BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ulkelerın ışçıleri bırleşınız! Bütun ulkelerın ışçıleri ve ezılen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbın! Karkerên hemû welatan û gelên bındest yekbin!

■ Sayı/Hejmar 56 ■ Ocak/Rebendanê 1990 ■ 2000 TL

Ermeni Soykırımının 75. Yıldönümünde

SANIK AYAĞA KALK!

- Her şeye rağmen: Barbarlığın biricik alternatifi komünizmdir!
- Romanya: Bir sosyal-faşist daha devrildi!
- Sosyalizmin bazı ekonomik sorunları ve revizyonizm - I
- Poliste çözülme ihanettir! - IV

İçindekiler

Her şeye rağmen:
Barbarlığın biricik alternatifi
komünizmdir! 3

Baskıya girmeden önce:
Panama ve Romanya 12

Türk hakim sınıflarının
Ermeni ulusuna karşı giriştiği
soykırımın 75. yıldönümünde,
soykırım suçlularını
teşhir edelim! 15

Orta Amerika'nın
kanayan yarası:
El Salvador 19

Poliste çözülme ihanettir!
Çözülmenin dereceleri
üzerine "teori"ler,
ihaneti derecelendirmenin
teorileridir! (IV) 22

Gerçekleri
tersyüz eden kim? 33

Sosyalizmin
bazı ekonomik sorunları
ve revizyonizm 44

İbretlik haberler 52

Okuyucu mektupları 55

Bıbın Markısi (Cigerxwîn) 58

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ulkelerın işçileri birleşınız! Butun ulkelerın işçileri ve ezılen halklar birleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

Her şeye rağmen: Barbarlığın biricik alternatifi komünizmdir!

Bir yılı ve bir on yılı daha geride bırakıyoruz. Bizleri ikibinli yıllara taşıyacak olan son on yılın başlangıcındayız.

Geride bıraktığımız yıl, dünya çapında olağanüstü hızda değişimlerin yaşandığı bir yıl oldu. Bu değişimlerin en belirleyicisi, kuşkusuz "Doğu Bloğu" denen revizyonist ülkeler bloğunun, gerçek bir blok olmaktan çıkma, bunların büyük çoğunluğunda hakim olan revizyonist, sosyal-faşist kliklerin iktidar tekellerini yitirmesi olgusudur.

Artık Rus sosyal-emperyalizmi, "Doğu Bloğu"nda "bir dediği iki edilmeyen, büyük ağabey" değildir. Gorbaçov'un, revizyonist partinin önderliği ve kontrolünde, sosyalizm-komünizm adına uygulanan burjuva siyaseti ile, ekonomi arasında uyum sağlama programı olan, "dönüşüm", "açıklık" siyasetleri, Doğu Bloğu'nun tüm ülkelerinde yığınların birikmiş nefretlerini dile getirmelerinin bir aracı oldu. Ve bu ülkelerde kitle hareketleri çok kısa sürede çok büyük boyutlar kazanarak, iktidar sahiplerinin "evdeki hesapları"nı bozdu. Bloğun daha altı ay öncesine kadar en "sağlam" görülen Çekoslavakya, Bulgaristan, Doğu Almanya ülkelerinde, yılın son çeyreğinde baş döndüren bir hızla gelişen olaylar, bütün bu ülkelerde revizyonist iktidar sahiplerinin, yığınların mücadelesi karşısında, kurtarabildiğini kurtarabilmek hesaplarıyla, geri adımlar atmalarını, bu ülkelerde şimdiye dek anayasa hükmü olan "Komünist Partisi önderliğinden" lafta da resmen vazgeçmelerini, hepsinin "demokratlaşmadan" söz etmeye başlamak zorunda kalmalarını beraberinde getirdi.

Bütün gelişmeler, revizyonist, sosyal-faşist iktidarlar altında yaşayan ülkeler işçi sınıfı ve halklarının özgürlük, demokrasi, daha iyi yaşam şartları gibi talepler temelinde gelişen hareketlerinin, bu ülkelerde değişiklikleri beraberinde getirmesinin kaçınılmaz olduğunu; revizyonist, sosyal-faşist diktatörlüklerin zamanının dolmuş olduğunu gösteriyor.

Çin Halk Cumhuriyeti'nde olduğu gibi, bu hareketlerin kanla bastırılması; Romanya'da olduğu gibi şu an bir muhalefete nefes alma fırsatı bile vermeyen sertlikte bir sosyal-faşist diktatörlük uygulaması; veya Sovyetler Birliği'nde olduğu gibi, bizzat

Revizyonizmin iflasının doruk noktası. Batı Alman emperyalizminin temsilcileri ve DDR'li revizyonistlerin Brandenburg kapısı önünde el şıkışarak. "Büyük Almanya" ideali yolunda adım atmalarıydı.

revizyonist partinin "reform" hareketinin başına zamanında geçerek, yığınların nefretinin iktidara karşı yönelmesini önleme manevraları, revizyonist iktidar sahiplerine biraz daha zaman kazandırıyor. Fakat bu zaman, çökmekte olanların kazandığı sınırlı bir zamandır.

Sosyalizm adına uygulananla, kapitalist-emperyalist "Batı"da uygulananları kabaca karşılaştırma fırsatı bulan yığınlar; böyle bir "sosyalizm"e, Batı'da uygulananı tercih ettiklerini hiç bir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta ortaya koymuştur, koymaktadır. Yığınların bu ülkelerde sosyal-faşizmden başka bir şey olmayan "yaşayan sosyalizm" adı verilen hilkat garibesine karşı başkaldırması haklıdır. Yığınların; ayaklanması içinde, hiç bir iktidarın yığınların desteği olmadan ayakta duramayacağını, "tarihi yapan"ın, "halk yığınları" olduğunu kendi deneyimi ile görüp, yaşaması; yığınların kendi gücünün ne olduğunu görüp kavraması, gayet olumludur, iyidir.

Düne kadar sessiz duran yığınların –örneğin Doğu Almanya'da– bir yanardağ gibi patlaması ve o bir patladı mı, onun gücünün nelere kadir olduğunun görülmesi, işçi sınıfına ve halk yığınlarına güvenlerini yitirmiş kimi aydın bozuntuları için, öğretici dersler vermiş olmalıdır. Örneğin Doğu Almanya'da yıkılmaz görülen SED (Sosyalist Birlik Partisi) sosyal-faşist rejimini yıkan güç, esasta "biz halkız" şiarıyla sokağa dökülen ve "ateş açılacak" tehditlerine pabuç bırakmayan yüzbinler, milyonlar olmuştur.

Gelişmenin diğer yanında şu olgu vardır: Doğu Bloğu'nda ayağa kalkan yığınların büyük çoğunluğunun gözünde, kendi ülkelerinde uygulanmakta olan rejim sosyalizmdir! Revizyonistler yaptıkları tüm rezillikleri, sosyalizm adına yaptıkları için, onlara karşı ayaklanma, –yığınların büyük çoğunluğunun bilincinde– sosyalizme karşı bir ayaklanmadır! Yığınlar, revizyonistlerin bilinçli politikaları sonucu olarak da, gerçek sosyalizm ile, sahtesini birbirinden ayıracak durumda değildir. Ve yığınların kendiliklerinden bunu yapmasını beklemek de abesle uğraşmaktır. Yığınlar gerçek sosyalist, komünist bilince kendiliklerinden varamaz. Onlara komünist, sosyalist bilinç dışardan taşınmak zorundadır. Bu da yetmez; kendi siyasi deneyimleri ile de söylenilenlerin doğruluğunu yaşamak zorundadırlar. **Doğu Bloğu** ülkelerinde on yıllardır yığınlara **sosyalist bilinç adına** taşınan bilinç, **revizyonist-burjuva bilinçtir.** Sosyalizm adına yığınların yaşadığı ise, sosyal-faşizmdir, sosyal-emperyalizmdir.

SOSYALİZM, insanın insan tarafından sömürülmesine son verilmesi; üretim araçları üzerinde toplumsal mülkiyet; ürünlerin topluma katılan emek payına göre bölüştürülmesi demektir.

"Yaşayan sosyalizm" ülkelerinde ise, revizyonistlerin devlet iktidarını bütünü ile ele geçirmesi ertesinde, insanın insan tarafından sömürülmesi yalnızca **lafta** yoktur. Özel sermaye sahibi bir kapitalistin işçinin emeğini doğrudan ve açıkça sömürmesi biçiminde –ve bunun hakim olması biçiminde– yoktur. Gerçekte revizyonizmin iktidarı ele geçirmesi, burjuvazinin iktidarı ele geçirmesidir. İktidarı ele geçiren **burjuvazi**, kelimenin klasik eski anlamında, üretim araçları mülkiyetine **hukuken** de sahip olan eski tipte burjuvazi değil; yeni tipte burjuvazidir. Bu burjuvazinin belirleyici özelliği, **hukuken** üretim araçları üzerinde özel mülkiyete sahip olmaması ve fakat devlet iktidarını elinde bulundurması üzerinden, **şeklen** topluma ait olan, şeklen toplumsal olan mülkiyetin tüm nimetleri üzerinde **kullanım** imkanına sahip olması ve bu kullanım imkanını kendinin, yakın çevresinin ve parti ve devlet kademesi içinde yer alan küçük, yozlaşmış bir azınlığın **kişisel, zümresel** evet **sınıfsal** çıkarları için kullanmasıdır.

"Yaşayan sosyalizm" adı verilen hilkat garibeleri,
dökülüyor birer birer,
domino taşları gibi!..

Yığınlara eşitlik, sosyalizm, komünizm adına nutuk atanlar, yığınların gözlerinden ırak lüks villa gettolarında yaşamakta; kendi özel kullanımları için ayrılmış özel ormanları, av alanlarını kullanmakta; ülkenin zenginliklerini kendilerine verilen rüşvetler karşılığı –ki bunlar yurtdışında özel bankalara transfer edilip, gelecekte kullanım için bekletilmektedir– Batılı emperyalistlere peşkeş çekmekte vb. vb.'dir.

Stalin'in "yöneticiler kastı" olarak nitelediği, yozlaşmış, burjuvalaşmış bu revizyonistler hakkında bizim yıllardır söylediklerimiz ve gerek revizyonistlerin, gerekse onların kuyruğundaki ortayolcuların, "ama orda toplumsal mülkiyet var. Nasıl burjuvazi olur?" gibi çok bilimsel!!! görünüşlü palavralarla karşı çıktıkları gerçekler, şimdi Çekoslovakya'da, Doğu Almanya'da kurulan komisyonların araştırma sonuçlarında somut olarak belgeleniyor.

"Toplumsal mülkiyet"in nasıl kullanılacağına birinci elden karar verme yetkisine sahip kişiler, bu yetkiyi kendi kişisel, zümresel çıkarları için kullandıklarında, yapılan toplumsal mülkiyetten hırsızlık!, toplumsal ürünün "katılan emek oranına göre" paylaşılması ilkesinin ayaklar altına alınması; sosyalizm adına, sosyalizmin ırzına geçilmesidir. Şekilde "sosyalist" olan mülkiyeti kendi çıkarları için kullanan "yöneticiler kastı", yeni burjuvazinin; parti ve devlet kademeleri içindeki bu "kapitalist yolcu"lar sınıfının ta kendisidir...

SOSYALİZM, **işçi sınıfının diktatörlüğü; işçi sınıfının** tüm emekçiler için en geniş ve mümkün olan en doğrudan demokrasi; burjuvazi ve tüm halk düşmanları üzerinde en acımasız diktatörlük demek olan **iktidarıdır.**

"Yaşayan sosyalizm" ülkelerinde ise, revizyonist burjuva yolcular, iktidarı bütünü ile ele geçirdikten sonra uygulanan, işçi sınıfı ve emekçi yığınların elinden tüm iktidara katılma, kontrol etme organ ve araçlarını sistemli bir biçimde tahrip eden; teoride işçi sınıfı diktatörlüğünün gerekliliğini –bir çok halde– red eden, pratikte ise, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar üzerinde bir avuç bürokrat-burjuva, yozlaşmış parti ve devlet iktidarı sahibinin, en küçük muhalefete bile izin vermeyen sosyal-faşist nitelikte diktatörlük olmuştur.

SOSYALİZM, bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halklarının, emperyalizme, sermayeye, her türlü gericiliğe karşı, devrim mücadelesinde birliğinin savunulması; işçiler, emekçiler arasındaki rekabetin yerine, dayanışmanın konması; ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının savunulması; milliyetçiliğin yerine enternasyonalizmin konması; kısaca Proleter Enternasyonalizmi'dir!

"Yaşayan sosyalizm" ülkelerinde ise –revizyonist burjuva yolcuların iktidarları ele geçirmesi ertesi– uygulanan, Kremlin'deki revizyonist şeflerin işaret parmağı doğrultusunda işçi sınıfının uluslararası birliğinin sabote edilmesi; devrim düşüncesinin "çağ dışı" ilan edilmesi, ezilen halkların ezilip talan edilmesinden pay kapma dalaşı, sosyal-emperyalizm olmuştur.

SOSYALİZM, işçiler ve emekçilerin, bu gerçek üreticilerin sürekli artan maddi ve manevi gereksinimlerinin her geçen gün daha mükemmel bir biçimde tatmin edilmesi, bayrağında "herkesden yeteneğine, herkese ihtiyacına göre" yazan komünist toplumun maddi temellerinin, yani ürün bolluğunun yaratılması hedefine her geçen gün daha fazla yaklaşmak demektir.

"Yaşayan sosyalizm" ülkelerinde ise –revizyonist burjuva yolcuların iktidarı ele geçirmesi ertesinde– uygulanan, kar dürtüsüne dayalı, işçiler arasında sosyalist yarış yerine, maddi teşviki ve rekabeti geçirmiş olan; bürokratik, öyle olduğu için de verimsiz olan bir ekonomidir. Sonuç; ürün bolluğu yerine, üretenlerin maddi ve manevi gereksinimlerini büyüyen boyutlarda tatmin etme yerine, en temel ihtiyaç maddelerinin temininde bile tıkanıklık, Batılı emperyalist ülke standartlarına göre "yoksulluk" olmuştur.

İşte yığınların nefret ettiği; karşısında bu nefretini çok çeşitli biçimlerde dile getirdiği "sosyalizm", böyle bir "sosyalizm"dir. Yığınların büyük çoğunluğunun sosyalizm sandığı bu hilkat garibesi, devlet kapitalisti, bürokratik, yozlaşmış bir sistemdir.

Gerçekte bu sistemin sosyalizmle tek ilişkisi, isminin sosyalist olmasıdır! Ne yazık ki, bugün çatırdayan "Doğu Bloğu" ülkelerinde bu gerçeği yığınlara sistemli olarak taşıyan ve gerçek komünizmin propagandasını yaparak, yığınları bu temelde örgütleyen bir muhalefet görülmemektedir. Ve oralarda komünistlerin ilk görevi, tam da böyle bir muhalefeti örgütlemektir. Şu anda bu görev –komünizm, sosyalizm lafzına bile yığınlar arasında büyük tepkilerin olduğu bir ortamda– zor da olsa, her şeye rağmen, yapılması gereken budur. Bütün dünyada komünistler de bu göreve destek ve omuz verme yükümlülüğüne sahiptir.

Doğu Bloğu'nun parçalanması olgusu, yalnızca Doğu Bloğu'nu sarsmıyor. Onun etkileri bütün dünyada kendini hissettiriyor. Doğu Bloğu'nun parçalanması, revizyonist, sosyal-faşist yönetimlerin her gün yeni geri adımlar atma zorunda kalmaları, bütün dünyada emperyalist burjuvazi tarafından "demokrasi"nin "totalitarizm" üzerine; kapitalizmin "sosyalizm" "komünizm", tabii en başta da "Stalinizm"e karşı zaferi olarak tanıtılıyor.

Son olarak Doğu Almanya'da duvarın yıkılması, emperyalist burjuvazi açısından bu "zafer"in son ve kesin sembolik ifadesi oldu. Kesin, paylaşmasız iktidarları elinden kaçıran revizyonist burjuvazi-

nin "reform" trenine takılarak iktidarını sürdürmeye çalışan kanadı, yenilenin "sosyalizm değil", "onun Stalinist çarpıtılması" olduğu tezleri ile, anti-Stalinist, anti-komünist koroya katılıyor.

Gerek emperyalist burjuvazi, gerekse revizyonist burjuvazi sahtekarlık yapıyor. Emperyalist burjuvazi, "komünizm"in ölüm çanlarını bir kez daha çok erken çalıyor. Onun, yüzlerce kez ölümünü ilan ettiği komünizm, yüzlerce kez canlılığını ispatlamış, burjuvazinin uykularını kaçırmıştır. Ve komünizm, komünizm hedefine varılana dek, canlılığını koruyacaktır. Bugün iflas eden gerçekte komünizm değil; yukarda da ortaya koyduğumuz gibi, komünizm adına uygulanan revizyonizmdir, sosyal-faşizmdir. Bu gerçek, bugün çok az bir güç tarafından kitlelere taşınsa ve kitleler içinde **bugün** fazla rağbet görmese bile, gerçekliğini yitirmez. Evet, **taktik olarak** emperyalist burjuvazi kendine sosyalist diyen ülkelerin yıkılması ile, onların giderek kendi sistemlerinin iflasını kabul etmeleri ile bir zafer kazanmıştır.

Onlar, "İşte gördünüz! Yaşayan sosyalizm kendi iflasını kendi kabul etti. Sosyalizmin yanlışlığı, imkansızlığı pratikte görüldü." diyerek, kısa süre için yığınları kandırabilirler. Komünizm düşüncesi –gerçek sosyalizm ile, sahtesi arasında ayrım yapamayan kitlelerin gözünde– sadece onların değil, kendine öncü adını veren bir çok kişinin gözünde de –geçici olarak– gözden düşmüş, burjuvazinin, emperyalizmin yenilmezliği; sistemler arası "uzlaşma"nın "sağduyulu bir tavır" olduğu vb. düşüncelerinin temel bulması için ortam daha da olgunlaşmıştır. Burjuvazi nerde ise zil takıp oynayacaktır, bu gelişmeler karşısında.

Fakat sevinç erken sevinçtir. Uzun evreli düşünüldüğünde, revizyonist, sosyal-faşist diktatörlüklerin yıkılması, komünizme giden uzun yolda önemli engellerin ortadan kalkması anlamına da gelmektedir aynı zamanda.

Marksist-Leninistler, uzun yıllardır Doğu Bloğu ülkelerindeki "sosyalizm"in sahte olduğunu, bu ülkelerde söz konusu olanın, revizyonistlerin iktidarı bütünü ile ele geçirmesinden bu yana proletaryanın değil, yozlaşmış yöneticiler kastının oluşturduğu, yeni bürokrat burjuvazinin sosyal-faşist nitelikli diktatörlüğü olduğunu ortaya koydular.

Şöyle ki; komünizme karşı en büyük anti-propaganda mal zemesini şimdiye dek "yaşayan sosyalizm" ülkelerindeki uygulamalar veriyordu. Sosyalizm denince akla hemen bu ülkeler geliyor, bu ülkelerdeki rezil, burjuva uygulamalar, yığınlara anti-komünist propagandanın malzemesi olarak kullanılıyordu. Önümüzdeki süreçte bu faktör ortadan kalkacak, burjuvazinin elindeki bu silah işlemez hale gelecektir.

Gerçek Marksist-Leninistler, uzun yıllardır Doğu Bloğu ülkelerindeki "sosyalizm"in sahte olduğunu; bu ülkelerde sözkonusu olanın, revizyonistlerin iktidarı bütünü ile ele geçirmesinden bu yana proletaryanın değil; yozlaşmış yöneticiler kastının oluşturduğu, yeni bürokrat burjuvazinin sosyal-faşist nitelikli diktatörlüğü olduğunu ortaya koyuyor, yozlaşmayı teşhir ediyor, bu ülkelerde proletarya diktatörlüğünün yeniden kurulması için devrimin gerekliliğini savunuyordu. Revizyonistler ve onların kuyrukçuları bu söylenenleri "sosyalizme küfür" olarak adlandırıyordu.

Doğu Bloğu ülkelerindeki gelişmeler, **şimdi** Marksist-Leninistlerin revizyonist yozlaşma, burjuvalaşma konusunda yaptıkları tespitlerin doğruluğunu kanıtlayan somut belgeler, malzemeler sunuyor. Yığınlara sosyalizm, komünizm konusunda nutuklar atanların, "talkın verenlerin", hangi lüks içinde, nasıl yaşadıkları, bunların nasıl ayrıcalıklı bir kast, nasıl bürokrat-burjuva bir sınıf oluşturdukları açıkça görülüyor. Gelişmeler, revizyonizmin artık komünizm, sosyalizm adına konuşmasını iyice zorlaştıran, revizyonizmin inanırlığını bütünüyle yitirdiği bir yönde oluyor. Marksist-Leninistlerin haklılığı tarihsel gelişme ile belgeleniyor. Bunun sonucu, sosyalizme, komünizme sempati duyan ileri kesimler içinde, gelişmeler karşısında, komünizme tümü ile sırtını dönmeyen kararlı unsurların, gerçek Marksist-Leninist saflara kazanılması imkanlarının artmış olmasıdır. Uzun evreli düşünüldüğünde, yığınlar açısından da, artık komünist olmayanların komünist lafını da terketmeleri, revizyonistleşmiş, yozlaşmış,sosyal-demokratlaşmış komünist, sosyalist isimli partilerin, şimdi artık açıkça sosyal-demokrat olarak; ya da "yeni tipte sosyalist!!!" olarak ortaya çıkması, revizyonist partilerin Marksizm-Leninizm lafzını da giderek terketmesi olumludur. İlk anda, bu, sanki "sosyalizm" güç kaybediyormuş görüntüsünü vermesine rağmen, gerçekte bir sahtekarlık yıkılmaktadır.

Bu bağlamda çökmekte olan bürokrat-burjuva klikleri, emperyalist burjuvazinin yedeğinde, yukarda da dikkat çektiğimiz bir sahtekarlığa başvuruyorlar.

Bu sahtekarlık şudur: Bunlar şimdi yığınların karşısında nefretle ayaklandığı ve sarstığı rejimin aslında "Stalinist" rejim olduğunu; kendilerinin ise –şimdi tabii– "gerçek, insancıl sosyalizm" yanlısı olduğunu, bu anlamda yenilenin sosyalizm olmadığını söylüyorlar. Bu tez, şimdilerde, özellikle Doğu Avrupa ülkelerinin, Batılı emperyalistlerin yarı-sö-

mürgeleri haline gelmesini istemeyen, "bağımsız devlet" ler olarak varlığını sürdürmesini arzulayan, ama kendileri anti-komünist olan "üçüncü yol"cu aydınlar arasında rağbet buluyor ve bir de tabii iktidar tekelini yitirseler de, ondan pay isteyen eski iktidar partilerinin "reformcu" kanadı içinde...

Yenilenin "Stalinizm" olduğu tezi, büyük bir sahtekarlıktır.

Çünkü Stalinizm denen şey; gerçek içeriği ile alınırsa, Lenin ve daha sonra Stalin önderliğinde, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin gerçek inşası; İkinci Dünya Savaşı'nda nazizmin yenilmesi; İkinci Dünya Savaşı sonrasında bir dizi halk demokrasisi ülkesinin sosyalizm yoluna girmesinden başka; sosyalizmin bir ideal olmaktan çıkıp, önce bir ülkede elle tutulur bir gerçeklik haline gelmesi, sonra bir ülkenin sınırlarını aşıp genişlemesi, sosyalizmin maddi ve moral üstünlüğünün açıkça belgelenmesinden başka bir şey değildir.

Yenilenin "Stalinizm" olduğunu söyleyen sahtekarlar, bugün iktidarlarını yitiren revizyonist partilerin, Stalin'in ölümünden üç yıl sonra yapılan SBKP 20. Parti Kongresi'nden bu yana açıkça anti-Stalinist –yani anti-komünist– mücadele yürüttüğünü gözlerden gizlemeye çalışmaktadır.

Onlar her türlü muhalefetin sosyal-faşist yöntemlerle bastırılması; parti ve toplum içinde demokrasinin olmaması; bürokratik yozlaşma, rüşvet, vb.'nin "Stalinist" olduğunu ilan ederek; kendi revizyonist suçlarını, Stalin'in bütün hayatı boyunca karşısında mücadele ettiği yozlaşmayı, Stalin'e, onun şahsında komünizme mal ederek, komünizmi karalamaya çalışıyorlar.

Hayır! Yenilen "Stalinizm", yani Leninizm, Komünizm değildir! Yenilen, öncelikle Stalin'in şahsında komünizme karşı yönelen ve komünizmi savunma maskesi altında yönelen en kapsamlı anti-komünist saldırı, teori ve pratiktir!

Burjuvazinin her türünün, yenileni revizyonizm olarak değil de, komünizm ve komünizmin burjuvaziye en çok acı verir biçimde uygulanmasına önderlik eden Stalin(izm) olarak göstermesi, onun sınıf niteliği gereğidir.

Açıktır ki, emperyalist burjuvazinin, artık sosyal-demokrasi ile arasında bir fark kalmayan revizyonizmi de yedeğine alarak yürüttüğü anti-komünist kampanya, ideolojik olarak sağlam olmayan pek çok "öncü" olma iddiasındaki unsuru da etkilemektedir. Yığınları gerçek komünizmin propaganda ve ajitasyonu temelinde, gerçek komünist hedefler doğrultusunda örgütlemek, kısa süre açısından zorlaşmıştır.

"Evet, biz Stalin'i, onun şahsında Marksizm-Leninizm'i –Marksizm-Leninizm'den başka bir şey olmayan– "Stalinizmi" savunuyoruz" demek; Honecker'lere, Mielke'lere, Brejnev'lere "Stalinizm"in mal edilmesinin büyük sahtekarlık olduğunu savunmak, bu temelde de yığınları kazanmak, kısa süre açısından zorlaşmıştır. Fakat, HER ŞEYE RAĞMEN, bu görevden, –taktik kaygılar, vb. adına– en küçük bir taviz verilemez. Tersine, tam da şimdi, herkesin gerçek komünistlerle, sahtelerini ilk anda da ayırdedebilmesi için, STALİN'i onun şahsında Marksizm-Leninizm'i, **bu anlamda** –ama yalnızca bu anlamda, yoksa Leninizm dışında bir şey olarak Stalinizm'i değil– Stalinizm'i savunmak, bunu merkeze koymak görevdir.

Sapla samanın birbirinden ayrılması için, ortam her zamankinden daha uygun hale gelmiştir. Sorun, bu ortamın dayattığı görevleri doğru tespit edip, ona uygun adımları atmaktır. Ortalığı, demokrasi havarisi kesilen –kastettikleri burjuva demokrasisidir– legalliği amaç edinmiş, devrimin lafı ile bile ilgisi kalmamış; "yenileşmiş","değişikliğe uğramış" (Bkz. bu sayımızdaki İbretlik Haberler bölümü...) naylon komünistlerin doldurduğu bir ortamda; revizyonizmin bütün suç ve günahlarının, Stalin'in şahsında komünizme yüklendiği bir ortamda; bu sahtekarların maskelerini alaşağı etmek; bunların Stalin düşmanlığının, gerçek komünizm düşmanlığı olduğunu göstermek, en önemli görevlerden biridir.

Doğu Bloğu ülkelerinde hakim kliklerin çöküşü, yalnızca bu yönleri ile değil; aynı zamanda ve belki de en önemlisi şu açılardan –uzun evreli düşünüldüğünde– Proleter Dünya Devrimi açısından bizi hedefe yaklaştıran bir rol oynuyor:

Bu ülkelerde revizyonist klikler siyasi iktidarı ele geçirdikten ve bütünü ile yerleştikten sonra, proletarya diktatörlüğünün (bir çoğunda yeniden) kurulabilmesi için, bir sosyalist devrim zorunlu ve kaçınılmaz hale gelmişti. Ve fakat uygulanan, sosyalizm adına uygulanmakta idi. Yığınların gözünde iktidar, sosyalist bir iktidar idi. Bu çarpıklık, yığınlar içinde Batılı "demokrasiler"in alternatif haline gelmesi sonucunu doğurdu. Yığınların yeniden sosyalizm hedefine kazanılabilmesi için, –sosyal-faşist revizyonist iktidarların iktidar sürelerinin uzaması ölçüsünde– kendi deneyimleri ile Batılı "demok-

Tam da şimdi, herkesin gerçek komünistlerle, sahtelerini ilk anda da ayırdedebilmesi için, STALİN'i, onun şahsında Marksizm-Leninizm'i, bu anlamda –ama yalnızca bu anlamda, yoksa Leninizm dışında bir şey olarak Stalinizm'i değil– Stalinizm'i savunmak, bunu merkeze koymak görevdir.

rasi"nin gerçekte, tekelci kapitalizmin demokrasisi; onların kastettiği "özgürlük"lerin, öncelikle finans-kapitalin sınırsız sömürü özgürlüğü demek olduğunu, kendi deneyimleri ile görmesi zorunluluğu doğuyordu.

Yığınların, gerçek Marksist-Leninistler, Marksist-Leninist partiler önderliğinde, sosyalizm, komünizm hedefi temelindeki ayaklanmalarla revizyonist iktidarı engelleyemedikleri; veya kısa süre içinde alaşağı edemediği şartlarda, bu dolambaçlı yol, tarihi gelişmenin, bu tip ülkelere dayattığı yol olarak görülüyor.

Soruna böyle bakıldığında, şimdi Doğu Bloğu'nda olan gelişmeler, ilk bakışta sanki tarihin çarkı geriye dönüyormuş gibi görünen gelişmeler olmasına rağmen, gerçekte olanlar, bir ilerlemenin ifadesidir.

İlginç olaylar yaşıyoruz....

Bütün emperyalist burjuvazi, Doğu Bloğu'nda olan "devrim"den söz edip, buna alkış tutuyor.

Emperyalist tekel ve devlet şefleri, "devrim"e alkış tutuyor!!!

Olanın devrim mi olduğu; devrim ise, nasıl bir devrim olduğunu tespit etmek gerek.

Olan ne? Olan; Doğu Bloğu ülkelerindeki siyasi iktidar tekelini elinde bulunduran revizyonist partilerin yönetici kliklerinin iflas etmesi; yığınların taleplerine cevap verememesi ve esasta yığınların tepkisi sonucu –şimdilik barışçı bir biçimde, yani iç savaşa başvurmadan– geri çekilmek zorunda kalması! Revizyonist partilerin iktidar tekelini yitirmeleri; iktidar içinde şimdilik geçmişte hakim olan takım dışında, bir başka takımla "ortak" olarak yer alması...

Eğilim, revizyonist partilerin tümü ile iktidar dışına itilmeleri yönünde. Sosyal-faşist iktidar çatlıyor, çözülüyor. Yerini, giderek "Batı tipi demokrasi" kurumları alıyor. Bu anlamda, olan, burjuvazinin bir iktidar biçimi yerine, bir başka iktidar biçiminin geçmesidir.

İktidarda hakim sınıflar bakımından da giderek ivme kazanan bir biçimde, bir değişiklik yaşanıyor: Revizyonistleşmiş, yozlaşmış eski iktidar partisi içinden türemiş, parti ve devletin köşe taşlarını elinde bulunduran bürokrat-burjuvazinin içinde, bir dönüşüm yaşanıyor. Bunlardan "gelişme dinamiklerini" gören ve zamanında "reform" trenine binen, Batı - Doğu bütünleşmesinden yana çıkan kesimi güçlenirken; Batıyla bütünleşme yerine, geleceği Doğu - Batı bloklaşmasının devamında gören emperyalist burjuvazinin "dogmatik", "Stalinist", vb. adlandırmalarda bulunduğu kesimi eleniyor. Bu anlamda iktidarın "sınıf niteliği" değişmeden, –şimdilik– bürokrat-burjuvazi kalıyor; fakat siyasi tercihleri açısından farklılaşmaya uygun olarak hakim kliklerde bir kayma oluyor. Gerek partide, gerekse devlet ve işletmelerde, daha çok orta ve alt yönetici kesimi, işletmelerde daha çok orta bü - yüklükte işletme menejerleri, şimdi iktidarda ağırlık hissettiren kesim oluyor. Batı sermayesinin geniş çapta akışı ve özel mülkiyet önündeki tüm yasal engellerin kaldırılması veya sulandırılması ertesi, iktidar içinde özel kapitalistler sınıfı da, kendi ağırlığına uygun yeri alacaktır.

İşte Batılı emperyalist burjuvazinin alkış tuttuğu "devrimin" özü, içeriği budur. Batılı emperyalizmin önündeki engellerin kaldırılması, kuşkusuz onlar açısından en büyük devrimdir. Gerçekte olan, burjuvazinin iktidar biçiminin değişmesi ve hakim sınıfın iktidarının sınıfsal niteliğinde belirleyici bir değişme olmaksızın; iktidarda payı olan kliklerde kayma olmasıdır.

Tabii ki, Batı tipi demokrasi, komünist örgütlenme, propaganda, ajitasyon açısından, sosyal-faşist bir diktatörlüğe göre, daha fazla imkanlar yaratmaktadır. Ve bu olumludur. Diğer yandan şu bilinmeli ki, eğer bu ülkelerde kitleler ayaklanmasa idiler, değişecek bir şey olmazdı. Bu anlamda kitleler bu tip demokrasiyi söke söke aldılar. Kitleler bu eylemler içinde kendi güçlerini gördüler. Muazzam siyasi deneyimler elde ettiler. Onlar gerçek bir devrim için, şimdi yeni muazzam bir birikime sahip.

Bu bağlamda "silahlı ayaklanma"nın rolü, "şiddet" ve "barışçıllık" sorunları var. Emperyalist burjuvazi, Doğu Bloğu'nda kitlelerin "barışçıllığına", "disiplinliliğine" vb. övgüler yağdırıyor. Gerçekten de, gelişmeler sanki "devrim şiddet sorunudur" temel tezinin geçersizliğine kanıtmış gibi görünüyor. Bırakalım, görünenle yetinenler, artık "barış içinde devrim" hayalleri ile avunsunlar. Biz görünenin ardına kabaca da olsa bakalım.

Leipzig'te yapılan onlarca gösteriden biri...

Rusya'da maden işçilerinin grevinden bir görüntü...

Önce, olan "devrim"in, nasıl bir "devrim" olduğu önemli: Olan "devrim", yukarda da anlattığımız gibi, sınıfsal açıdan bakıldığında, aynı hakim sınıfın siyasi iktidarda pay alma noktasında dalaşan değişik kesimlerinin bir nöbet değişikliği. Alttakilerle, üsttekiler arasında bir değişiklik değil; üstekiler içinde bir değişiklik. Böyle bir iktidar değişikliğinde çelişmeler, mutlaka silahlı çatışmalara götürecek kadar sert olmayabilir. Diğer yandan ama, iktidarın biçiminin değişmesi, açık-terörcü diktatörlük biçiminden; gericileşmiş burjuva-demokrasisi tipine geçiş söz konusu.

Bu "şiddetsiz" olur mu? Biz "ya faşizm/ya devrim" diyoruz. Faşizmin şiddete dayalı devrim dışında bir yolla yıkılmayacağını söylüyoruz. Hal buki Doğu Avrupa ülkelerinde bal gibi gerçek anlamda bir devrim olmadan, sosyal-faşizm yerini gerici burjuva-demokrasisine terk edebiliyor. Bu nasıl oluyor? Bizim söylediğimiz yanlış değil mi? Bu vb. soruları duyar gibiyiz. Bu bağlamda da söyleyeceklerimiz şunlar:

Önce; "ya faşizm / ya devrim" şiarı, faşizmin bizim açımızdan ve işçilerin-emekçilerin gerçek çıkarına tek çözümünün ne olduğunu ifade eden programatik bir şiardır. Bizim faşizme karşı programımız, onu işçi sınıfı önderliğinde devrim ile yıkmaktır. Ve işçi sınıfının ve emekçilerin gerçek çıkarı da bundadır. Bizim işçileri, köylüleri tüm emekçileri bu program temelinde birleştirmeye, mücadeleye seferber etmeye çalışmamız gereklidir. Şiarın ifade ettiği budur. Bu şiar ama, faşizmin devrim dışında hiç bir yolla yıkılmayacağı anlamına gelmemektedir. Faşizm, burjuvazinin tek iktidar biçimi değil, iktidar biçimlerinden biridir. Belirli şartlarda burjuvazi nasıl burjuva-demokrasisinden faşizme geçme gereğini ve zorunluluğunu duyuyorsa, belirli başka şartlarda da, yine sınıf olarak iktidarının korunması amacıyla, faşist veya sosyal-faşist diktatörlükten; bu diktatörlük işçi sınıfı önderliğinde devrimle yıkılmaksızın, gerici burjuva-demokrasisi tipte bir diktatörlüğe geçebilir. Biz bu şiarı, bu ihtimali dıştalamak için değil; yalnızca biz komünistlerin neyi istediğimizi göstermek için kullanıyoruz.

İkinci olarak; hiç bir yerde burjuvazi, bir kez sosyal-faşist ya da faşist diktatörlüğünü kurdu ise; –ki bir zamanlar sosyalist olan, ya da halk demokrasisi ile yönetilen ülkelerde, siyasi iktidarı elinde bulunduranların yozlaşması halinde, uygulanacak olan iktidar biçimi sosyal-faşizmden başka bir şey olamaz– burjuva demokrasisi yönünde değişiklik, çok büyük mücadeleler olmaksızın olmaz ve bir çok halde hatta bu büyük silahlı çatışmalara da yol açar. Herhalükarda faşist diktatörlüğün yerini burjuva-demokrasisi tipinde diktatörlüğe bırakması için, burjuvazinin iktidarını artık faşist tipte bir diktatörlükle sürdüremeyeceğini ke kesinlikle görmesi gerekir. Bunu kanlı mücadeleler ertesi görebileceği gibi, silahlı saldırının bir iç savaşa yol açacağını, fazla silahlı çatışma olmadan da görebilir. Diyelim ki, bir ülkenin hemen bütün yetişkin nüfusu gösteri yapmanın kesin yasak olduğu şartlarda, bu yasağa aldırmadan sokağa çıkıyor; ateş etme tehditleri para etmiyorsa; yüzlerle, binlerle kişinin göz altına alınıp, işkenceden geçirilmesi, gösterilerin durmasını beraberinde getirmek bir yana, tersine yeni onbinlerin sokağa çıkmasına neden oluyorsa; bütün bunlar, bütün dünyanın gözü önünde oluyorsa; verilecek bir "ateş" emrine silahlı güçlerin uyup uymayacağı soru işareti haline geliyorsa; böyle bir durumda burjuvazinin hakim kliğinin iç savaşa başla anlamına gelecek bir ateş emrini vermemesi; burjuvazinin sınıf olarak iktidarını sürdürebilmek için, burjuvazinin bir kesi-

minin kurban edilmesi ve yığınları sakinleştirebilmek için iktidarın biçiminde değişikliğin iç savaş olmadan da gerçekleşmesi mümkündür. Burda söz konusu olan yığınların ayaklanmasının gücü karşısında burjuvazinin iç savaşı göze alamamasıdır. Bunda tabii uluslararası konjonktür, ülkenin durumu, yeri, dış müdahale ihtimalleri, ülke içinde hakim sınıfın kendi içinde parçalanmışlığı vb. bir dizi faktörler de rol oynar. Ama belirleyici olan, o zamana dek sosyal-faşizm veya faşizme karşı suskunluk içinde olan yığınların ayağa kalkması ve bunun boyutlarıdır.

Çin Halk Cumhuriyeti'nde, revizyonist şeflerin Pekin'de isyanı bir kan banyosu ile bastırma "cesareti"ni göstermelerinde belirleyici olan şey, hareketin büyük şehirler dışına fazla yayılmaması ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin emekçi nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturan köylüleri kapsamaması idi.

O yüzden de karşı-devrimci silahlı şiddet, iç savaşa yol açmadı. Çekoslavakya'da da, Doğu Almanya'da da durum değişikti. Gösterilere karşı geniş çapta silah kullanımı, o zamana dek esasta silahsız olma anlamında "barışçıl" olan hareketi bastırmayacak, tersine ayaklanmayı silahlandıracaktı. İşte bu ülkelerde değişmenin "barışçıllığı" böyle olmuştur. Eğer milyonlarca kitlenin, ülkenin çalışabilir nüfusunun büyük çoğunluğunun, gösteri yasağına rağmen sokağa çıkması ve iktidara "çek git" diye haykırması "barışçıl" ise, evet değişim barışçıl olmuştur. İlerki dönemde de böyle barışçıl değişiklikler, bu çerçevede mümkündür ve bu hiç bir şekilde devrimin şiddet sorunu olduğu tezi ile çelişmez. Çünkü kastedilen şiddetin en temel unsuru, o şiddeti kullanacak olan kitlelerdir. Bu kitleler harekete geçtikten sonra, şiddetin iç savaş biçimine bürünüp bürünmeyeceği, bir dizi şarta bağlıdır. Burda bilinçte tutulması ve bilince çıkartılması gereken temel olgu, burjuvazinin iktidarının biçiminin değişmesi ile burjuvazinin sınıf olarak iktidarının yıkılması arasında özde ve köklü bir fark olduğu ve böyle bir durumda sorunun **burjuvazinin tümü açısından ölüm kalım sorunu olduğu, bu yüzden de işçi sınıfı önderliğinde demokratik devrimlerin ve sosyalist devrimlerin programının yalnızca "iç savaş" olduğudur.** Bunun dışındaki her tavır, emperyalizmin hakim olduğu şartlarda, sıfıra yakın teorik ihtimaller üzerine siyaset kurmak ve proletaryayı silahsızlandırmaktır.

Geride bıraktığımız on yılın önemli özelliklerinden biri, on yılın başlarında gözle görülür bir şekilde artan emperyalistler arası dalaşmaların, her şeyden önce de iki "blok" arasındaki dalaşmaların, on yılın ikinci yarısından itibaren, özellikle de son iki yıl içinde görünürde "yumuşama" ya bırakması oldu.

Başlangıçtaki durum, bazı oportünistleri, "savaş esas akımdır" tespitine götürmüş ve onlar bütün hesaplarını 80'li yıllarda çıkacak olan "dünya savaşı" üzerine kurmuşlardı. Bu akıma en iyi örnek 13'lü ortak açıklamayı yapan 'DEH'çi Maoistlerdi.

Şimdi görünürdeki "yumuşama" da, başta revizyonistler tarafından "yeni bir çağın, kalıcı barış çağının başlangıcı" (Gorbaçov, Malta zirvesinde yaptığı basın toplantısındaki konuşmasında böyle diyor.) olarak adlandırılıyor ve bir çok oportünisti "savaş-barış konusunda, görüşleri gözden geçirmek gerek" biçiminde etkiliyor.

Doğu Avrupa'daki "barışçıl!" "devrim"ler ve bunlara Sovyet müdahalesi olmaması da, bu "kalıcı barış çağının" işaretleri olarak tanıtılıyor.

Görünen bu... Biz yine görüntü ile yetinenleri, barış üzerine avuntuları ile başbaşa bırakıp, gerçeklere bakalım:

Önce, bütün silahsızlanma görüşmelerine, gösterili "füze sökmelere" vb. rağmen, emperyalist güçler dünyayı yüzlerle kez yok edecek atom silahı gücüne sahiptir.

İkinci olarak, bütün emperyalist, sosyal-emperyalist dünya, her biri konvansiyonel silahlarla da havaya uçurulduğunda, en güçlü atom başlıklı silahtan daha fazla güce sahip olan atom reaktörleri ile doludur. Yani bırakalım genelde savaş tehlikesinin yok olduğu ve kalıcı barış dönemine girildiği palavralarını; savaşın bir türü olan atom savaşı tehlikesi bile, tehlikesinden hiç bir şey yitirmemiştir.

Bu yüzden silahsızlanma gösterileri kimseyi aldatmamalıdır. Emperyalist şeflerin niyet açıklamaları kimseyi aldatmamalıdır.

Her şeyden önemlisi, emperyalizm olduğu yerde duruyor. Bütün temel özellikleri yerli yerinde. Hiç kimse, emperyalist büyük güçlerin dünya hegemonyası için dalaşmaktan, "barış uğruna" vazgeçeceğini ve bu dalaşma siyasetini yalnızca "barışçıl yöntemlerle" yürüteceğini beklemesin. Bunu bekleyen, ya emperyalizmin temel özelliklerinin değiştiği yanılgısı içindedir; ya da emperyalizmin ne olduğunu bilmemektedir.

Şimdi esasında barışı güçlendireceği iddia edilen Doğu

Bilince çıkartılması gereken temel olgu, burjuvazinin iktidarının biçiminin değişmesi ile burjuvazinin sınıf olarak iktidarının yıkılması arasında özde ve köklü bir fark olduğu ve böyle bir durumda sorunun burjuvazinin tümü açısından ölüm kalım sorunu olduğu, bu yüzden de işçi sınıfı önderliğinde demokratik devrimlerin ve sosyalist devrimlerin programının yalnızca "iç savaş" olduğudur.

Batı Alman emperyalizmi, Doğu Almanya'yı kendine her bakımdan bağlama hazırlıkları içindedir. Doğu Almanya'nın potansiyelini de kendi gücüne katmış bir Alman emperyalizmi, bugünkü gücünü katlamış olan bir emperyalist büyük güç olarak, kuşkusuz, emperyalist sömürü pastasından daha fazla pay talep edecektir

Avrupa'daki gelişmeler, gerçekte emperyalist dünyada yeni alt-üst oluşların habercisi, bu anlamda var olan emperyalist barış dönemi için yeni tehdittir. Doğu Avrupa'da blok dağılmış, statüko bozulmuş durumdadır. Batı Almanya, Doğu Almanya'yı önce ekonomik olarak yutma, süreç içinde biçimi ne olursa olsun birleşme –yani Doğu Almanya'yı kendine her bakımdan bağlama– hazırlıkları içindedir. Doğu Almanya'nın potansiyelini de kendi gücüne katmış bir Alman emperyalizmi, bugünkü gücünü katlamış olan bir emperyalist büyük güç olarak, kuşkusuz emperyalist sömürü pastasından daha fazla pay talep edecektir. Daha şimdiden üzerine çok konuşulan "Urallardan Atlantiğe Avrupa Evi"nin gerçek sahibinin kim olacağı dalaşı yürümektedir. Şimdi barış içinde veya güya dostlukla yürütülen bu dalaş, işler ciddileşince, savaşçı yöntemlerle de sürdürülecektir. Bunu işçi sınıfına ve emekçilere anlatmayan ve işçi sınıfı ve ezilen yığınlara, emperyalistlerin birbiri üzerinde hegemonyası olmayan bir Ortak Avrupa'nın hayal olduğunu anlatmayan, emperyalist savaş tehlikesinden kökten kurtulmanın tek yolunun, emperyalizmi devrimci savaşlarla tarihe gömmek olduğunu anlatmayan ya budala, ya sahtekardır.

Geride bıraktığımız on yıl, bütün dünya açısından kapitalist-emperyalist sömürünün ve aşırı kar hırsının **insan yaşamının doğal temellerini sarsmaya, tahrip, yok etmeye yönelik sonuçlarını da en açık bir biçimde gösterdi.**

Emperyalizm yalnızca, dünyayı sömüren küçük bir azınlık; açlığa, yoksulluğa, geriliğe mahkum edilmiş milyonlarla, milyarlarla sömürülen, ezilenler olarak bölmekle kalmıyor; o, dünyayı içinde yaşanamaz bir hale getirme yönünde hızla ilerliyor.

- FCKW gazlarının atmosferde açtığı ozon deliği giderek büyüyor,

- Fosil yakıtların yanması sonucu çıkan gazların oluşturduğu ve dünyaya çarpan güneş ışınlarının yeniden atmosfere yansımasını engelleyen gaz tabakasının sonucu olan "sera efekti" dünya ısısını yükseltiyor. Bunun sonucunun ikibinli yılların birinci yarısında kutupların erimesi, iklimin değişikliğe uğraması, bugünkü bir çok kara parçasının sulara gömülmesi vb. olacağı hesaplanıyor.

- Smog alarmları artık yalnızca en ileri kapitalist-emperyalist ülkelerde değil, geri ülkelerde de güncel olaylar haline geliyor.

- Endüstri pislikleri, solunulan havayı solunulamaz; içilen suyu içilmez; deniz ve gölleri içinde canlı yaşayamaz hale getiriyor.

- Atom çöplerinin yarattığı tehlikeler, onbinlerle yıllık geleceği ipotek altına alıyor.

...

Bütün bunlar karşısında emperyalist devlet ve tekellerin yaptığı, insanları sakinleştirmek için göstermelik tedbirler, pisliklerin şu anda temiz kalan alanlara aktarılması ve sınırsız hesapsız tüketimciliğe –böylece emperyalist karlara– devam oluyor.

İnsanlığın geleceği, bugünün tatlı kârları için tehlikeye atılıyor; ipotek altına alınıyor. Barbarlık, bütün yaratılmış uygarlığın yok olması veya hiç bir işe yaramaz hale gelmesi, hiç bir dönemde, bugünkünden olduğundan daha somut bir biçimde insanlığın önündeki alternatif olarak belirmemişti. Emperyalizm, insanlığın yaşama ortamını kâr hırsı ile değiştirip, yaşanamaz hale getirerek; yaşamanın doğal temellerini tahrip ederek bu alternatifi dayatıyor.

Gelinen yerde emperyalizmi yıkmadan bu gidişe dur demenin imkanı yoktur. Ezilen, sömürülen yığınlar, ya işçi sınıfı önderliğinde insanlığın geleceğini kurtarmak için emperyalizmi, Proleter Dünya Devrimi ile yok etme mücadelesine atılacak; emperyalizm uluslararası proletaryanın önderliğinde tarihe gömülecek; doğayı kendine köle etmeye çalışan değil, doğa yasalarının bilincine vararak, doğayı koruyarak, onunla uyum içinde yaşayan sosyalizm, insanlığın gerçek kurtuluşu komünizmin yolunu açacak; ya da bütün zenginlikleri içinde, barbarlığa varan, içinde yaşanılmaz bir dünya... Ya barbarlık, ya sosyalizm!

İşte bugünün gerçek alternatifi budur. Önümüzdeki on yıllar bu alternatifi daha da açık bir biçimde, görmeyen gözlere de gösterecektir.

Uluslararası proletarya, emperyalist burjuvazinin gerçek sınıf düşmanı olarak, bugün her zamankinden daha çok, kelimenin gerçek anlamında "insanlığı kurtarma" tarihi misyonuna sahiptir. İnsanlığın, tür olarak varlığı ve geleceği, proletaryanın ve onun önderliğinde emekçi, ezilen yığınların mücadelesinin zaferine bağlıdır.

"Proletaryanın yok olduğu", artık "proletarya diktatörlüğü teorilerinin aşılması gerek"tiği, "global çıkarların, sınıfsal çıkarların önüne geçtiği" gibi çok "bilimsel" pozlarda üretilen teorilere rağmen bu böyledir. Ve proletarya bugün geniş yığınları itibarı ile, bu tarihi misyonunun bilincinde olmamasına rağmen, emperyalist burjuvazinin peşinden gitmesine rağmen, bu böyledir!

Bu anlamda da komünistler,

HER ŞEYE RAĞMEN demektedirler. Her şeye rağmen, ya barbarlık, ya sosyalizm alternatifinin bilincinde ve sosyalizmin sınıf olarak gerçek taşıyıcısının proletarya olduğunun bilincinde, Marksist-Leninistler bütün güçlerini proletarya içinde seferber ederek, onu tarihi misyonu doğrultusunda eğitme, örgütleme, gerçek öncü sınıf haline getirme görevine sahiptir. Yitirilen her an, gelecek kuşakların hayatlarından çalınmaktadır. Komünistler bunun bilincinde hareket etmek zorundadır ve edecektir.

1989 yılı ülkemizde, bir yanı ile işçi sınıfı ve emekçi yığınların –esasta ekonomik talepler sınırları içinde hareket eden– eylemlerinin artması ile; diğer yanda Kürt ulusal uyanışının ve hareketinin ilerlemesi ile belirlendi.

Cephenin diğer yanında olan hakim sınıfların siyasi güçleri ise, 1989'u esasta kendi içlerinde dalaşmalarla, kısır –dünyadaki gelişmelerden bihaber– çatışmalarla, dalaşlarla geçirdiler. Bu kısır dalaş, ne yazık ki, yığınların önemli bir bölümünü, önemli ölçüde meşgul etti ve bir kez daha güçlü komünist alternatifin yokluğu şartlarında, hakim sınıfların kendi aralarındaki dalaşta, yığınları kendi yedek güçleri haline getirebildikleri görüldü.

Biz Türkiyeli/Kuzey Kürdistanlı komünistler, önümüzdeki on yılın, bütün dünya proleter devrimi açısından olağanüstü önemi, kaybedilecek bir an bile olmadığının bilincinde, ülkemizde proletarya içindeki görevlerimize dört elle sarılmak; onu örgütlemek ve onun müttefikleri içinde de sağlam temeller atma yönünde ilerleme görevlerine sahibiz.

Bu görevleri yerine getirmede önümüzde bir dizi engel vardır. Engeller, yalnızca doğrudan emperyalist uşağı hakim sınıflar tarafından dikilen engeller değil; yalnızca sosyalist maskeli karşı-devrimciler tarafından değil; -aktüel anda– gerçekte devrim saflarında olan bir dizi oportünist güçler tarafından da dikilen engellerdir.

Bütün bu engellerin üstesinden gelmek, her şeyden önce İDEOLOJİK SAĞLAMLIK gerektirir. Bugün ideolojik alanda, komünizm dairenin merkezinde, daire kenarının hemen her noktasından ateş altında bir konumdadır. Böyle bir ortamda HER ŞEYE RAĞMEN, komünizmin tek alternatif olduğunu bilimsel bir biçimde kavrayıp, kanına canına kazıyamayanlar düşecektir.

Ama HER ŞEYE RAĞMEN komünizmin bayrağı Bolşeviklerce taşınacak ve uluslararası işçi sınıfının ve ezilen halkların mücadeleleri ile er geç yeniden zafer bayrağı olarak göndere çekilecektir.

Bırakalım bütün dünyada olduğu gibi, ülkemizde de burjuvazi bir kez daha komünizmin ölümü üzerine çanlar çalsın !

Biz iflas edenin komünizm değil, revizyonizm olduğunu biliyoruz !

Komünizmin sonunu çalan çanlara ot tıkamak görevimizdir !

Bu görevi yerine getireceğiz !

15 Aralık 1989 ■

Baskıya girmeden kısa süre önce, hemen hemen aynı tarihlerde uluslararası alanda iki önemli gelişme oldu. Bunlar üzerine kısaca tavır takınıyoruz.

ABD emperyalistleri dünya jandarmalığı yapıyor! Panamaya'ya karşı askeri saldırı, işgal! Yankee go home!

Amerikan emperyalistleri, 19 Aralık'ta 24.000 kişilik bir askeri güçle Panama'ya saldırdı.

Saldırı gerekçesi olarak, "Panama'da yaşayan ABD vatandaşlarının korunması, demokratik gelişmenin yeniden kurulması, Panama Kanal anlaşmalarının işlerliğinin sağlanması ve Manuel Noriega' nın yakalanması" (ABD Başkanlığının açıklamasından...) gösterildi.

Bütün bu gerekçeler, ABD' nin kendisi için giderek kontroldan çıkma eğilimi gösteren Panama'da, ABD'nin kesin hakimiyetinin yeniden kurulması gerçek amacının üzerini örten bahanelerdir. Gerçek gerekçe, 1999 yılında resmen biten Panama Kanalı üzerindeki "hak"larının 2000'li yıllarda da sürdürülmesi isteğidir. Bunun ise, bugünkü yönetimle yapılması imkanı kalmamıştır. ABD'nin işbaşına getirdiği eski CIA ajanı General Noriega, çıkar dalaşması

Dünya jandarmaları işbaşında...

sonucu, eski efendilerine kafa tutmaya başlamış; kitleler içindeki haklı anti-Amerikan duyguları demagojik bir biçimde sömürerek, özellikle yoksul yığınlar içinde önemli bir destek bulmuştur. ABD'nin kontrolden çıkan eski uşağı ile dalaşması; eski uşağın Panama Kanal anlaşmaları sona erdiğinde uzatmayacağını açıklaması; ABD'nin desteklediği "demokratik!" görünümlü muhalefet hareketine karşı savaş açması ve yapılan seçimlerin galibine hükümeti vermemesi; ABD'nin ise Noriga yönetimine karşı 1988 Mart'ında ve Ekim 1989'da iki başarısız darbe girişimi düzenlemesi noktasına kadar gelişmiştir.

ABD ve dünya kamu oyunda Noriega kokain mafyasının şeflerinden biri olarak tanıtılmış ve ADB mahkemeleri, generali gıyabında kokain ticaret nedeni ile yargılayarak mahkum etmiştir. Noriega ve klanının kokain ticareti yapması ama, yeni bir şey değildir. ABD onu işbaşına getirdiğinde, Noriega bugünkünden ne daha iyi, ne de daha kötü idi. Süreç içinde uşağın efendisine kafa tutmaya başlaması, efendiyi kızdırdı. Noriega'nın kokain mafya şefliğinin şimdilerde keşfedilmesinin nedeni budur. Ve bu ABD emperyalistlerinin olduğu gibi, tüm emperyalistlerin de iki yüzlülüğünün siyasi sahtekarlığının açık bir örneğidir.

ABD'nin büyük bir askeri güçle yüklenmesine ve ABD'nin Panama Kanalı'nda yerleşmiş askerlerinin de bütün gücü ile savaşa katılmasına rağmen, ABD emperyalizmi, istediği askeri sonuçlara ulaşamamış, Noriega'yı yakalayamamış ve işgale karşı direnci kıramamıştır.

Gelinen son noktada, Noriega'nın Panama Vatikan konsolosluğuna sığındığı; Panama'da hayatın giderek "normale" döndüğü haberleri, batı ajanslarının verdiği haberlerdir. "Normale" dönme, ABD işgali altında ve ABD'nin "yeni başkanınız budur" dediği, yeni uşak Endera'nın kukla hükümeti altında, binlerle Panama emekçisinin çatışmalarda hayatını yitirdiği, yaralandığı bir saldırı ertesi, bir "normale" dönüştür.

ABD emperyalistleri bir kez daha, Panama'da emperyalist çıkarları için her şeyi yapmaya hazır olduklarını göstermişlerdir. "barış", "kalıcı barış çağı" vb. türkülerinin okunduğu bir dönemde Panama saldırısı, emperyalizmin gerçek yüzünü görmek isteyenlere bir kez daha göstermiştir.

Grenada ertesinde şimdi de Panama, ABD'nin doğrudan müdahalesi sonucu "yönetim" değiştirmiş; ABD'nin "seçtiği" yönetimler iş başına gelmiştir. Panama halkının ABD emperyalizmine karşı direnişi, haklı bir direniştir. İşgali lanetlemek ve Panama halkı ile birlikte "Yankee go home!" diye haykırmak, her devrimci ve demokratın görevidir.

25.12.89 ■

Romanya: Bir sosyal-faşist daha devrildi!

Doğu Avrupa'nın en sağlam görünen sosyal-faşist rejimlerinden biri daha sonuna geldi. Romanya'yı 25 yıldır tam bir kral gibi yöneten, kendine "Conductator" (Nazilerin "Führer"ine eş anlamlı bir kavram!) adını veren ve "krallığı"nı aile içinde veraset yoluyla sürdürmek için her türlü tedbirini aldığını düşünen Çavuşesku da, halkın ayaklanması sonucu devrildi.

Bu sosyal-faşist diktatörlükte, son bir aydaki gelişmelerin kaba kronolojisi şöyle:

Romanya Komünist Partisi'nin 14. Kongresi'ni açarken yaptığı konuşmada (20.11.89) Nikolay Çavuşesku, kendilerinin "reform düşüncelerini almaya ihtiyaçları olmadığını", Romanya'nın "gelecek için perspektifinin mükemmel" olduğunu, Romanya'nın "ilerleme ve uygarlığın yeni zirvelerine tırmanıp, komünizmin altın rüyasına kısa zamanda varacaklarını" açıkladı.

25.11.89'da Parti Kongresi'ni kapayan konuşmasında Çavuşesku, "parti ve halkın çelikten birlik içinde olduğunu" vurguladı. Kongre yönetim kademelerinde hiç bir değişikliği gerekli görmedi.

3.12.89'da Çavuşesku, politbüro'da yaptığı konuşmada, kendilerinin hükümet işlerinde bazı hatalar yaptıklarını, "yönetim ve ekonomide" bazı değişikliklerin gerekli" olduğunu açıkladı. Siyasi alanda reform, vb.'den ise, hiç söz etmedi. Görünürde Çavuşesku yığınlar içindeki hoşnutsuzluğun bazı ekonomik iyileştirmelerle aşılabileceğini, onun ötesinin polisiye yöntemlerle hal edileceğini düşünüyordu. Yarattığı; kendine bağlı güçlü "gizli polis" örgütüne güveniyordu.

Ama Nikolay Çavuşesku hesabını, halksız yapmıştı!

Ve bu hesabın yanlışlığı, çok kısa süre içinde görüldü. Doğu Avrupa'da esen değişiklik rüzgarları Romanya'yı da sardı. Tüm baskıya rağmen gösteriler başladı.

17.12.89'da rejim aleyhtarı papaz Laşlo Törez'in tutuklanacağı haberi, Macar azınlığının yoğun olduğu Temeşvar kentinde kitle gösterilerine yol açtı. Polis'in göstericilere ateş açması ile yüzlerce kişi öldü. Yüzlerce kişi yaralandı. Ancak binlerle tutuklama da, yüzlerle ölü de gösterileri bastıramadı. Tersine gösteriler aynı gün Arad kentine de sıçradı.

18.12.89'da Nikolay Çavuşesku gösterilere rağmen, önceden planlanmış İran gezisine çıktı. Polis örgütünün işi hal edeceği beklentisi içinde idi.

19.12.89'da Romanya komşu ülkelere sınırlarını tümü ile kapadı. Bütün ülkede —başta batı illerinde olmak üzere— işçiler grev ve fabrika işgallerine giriştiler. Artık sosyal-faşist terör de kitleleri durduramıyordu. "Ölümün, ***böyle*** yaşamaya tercih edildiği nokta" gelip çatmıştı.

20.12.89'da Çavuşesku İran gezisinden geri döndü. Ve bütün ülkede sıkıyönetim ilan etti. "Bir avuç faşistin ve yabancı casusluk örgütlerinin ülkeyi kaos içine çekmeye çalıştıklarını ve fakat bunun üstesinden gelineceğini" açıkladı.

21.12.89'da "Conductator"u övmek için, Bükreş'te büyük bir gösteri Parti tarafından örgütlendi. Çavuşesku, bu örgütlenmiş gösteride tam politbüronun aldığı "ücretleri yükseltme" kararlarını açıklarken, kitlelerden "Kahrolsun Çavuşesku", "özgürlük özgürlük" sesleri yükselmeye başladı. Canlı televizyon yayını kesilmek zorunda kalındı. Ama artık Çavuşesku'nun ve onun klanının sonunun geldiği, bütün ülkede kitlelerin gözünde belgelenmişti. Bu "rejimin güçlülüğünün gösterisi" olarak planlanan gösteri, rejimin çökmüşlüğünün gösterisi oldu. Gösterinin üzerinden bir kaç saat geçmeden, savunma bakanı intihar etti. Ordu, hemen hemen tümü ile ayaklanan kitlelerin yanına geçti. Bir yanda halk yığınları ve ordu; diğer yanda Çavuşesku klanının özel ordusu görünümünde olan ve yığınların nefret ettiği, iyi silahlanmış gizli polis örgütü arasında çatışmalar başladı.

22.12.89'da, Bükreş'te TV verici istasyonu ayaklanmacı güçlerin eline geçti ve "Özgür Romanya TV" ismi altında yayına başladı.

25.12.89'a kadar çatışmalar bütün şiddeti ile sürdü. Ve bu çatışmalarda binlerce kişi öldü, yaralandı. 25 Aralık'ta, henüz Çavuşesku ve karısının akibeti belli değildi. Oğlu Niko Çavuşesku yakalanmıştı. Gizli polis güçlerinin direnişi ise, önemli ölçüde kırılmıştı.

26.12.89'da tüm dünya haber alma ajansları, Çavuşesku ve karısının, gizli bir askeri mahkemenin kararı sonucu kurşuna dizilerek öldürüldüğü haberini kaydettiler...

Eski dışişleri bakanı Manescu önderliğinde kurulan yeni hükümet, 1990 ilkbaharında seçimler yapılacağını ilan etti.

Bu şekilde sosyal-faşist rejimler içinde en sağlam görünenin de aslında ne kadar çürümüş olduğu; yığınlara ne kadar yabancılaşmış ve düşman olduğu ve yığınlar ayak landığında tüm faşist, sosyal-faşist, gerici diktatörlüklerin yıkılmak zorunda olduğu bir kez daha görüldü. Şimdi Romanya da bir süre sonra "Batılı demokrasi" yoluna girecek; gerçek bir sosyalizmin yolu burada da "Batılı demokrasi" durağından geçerek gündeme gelecektir.

Batılı emperyalist burjuvazi için, Romanya'da devrilen, "Stalinizm'in ve komünizmin son kalelerinden biridir", "Nikolay Çavuşesku bir Stalinist'ti", vb. vb. ...

Bu, Batılı emperyalist güçlerin ve onların beslemelerinin komünizmi, Stalin'i kötülemek, gözden düşürmek için uydurdukları korkunç bir sahtekarlıktır. Nerde ise, feodal yöntemlerle bir krallık gibi hüküm süren sosyal-faşist bir diktatörün, "Stalinist" olarak gösterilmesi, Stalin'e ve komünizme en büyük küfürdür. Romanya'nın "Conductator"u, Kruşçef revizyonizminin kuyruğunda, Stalin'e ve onun şahsında komünizme saldıran revizyonist şeflerden biridir. Ve hiç bir sahtekarlık, bu tarihsel olgunun unutturulmasına yetmeyecektir. Şimdi bu "Conductator"un kan emiciliğini vb. keşfeden Batılı emperyalistlerin de Romanya ile ilişkileri iyice sorgulanmalıdır. Sorgulandığında görülecektir ki, bu "kan emici" ile Batılı emperyalistlerin, o devrilmeden önceki ilişkileri "gayet iyi" idi. IMF ile de iyi ilişkiler içinde olan Romanya, "kredi verilebilirliği" yüksek olan ve borçlarını zamanında ödeyen ülkelerden biri olarak övülen, bir ülke idi.

Romanya'ya karşı tavrında da emperyalizm; iki yüzlülüğünü, ahlaki olarak çökmüşlüğünü, kokuşmuşluğunu bir kez daha sergiliyor...

26.12.89 ■

Türk hakim sınıflarının Ermeni ulusuna karşı giriştiği soykırımın 75. yıldönümünde, soykırım suçlularını teşhir edelim!

24 Nisan 1915 Türk tarihinde silinmez bir kara lekenin başlangıç tarihidir. 24 Nisan 1915'te Türk hakim sınıfları, Birinci Dünya Savaşı'nın yarattığı ortam içinde, "Ermeni sorununun nihai çözümü" için, yani Osmanlı/Türk devleti sınırları içinde, Ermeni milletini yok etmek için, geniş çaplı soykırım saldırısını başlatmışlardır.

Bu yıl, –daha sonra Hitler nazilerinin kendi "Yahudi sorununun nihai çözümünde" kendilerine örnek aldıkları– yüzyılın bu ilk planlı, devlet tarafından örgütlenmiş soykırımının 75. yıldönümüdür.

Ermenistan'dan sürülerek dünyanın dört bir yanına dağılmış olan Ermeni toplulukları, başta Ermeni milliyetçisi örgütler olmak üzere, bu yıldönümünü haklı olan "soykırımın varlığının Türk devletince tanınması" talebini yükseltmekte; onun tabii sonucu olarak da, bir dizi tazminat, toprak vb. talepleri getirmektedir.

Türk faşistleri öteden beri Ermeniler üzerinde soykırım uygulandığı iddiasının, gerçek olmadığı savunusunu yapmaktadır.

Türkiyeli komünistler, Türk-şövenizminin en iğrenç uygulamalarından biri olan Ermeni soykırımını ve bu soykırımın suçlularını teşhir etme görevine sahiptir.

TKP/ML(BOLŞEVİK) III. Konferansı'nın bu konuda aldığı karar şöyledir:

"Konferansımız "Ermeni sorunu"nun bizim açımızdan tüm yönleri ile çözülmemiş olduğunu tespit eder.

Konferansımız aynı zamanda şunların bizim açımızdan açık ve kesin olduğunu tespit eder:

– Ermeni halkının, Ermeni ulusunun Türk hakim sınıfları tarafından toplu kıyımdan geçirilmesi; en zalimce soykırım örneklerinden biridir. Bu "tarihsel haksızlık" konusunda doğru tavır, çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının ortak sınıf mücadelesi açısından hayati önemdedir.

– Bugün Türkiye proletaryasının bölünmüşlüğünün ayakta tutulmasında "Ermeni düşmanlığı" ideolojik planda Büyük-Türk şövenizminin ana mücadele araçlarından birini oluşturmaktadır.

– Bugün de Ermeni halkı, Türk faşist hakim sınıfları tarafından yoğun milli baskı altında tutulmakta; diğer azınlıklar gibi, bütünü ile yokedilmeye, "Türkleştirilmeye" çalışılmaktadır.

– Konferansımız, Türk hakim sınıflarının tarihteki Ermeni soykırımını lanetler; Osmanlı devletinin devamı olan T.C. devletinin bugünkü Ermeniler üzerindeki aktüel milli baskılarını lanetler; bu noktalarda Türk hakim sınıflarını, ve Marksizm-Leninizm adına hakim sınıflara suç ortaklığı eden oportünistleri, revizyonistleri teşhir görevini önümüze koyar.

– Konferansımız; bugün Türkiye'deki Ermenilerin "ulus" teşkil etmediği tespitinin; yurtdışında, Türkiye'ye dönmek ve

Jenosidin barbar araçları, katlettikleri Ermeni emekçilerinin kesik başları önünde poz veriyorlar!..

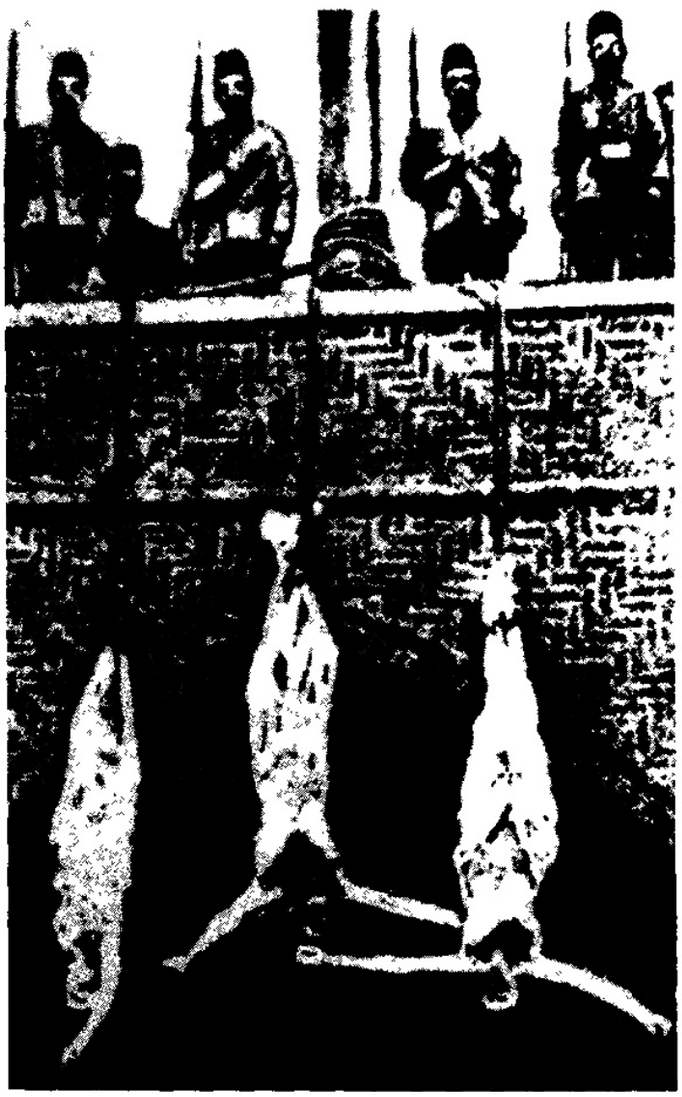

Eli kanlı Türk cellatları, asarak katlettikleri Ermeni doktorlarla!..

yerleşmek isteyen Ermenilerin; dönme ve yerleşme haklarının olmadığı biçiminde yorumlanmasına karşıdır.

Konferansımız, yurtdışındaki Ermenilerin, Türkiye'ye dönme ve yerleşme hakkını savunduğunu açıklar.

– Konferansımız, bu noktada da bütün milli meselede olduğu gibi, gerçek çözümün proletarya önderliğindeki devrimle gerçekleşeceğini açıklar."

(BOLŞEVİK sayı 18, Şubat 1987, "TKP/ML(B) III. Konferansı Raporu -II-", sayfa 80-81)

Bolşevik Partizan, bu anlayışla yeni yayın yılında, Türk faşist hakim sınıflarının şöven-ırkçı yüzünü Ermeni soykırımı bağlamında da teşhir etme işine özel ağırlık verecektir. Bu konuda güç oranında belge ve bilgiler devrimci kamuoyunun bilgisine sunulacaktır.

Bu bağlamda bütün devrimci ve Marksist-Leninistlere çağrımız, aynı yönde çalışmalara katılmaları; kendi yayınlarının yanında Bolşevik Partizan'ın bu yöndeki çabalarına katkıda bulunmalarıdır.

Özellikle Ermenice bilen okuyucularımızdan ve Ermeni okuyucularımızdan ve Ermeni örgütlerinden bize belge ve bilgilerle yardımcı olmalarını talep ediyoruz.

Bu sayımızda, bu konudaki yayınlarımıza bir giriş olarak Stalin'den *"Türk Ermenistan'ı" Üzerine* ve *Yaşasın Sovyet Ermenistan!* başlıklı makaleleri yayınlıyoruz.

Stalin, bu kısa makalelerin birincisinde, haklı olarak, Ermenistan'ı "uzak görüşlü olmayan politikacıların", "emperyalist diplomasi haydutlarına aldanan"ların, yani milliyetçi, burjuva politikacılarının kurtuluşa götürmediğine; kurtuluşun "Ekim'de Rusya'da başlamış olan işçi devriminden geçtiği"ne dikkat çekmektedir.

İkinci makale ise, çözümün nasıl olduğuna örnektir.

Biz, Türkiyeli komünistler, bugün bir yandan ve esas olarak Ermeni ulusu üzerindeki soykırımı lanetler, Türk şövenizmini lanetler, ona karşı mücadele ederken; diğer yandan Ermeni sorununun da gerçek çözümünün proletarya önderliğindeki devrimle gerçekleşeceğini açıklama görevine sahibiz...

"TÜRK ERMENİSTAN'I" ÜZERİNE

"Türk Ermenistan'ı" denilen yer, herhalde Rusya'nın "savaş hukukuna göre" işgal ettiği tek ülkedir. O "cennet köşesi" ki, Batının şiddetli diplomatik ihtiraslarına ve Doğunun kanlı yönetim egzersizlerine uzun yıllar konu olmuştur (ve hala olmaktadır). Bir yanda Ermeni pogromları ve katliamları, diğer yanda yeni bir katliama kılıf olarak tüm ülkelerin diplomatlarının ikiyüzlü "ricaları", fakat sonuç: baştan sona kana bulanmış, aldatılmış ve köleleştirilmiş bir Ermenistan – "uygar" güçlerin diplomasi "sanatı"nın bu "alışılmış" resimlerini kim bilmez?

Yurtlarının kahraman savunucusu olan, fakat hiç de uzakgörüşlü politikacılar olmadıkları için emperyalist diplomasi haydutlarına tekrar tekrar aldanan Ermenistan'ın evlatları, şimdi artık eski diplomatik kombinezonların, Ermenistan'ı kurtuluşa götüren yol olmadığını görmek zorundalar. Ezilen halkları kurtuluşa götüren yolun, Ekim'de Rusya'da başlamış olan işçi devriminden geçtiği açıktır. Rusya halklarının kaderinin, özellikle Ermeni halkının kaderinin, Ekim Devriminin kaderiyle sıkı sıkıya bağlı olduğu şimdi herkes için açıktır. Ekim Devrimi ulusal baskının zincirlerini parçaladı. Halkları ellerinden ve ayaklarından bağlayan Çar'ın gizli anlaşmalarını yırttı. O, ve yalnızca o, Rusya halklarının kurtuluşu eserini sonuna kadar götürebilecektir.

Bu düşüncelerden hareket eden Halk Komiserleri Konseyi, "Türk Ermenistan'ı"nın kendi kaderini özgürce tayini üzerine özel bir kararname çıkarmayı kararlaştırdı. Bu, özellikle şimdi, Alman ve Türk iktidar sahiplerinin, emperyalist karakterlerine uygun olarak, işgal edilmiş bölgeleri zorla egemenlikleri altında tutma isteklerini gizlemedikleri bir anda zorunludur. Rus ya halkları, fetih çabalarının Rus devrimine ve onun Hükümetine yabancı olduğunu bilsinler. Herkes bilsin ki, Halk Komiserleri Konseyi, emperyalist ulusal baskı politikasına karşı, ezilen halkların tam kurtuluşunu koyar.

Halk Komiseri J. Stalin
"Pravda" No. 227,
3 Aralık 1917.

1915'te safariye çıkar gibi Ermenistan'da kafa avcılığına çıkan faşist caniler, kurbanlarının kesik başları önünde övünçle (!!!) poz veriyorlar!...

YAŞASIN SOVYET ERMENİSTAN !

Eziyet ve çok çile çekmiş, Antant ve Daşnaklar tarafından açlığa ve yıkıma terkedilmiş ve kitle halinde kaçmaya mahkum edilmiş, tüm "dost"ları tarafından aldatılmış olan Ermenistan, bugün kurtuluşu kendisini Sovyet ülkesi ilan etmekte bulmuştur.

Ne Ermeni çıkarlarının "ezeli koruyucusu" İngiltere'nin sahte teminatları, ne Wilson'un kötü ünlü ondört maddesi, ne de Milletler Cemiyeti'nin Ermenistan'ın yönetimi için kendi mandası üzerine çığırtkan vaadleri, Ermenistan'ı katliamlardan ve fiziksel imhadan kurtaramadı (ve kurtaramazdı da!). Yalnızca Sovyet iktidarı düşüncesi, Ermenistan'a barışı ve ulusal yenilenme olanağını vermiştir.

İşte Ermenistan'ın sovyetleşmesine yolaçmış olan bazı olgular. Antant ajanı Daşnakların zararlı politikası, ülkeyi anarşi ve sefalete sürüklemiştir. Daşnakların Türkiye'ye karşı başlattığı savaş, Ermenistan'ın içinde bulunduğu zor durumu son haddine vardırmıştır. Ermenistan'ın açlık ve haksızlıklardan ıstırap çeken kuzey bölgeleri, Kasyan yoldaşın önderliğinde Kasım sonlarında ayaklandılar ve Ermenistan Devrimci Askeri Komitesi'ni oluşturdular. 30 Kasım'da yoldaş Lenin'e, Ermenistan Devrimci Komitesi Başkanından, Sovyet Ermenistanı'nın doğduğunu ve Devrimci Komite'nin Delijan kentini ele geçirdiğini bildiren bir selamlama telgrafı geldi. 1 Aralık'ta Sovyet Azerbaycan, gönüllü olarak tartışmalı bölgelerden feragat ettiğini ve Sangesur'un, Nahiçevan'ın ve Dağlık Karabağ'ın Sovyet Ermenistan'a devrini açıkladı. 1 Aralık'ta Devrimci Komite, Türk kumandanlığı tarafından selamlandı. 2 Aralık'ta Orconikidze yoldaşın Erivan'dan, Daşnak Hükümetinin kovulduğunu ve Ermenistan birliklerinin Devrimci Komite emri altına girdiklerini bildiren bir haberi geldi.

Bugün Ermenistan'ın başkenti Erivan, Ermenistan Sovyet iktidarının elindedir.

Ermenistan ile çevredeki müslümanlar arasındaki yüzyıllara dayanan düşmanlık, Ermenistan, Türkiye, Azerbaycan emekçileri arasında kardeşçe dayanışma inşa edilerek bir çırpıda yokedilmiştir.

Eski emperyalist diplomasi kurtlarının boş yere kafa patlattığı sözümona Ermeni "sorunu"nu yalnızca Sovyet iktidarının çözebilecek durumda olduğunu, konuyla ilgili olan herkes bilmelidir.

Yaşasın Sovyet Ermenistan !

Pravda" No. 273, 4 Aralık 1920,
İmza: J. Stalin

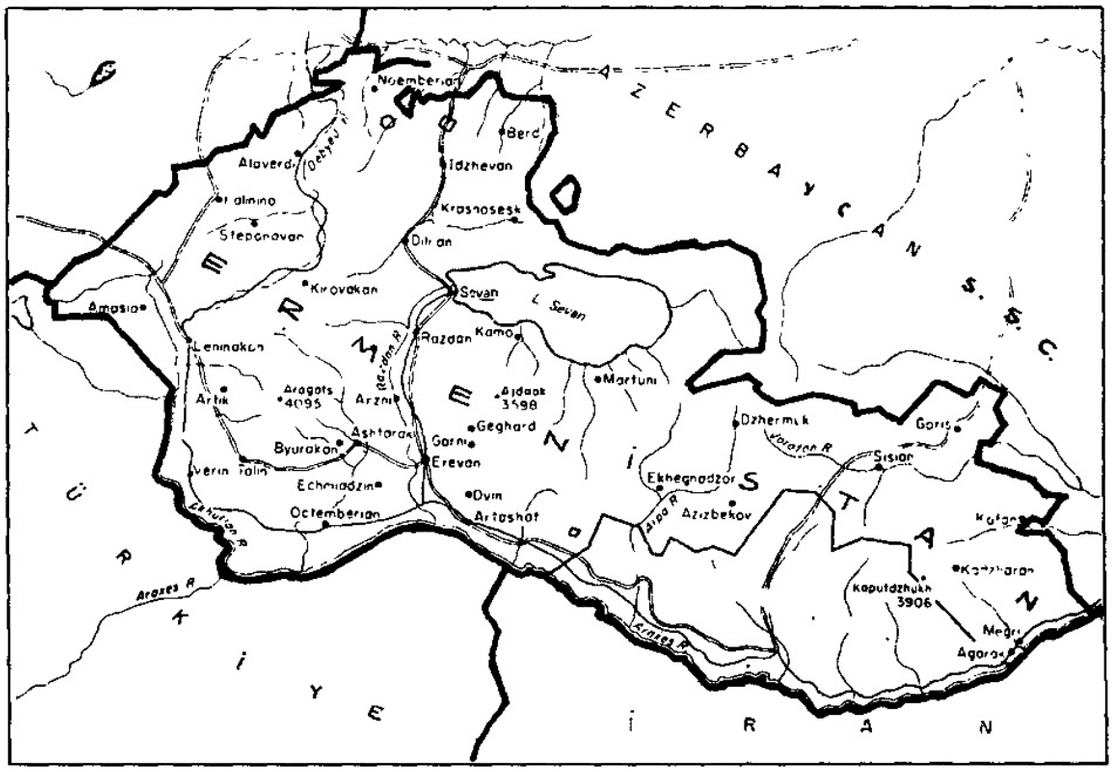

Sovyet Ermenistan'ın Haritası

Orta Amerika'nın kanayan yarası:

El Salvador

11 Kasım 1989'da Farabundo Marti Milli Kurtuluş Cephesi (FMLN) yeni büyük bir askeri saldırı başlattı. Saldırının yoğunlaştığı yer, başkent San Salvador, hem ülkenin siyasi, hem de iktisadi merkezi durumundadır.

FMLN'nin başlattığı bu hareket, ikinci büyük saldırı harekatıdır.

FMLN, 1981'de de büyük bir askeri harekat başlatmış ve halkı son savaş için ayaklanmaya çağırmıştı. Fakat FMLN halktan gelen desteğin yeterli olmaması ve askeri gücünün kesin zaferi elde edecek düzeyde olmaması nedeniyle, ülkenin kuzeyine ve doğusuna doğru geri çekildi ve buralarda bazı bölgeleri kontrolü altına almayı başardı. FMLN, ülkenin doğusunda ve kuzeyinde yer alan kurtarılmış bölgelerdeki etkisini artırmanın yanısıra, ülkenin diğer bölgelerinde de askeri eylemlerini geliştirdi ve aynı zamanda hükümeti görüşme masasına oturmaya zorlama girişimlerini sürdürdü.

1984'te Hristiyan Demokrat Partisi, El Salvador'da seçimleri kazandı ve bu partinin başkanı Napoleon Duarte devlet başkanlığına getirildi. 1984 -87 arasında FMLN ile Duarte hükümeti arasında üç görüşme yapıldı ise de, herhangi bir sonuç alınamadı. Duarte yönetimindeki faşist devlet ve küçük-burjuva / burjuva-devrimci FMLN, askeri güçlerini kuvvetlendirmeyi aralıksız sürdürdüler. ABD emperyalizminin yardımı ile faşist Duarte hükümeti, özellikle ordunun hava kuvvetlerinin güçlendirilmesini sürdürdü; çünkü hükümetin karada, halkın desteğine güvenebilecek bir kuruşluk kredisi yoktu ve bu noktada gerillalarla rekabete girmek için başarı şansları da pek yoktu. FMLN de, kurtarılmış bölgelerdeki ve diğer alanlardaki büyük gerilla birliklerini, daha küçük ve daha hareketli küçük gruplar halinde yeniden örgütledi.

> **Ülkede FMLN hesaba katılmadan ve onsuz hiç bir uzlaşma, çözüm mümkün değildir. Bu nedenle batılı emperyalistler, Arena hükümetini FMLN ile görüşme masasına oturtmaya çalışmaktalar. FMLN, son büyük saldırısı ile iktidara pratik olarak aday bir güç olduğunu ispatlamıştır.**

1986'da, iktisadi kriz El Salvador'da hızla büyüdü. Kitle hareketlerinde, özellikle şehirlerde işçi ve sendika eylemlerinde hızlı bir artış gözleniyordu. Hükümet, gelişen işçi ve emekçi hareketlerini bastırabilmek ve aynı zamanda FMLN'ye büyük bir darbe vurmak amacıyla, FM LN tarafından kurtarılmış bölgelere 1987'de askeri bir saldırı harekatı başlattı ise de hiç bir başarı elde edemediği gibi, FMLN'nin etkisinin büyümesine de yardımcı oldu.

Eylül 1988, FMLN ile hükümet güçleri arasındaki çarpışmalarda bir dönüm noktasını oluşturur. Bu tarihten itibaren faşist ordu güçlerinin saldırısı tamamen boşa çıkartılmış ve hükümet ordu güçleri saldırıdan savunmaya geçmek zorunda kalmışlardır. Daha önemlisi, bu tarihten itibaren savaşın gidişatını belirleyenin FMLN olmasıdır.

Duarte hükümetinden sonra işbaşına sivil faşist ARENA partisi getirtildi. ARENA partisinin işbaşına gelmesi ile işçiler, köylüler ve diğer emekçiler üzerindeki baskılar korkunç boyutlara ulaştı. Hükümetin emrindeki Ölüm Komandoları her yerde ölüm saçmaya başladılar.

FMLN, askeri gücünü politik inisiyatif gücü ile pekiştirmek ve ARENA hükümetini politik olarak izole etmek amacıyla, hükümeti görüşme masasına davet etti. Hükümet temsilcileri ile FM LN temsilcileri arasında 1989' da yapılan iki görüşmede, FMLN şu şartları öne sürdü:

- 15 Kasım'dan itibaren ateşkes ilan edilmeli,
- 1990'ın ocağından itibaren FMLN'nin siyasi bir parti olarak faaliyet yürütmesine yasal izin verilmeli,
- Orduda temizlik yapılmalı ve sayısı azaltılmalıdır ve
- Halk üzerindeki saldırılara son verilmelidir.

Hükümet temsilcileri, bütün bu şartları reddettiler ve bu öneriler yerine, FMLN'nin kendisini dağıtması şartı ile tüm gerillalara genel af önerisini getirdiler. 1 Kasım 1989'da on önemli sendika önderinin ölüm komandoları tarafından öldürülmeleri üzerine, FMLN görüşmelere son verdi ve yeni büyük bir saldırı için hazırlıklarını yoğunlaştırdı.

FMLN'nin yeni bir saldırı kokusunu alan ABD emperyalistleri, El Salvador'a 85 milyon dolar tutarında yeni bir yardım vermeyi karar-

laştırdılar. Batılı emperyalistler özellikle Batı Alman emperyalizmi, Orta Amerika'da en fazla "gelişme yardımı" yaptığı ülke olan El Salvador'a bu tür yardımlarını daha da arttırdı.

11 Kasım 1989'da FMLN hazırlığını tamamladığı saldırıyı başlattı. Saldırının ana hedefi San Salvador olmasına rağmen, gerillalar, diğer bölgelerdeki hükümet yanlısı ordu güçlerinin başkente yoğunlaşmasını engellemek amacıyla, ülkenin San Miquel, Usulutan, Zacateculuca, Chalatenango ve Vicente gibi bir çok şehrinde de aynı zamanda askeri eylemlere başladılar.

Gerillalar kısa zamanda San Salvador'un bir çok mahallesini ele geçirip kontrolleri altına aldılar ve buraları kurtarılmış bölgeler ilan ettiler. San Salvador'un iç mahallelerine kadar girmeyi başaran gerillalar, Hükümet Sarayı'nın 1 kilometre yakınlarına ve ABD elçiliğinin ve büyük kodamanların bulunduğu San Benito mahallesine kadar ilerlediler. Askeri eylemlerine hız veren gerilla başkomutanlığı, FMLN radyosu "Radyo Venceremos" üzerinden halka, ayaklanmaya katılma çağrısı yaptılar. Gerillalar, başkente giden tüm yolları kapatarak, transport boykotu uyguladılar. Askeri eylemlerini aralıksız sürdüren FMLN aynı zamanda, "halkın üzerindeki baskılara son verilmesi" şartı ile ateşkes ilan etme ve görüşme masasına oturma önerisini sundu. Hükümet ise, bu teklifleri sürekli geri çevirmektedir.

Çarpışmalar halen devam etmektedir ve ne zaman ve ne şekilde sona ereceği belli değildir. Fakat belirgin olan gerçekler şunlardır:

Bugün ülkenin devrimci hareketinin tek merkezi FMLN'dir ve gücü her yönden önemli ölçüde artmıştır.

Ülkede FMLN hesaba katılmadan ve onsuz hiç bir uzlaşma, çözüm mümkün değildir. Bu nedenle batılı emperyalistler, ARENA hükümetini FMLN ile görüşme masasına oturtmaya çalışmaktadır.

FMLN, son büyük saldırısı ile iktidara pratik olarak aday bir güç olduğunu ispatlamıştır.

Fakat halktan beklediği geniş aktif desteği, yani ayaklanmaya katılmasını sağlıyamamıştır.

Bu saldırı sonucunda FMLN'nin ülkede tüm iktidarı ele geçirmesi pek muhtemel değildir.

Fakat FMLN, hızla güçlenen ve desteği halk arasında artan güçtür ve El Salvador'daki faşist devletin ömrü bu nedenle pek uzun olmayacaktır.

Aralık 89

■

El Salvador'daki Örgütler Üzerine Bilgi

FMLN'nin kuruluşunda ilk büyük adım, üç örgütün bir araya gelmesi ile oluşturulan Politik Askeri Koordinatörlüğün yaratılması oldu. Bu üç örgüt, Farabundo Marti Halk Kurtuluş Güçleri (FPL), Ulusal Direniş (RN) ve El Salvador Komünist Partisi idi. Daha sonra bu birliğe Halkın Devrimci Ordusu (ERP) ve Orta Amerika İşçileri Devrimci Partisi (PRTC) de katıldılar. FMLN'nin beş örgütün biraraya gelerek büyük bir cephe örgütü haline gelmesinden sonra, bir-iki yıl gibi bir sürede ülkenin % 20'sini kontrolü altına almayı başardı.

Bu örgütlerin bazılarını daha yakından tanıyabilmek amacıyla, kısaca da olsa bilgi vermek istiyoruz:

FPL(*Farabundo Marti Halk Kurtuluş Güçleri*): FPL'nin kuruluş tarihi Nisan 1970'lere kadar uzansa da, politik etkinliğini Eylül 1972'den itibaren göstermeye başlamıştır. FPL kurucularının çok önemli bir bölümü, örneğin FPL'nin önderi Salvador Cayetano Carpio, El Salvador Komünist Partisinden gelmektedirler. Aynı Carpio FPL'nin kuruluşundan önce KP'nin genel sekreterliğini yapıyordu.

1969'da El Salvador-Honduras arasındaki savaşta, El Salvador KP'nin kendi hakim sınıflarını destekleyici açık ihanet tavrı ve silahlı mücadeleyi reddeden pasifist tutumu nedeniyle, silahlı mücadele taraftarı bir çok partili KP'den ayrılarak, uzun süreli silahlı savaşım yürütecek yeni bir örgüt biçimi yaratmak için adımlar atarlar. Böylece FPL'nin çekirdeği 1970'lerin başında yaratılır.

El Salvador KP'nin milli ihanetçi ve pasifist çizgisine tepki olarak, enternasyonalist ve devrimci bir KP kurma yerine, küçük-burjuva radikal devrimcileri, bir bütün olarak KP örgütlenmesine alternatif silahlı mücadele örgütünü çıkartırlar.

FPL'nin amacı "işçilerin ve köylülerin yanı sıra, orta ve küçük çiftçiyi, işadamlarını, öğretmenleri, öğrencileri, memurları, teknisyenleri, din adamlarını ve halkın yanında yer alan askerleri de kapsayacak" (El Salvador, "Birleşik Devrimci Savaş", Haziran Yay. sayfa 58) bir ittifak temelinde Halkın Devrimci İktidarını kurmaktır. FPL'ye göre bu ittifakın öncüsü "işçi sınıfı ve köylülük" (age. aynı yerde) olacaktır.

PRS/ERP (*Salvador Devrim Partisi/Halkın Devrimci Ordusu*): 1971'de ordu, yani ERP; 1977'de de Devrim Partisi kurulur. PRS/ERP'nin stratejisi "devrimci halk savaşı temelinde", "oligarşi ve ordunun gerici kesimleri ile ittifak halindeki emperyalizm"i (age., sayfa 116) yıkmaktır. Salvador Devrim Partisi için "hem parti hem de ordu Salvador devriminin en ileri kesim-

lerini, yani öncü kesimlerini oluştururlar" (age., sayfa 115).

Salvador Devrim Partisi, demokratik halk iktidarını sosyalizme geçiş için bir ara aşama olarak değerlendirmesine rağmen, bu ara aşamayı aşabilmek için mutlak zorunlu olan KP önderliğindeki işçi sınıfının öncülüğünü ve işçi sınıfının diğer devrimci sınıflarla ittifakında hegemonyasını olmazsa-olmaz önşart olarak belirtmemektedir.

PCS (*El Salvador Komünist Partisi*): KP, 28 Mart 1930'da kuruldu ve iki yıl gibi çok kısa bir süre sonra büyük bir halk ayaklanmasına önder lik etti. Fakat ayaklanma korkunç bir terörle bastırıldı ve 30 binden fazla emekçi ve KP'nin önde gelen bir çok önderi, bunların arasında partinin kurucusu ve önderi Farabundo Marti kurşuna dizildi. 1940'ların başından itibaren, KP giderek hakim sınıfların çeşitli kanatlarının destekçisi olmaya ve silahlı mücadeleye karşı, pasifist bir tutum almaya başladı. Onyıllarca pasifist ve milliyetçi bir çizgi izleyen El Salvador KP, 15 Ekim 1979'da zorla askeri bir darbeyle iktidara geçen askeri cuntanın kurduğu hükümete, koalisyon ortağı olarak katıldı.

Legal çalışma imkanları hemen hemen ortadan kalktıktan ve silahlı mücadele halk yığınları için alternatif haline geldikten sonra, tamamen tecrit olmamak için, KP silahlı mücadeleyi ve ona katılmayı kabul etti. KP, bu ihanet tutumunu "partimiz özeleştiriye açık bir partidir. Evet silahlı mücadeleye biraz (!!!) geç katıldık, fakat zamanında (!!!) katıldık" (age., sayfa 144) gibi açıklamalarla gizlemeye özen göstermektedir. El Salvador KP de hedef olarak "demokratik, anti-emperyalist devrim" (age., sayfa 156-157) şeklinde stratejisini açıklamaktadır.

FARN ya da kısa adıyla RN (*Ulusal Direniş Partisi*): RN'nin kuruluşu 1975'lere kadar uzanmaktadır. Halkın Devrimci Ordusu (ERP)'den ayrılan bir grup RN'nin ilk kuruluş adımlarını atarlar. RN'nin bugünkü aşamadaki hedefi "iktidarı ele geçirmek ve orta sınıfın da ittifakı ile işçi-köylü iktidarı kurmaktır" (age., sayfa 167).

EL SALVADOR'UN SOSYO-EKONOMİK YAPISI ÜZERİNE BAZI BİLGİLER

El Salvador'da iktisadi ve siyasi egemenlik, esas olarak, finansman kaynaklarını, bankacılığı, sanayiyi, kredileri, büyük ithalat-ihracat işlerini ve küçük-orta üreticinin şekerini, yününü, kahvesini ucuza kapatan şirketleri; ondört kodaman ailenin elindedir. El Salvador'un 21000 kilometrekarelik yüzölçümü, yaklaşık 5 milyon nüfusu vardır. Beş milyon nüfusun % 60'ı kırda yaşamaktadır. Kır nüfusunun % 93'ü bir hektardan az toprağa sahiptir ya da topraksızdır. Bu nedenle El Salvador devriminde tarım, özel olarak da toprak devriminin tayin edici bir önemi vardır.

FMLN'yi oluşturan örgütlerin ortak platformu bu yüzden tarım devrimine özel bir yer vermektedir.

23.2.1980 TARİHLİ; FMLN İÇİNDE YERALAN ÖRGÜTLERİN ORTAK DEVRİMCİ DEMOKRATİK HÜKÜMET PLATFORMU

"Yalnızca devrim köylü kitleleri ve tarımdaki işçiler yararına tarım sorununu çözebilir: Bu (tarım devrimi), bugün yoksulluk, kültürel yabancılaşma ve marjinallik içinde yaşayan nüfusun büyük çoğunluğunun yararlanacağı maddi ve manevi yaşam şartlarını yaratacaktır. Ülkemizin gerçek siyasi bağımsızlığını fethedecek ve Salvador halkının kaderini tayin edecek ve gerçek iktisadi bağımsızlığa ulaştıracak olan devrim olacaktır...

Bu devrim böylece halka dayanmaktadır, demokratik, anti-oligarşiktir ve gerçek ulusal bağımsızlığı fethetmeye çalışmaktadır."

"Devrimin tayin edici görevi, diğer görev ve amaçlarının yerine getirilmesine bağlı olarak, iktidarın ele geçirilmesi ve halkın başında yeni bir toplumu kuracak bir Devrimci Demokratik Hükümetin kurulmasıdır."

"Devrimin Görevleri ve Hedefleri:

1. Oligarşinin ve ABD emperyalizminin gerici askeri diktatörlüğünün parçalanması. ...

2. Sermayenin ve toprağın büyük mülk sahiplerinin siyasi, iktisadi ve sosyal egemenliğine son verilmesi.

3. Ülkemizin ABD emperyalizmine iktisadi, siyasi ve askeri bağımlılığının kesin olarak yok edilmesi.

4. Bütün halk, öncelikle de ... işçi kitleleri için demokratik hak ve özgürlüklerin sağlanması.

5. Bugüne kadar oligarşi ve ABD tekelleri tarafından elde tutulan en önemli üretim araçlarının millileştirme ve ortaklıkların ve kooperatiflerin yaratılması aracılığıyla halka geçmesi ve dağıtımı...

...

7. Her şeyden önce halk ordusu temelinde inşa edilen ülkemizin yeni bir ordusunun yaratılması.

...

...

9. Ülkemizin dış politikasının ve uluslararası ilişkilerinin bağımsızlık ve kendi kaderini tayin, dayanışma, barışçıl ortak yaşama, eşitlik ve devletler arasında karşılıklı saygı ilkelerine göre yönlendirilmesi."

Devrimci Demokratik Hükümet "öncelikle işçi sınıfı ve tarım işçileri ve ileri orta tabakalardan oluşacak olan bir geniş, sosyal ve siyasal temele dayanacaktır".

(Tüm alıntılar, *El Salvador Lateinamerika Nachrichten* adlı dergiden, Mayıs 1980, sayfa 84-87'den) ■

Örgütsel Konferans Kararları Üzerine III :

Poliste Çözülme İhanettir!

Çözülmenin Dereceleri Üzerine "Teori"ler, İhaneti Derecelendirmenin Teorileridir! (IV)

TKP/ML Bolşevik'in Örgütsel Konferans kararlarından "Poliste - Tutukevinde ve Mahkeme'de Tavır"a ilişkin olanını tanıtan bir yazının Bolşevik Partizan 53. sayıda yayınlanması ile, özellikle "poliste tavır" ve devrimci örgütlerin bu konudaki tutumları meselesi yeniden ve acil bir sorun olarak tartışma gündemine geldi.

Yurtdışında Dev-Solcuların sözkonusu yazının dağıtımını engellemek için karşı-devrimci saldırılara girişmesi, Bolşevik Partizan satan, dağıtan devrimcilere karşı şiddete başvurması ise, devrimciler arasındaki ilişkilerde şiddet sorununda örgütleri bir kez daha tavır takınmak zorunda bıraktı.

Biz bu yazımızda, şimdiye dek süren tartışmalar içinde ortaya çıkmış olan bazı sorunlarda kısaca tavır takınmak, pozisyonlarımızı bir kez daha açıklamak, -tartışma süreci içinde çıkan sorunlar bağlamında- daha önce tavır takınılmamış bazı noktalarda da konumumuzu belirlemek istiyoruz.

POLİSTE DEVRİMCİ TAVIR NEDİR ?

Biz 53. sayıdaki yazımızda ağırlıklı olarak "Poliste-İşkence altında (çünkü Türkiye-Kuzey Kürdistan şartlarında, bu, kural olarak aynı anlama gelmektedir) devrimci tavrın ne olması gerektiği" üzerinde durduk. Ve bu bağlamda KOMİNTERN'in belgelerinden, Dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketinin deneyimlerinden yola çıkarak, "Poliste çözülme ihanettir!" şeklinde bir tavır koyduk.

Bu genel teorik tavıra, şimdiye dek tavır takınan devrimci örgütlerden **hiç biri, açıkça ve berrak bir biçimde karşı çıkmadı.** Ama yazılan yazılarda satır aralarında ve tartışmalarda takınılan tavırlarda "poliste çözülmenin ihanet olduğu" tezinin, "işkence ve polis pratiği pek olmamasından dolayı bol keseden direniş çağrıları" yapan "**pratikten kopuk teori**" olduğu (Bkz. Partizan imzalı bildiri, Bolşevik Partizan sayı 55, sayfa 14); "polis ve sınıf mücadelesinde zaaf gösteren devrimcileri tek işlemde ihanetçi, bitmişlik olarak değerlendirme" olduğu, bunun "mülteciliğin" etkisi sonucu olduğu (Bkz. Dev-Sol'un 15 Ekim 1989 tarihli bildirisi) savunuldu.

Şimdiye dek bu konuda açık tavır takınan Partizan, Dev-Sol ve TKP/ML Hareketi de "çözülme ihanettir" demediler ve bunu söylemekten kaçınıyorlar.

Bizim tartıştığımız merkezi sorun budur. Türkiye-Kuzey Kürdistanlı devrimci örgütler, önce poliste çözülmenin ihanet olup olmadığı konusunda tavırlarını belirlemek zorundadırlar.

Direniş sınırının çok gerilere çekilmiş olduğu şartlarda "ilke direnistir", "işkencede .. devrimci komünist her önder ve militan direnmekle yükümlüdür" (Bkz. Ocak 22/23, sayfa 12) demek, tartıştığımız bağlamda sorunun özün

den kaçmak anlamına gelir.

KOMİNTERN'in bu konudaki direktifi hiç bir yanlış anlamaya yer bırakmayacak netliktedir:

"Parti çalışmasına ve parti işçilerine *ihanet etmek* (abç) parti işçisinin af edilmez suçudur. Hangi araçlarla ve işkencelerle yoldaştan bu bilgi alınmaya çalışılırsa çalışılsın, hükümete bu konuda bilgi vermek utanmazca *ihanet etmek* (abç) demektir. HAİN OLMA ! Kendini iyi şartlandır. Her etkiye ve işkenceye karşı durabilmen için, bırak bu kararlılık varlığının en derinlerine kadar işlesin. Hiç bir tekdir sözü bir hain için yetmez."

("İllegal çalışma ve Provokatörlere karşı mücadele üzerine", sayfa 1, Bolşevik Partizan Yayınları, Çeviri Dizisi No: II, Nisan 1986)

İşte Komintern'in bütün Dünya Komünist Hareketi'nin bu konudaki deneyimleri temelinde vardığı sonuç, verdiği direktif budur. Burada çok açık bir biçimde, parti çalışması ve parti işçileri hakkında bilgi vermek, "ihanet" olarak adlandırılmaktadır.

Türkiye devrimci hareketi içinde ise, –bu hareket bir bütün olarak ele alındığında– "ihanet" konusunda hakim olan bilinç bu değildir. "İhanet", poliste, işkence altında parti ve yoldaşları hakkında bilgi vermek değil; ya polisle doğrudan bilinçli işbirliğine girme, ya da bildiği her şeyi anlatma, "tam çözülme" olarak görülüyor. Hal böyle olunca da, aslında hem tam çözülme derecesine varmayan, bildiği her şeyi anlatmayan, ama yine de polise "parti çalışması ve yoldaşları hakkında bilgi veren" bir çözülme, objektif olarak "olabilir" bir hata olarak propaganda edilmekte; ve çözülenlere karşı liberal tavırların teorik temeli yaratılmaktadır.

Bizim hakim kılmak istediğimiz bilinç, "çözülmenin ihanet olduğu", "çözülme dereceleri üzerine teorilerin, ihaneti derecelendirme teorileri" olduğu bilincidir.

Bu bilinç, Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist (ve devrimci) hareketi içinde (de) hakim olmadığı sürece, "karakolda kabul edip", "savcılık ve mahkemede reddetme" tavrı yıkılamaz.

Bizim 53. sayıdaki yazımızın temel konusu bu idi. Bütün saptırma çabalarına rağmen, hiç kimse bu gerçeği ortadan kaldıramaz.

Polisin eline düşen bir komünist ve devrimci açısından, polise bilgi verip vermeme, doğrudan doğruya devrime, davaya bağlılığına, ideolojik sağlamlığına bağlı olan ve kendi karar vereceği bir sorundur. Hiç bir işkence, konuşmama kararını veren bir komünist ve devrimciyi çözemez. Ölümü –lafta değil gerçekte– göze alan bir kişi için, çözülmenin hiç bir özürü ve nedeni olamaz. Hangi şartlar altında olursa olsun, çözülme, hakim sınıflara teslim olma yönünde atılan bir adımdır. Çözülme, davaya ihanetin ifadesidir.

Sorun ancak böyle konduğunda, çözülmenin –tam çözülme dışında– olabilir bir hata değil, bir suç, bir ihanet olarak görüldüğü şartlarda; devrimci kişi "polisin işkencesi altında benim çözülmem, davaya ihanettir" bilinci ile hareket ettiği şartlarda, poliste ifade vermeme, çözülmeme kural dışı olmaktan çıkıp, kural haline getirilebilir. Bunu becermenin ilk şartı, bu bilincin hakim kılınmasıdır.

Bizim hakim kılmak istediğimiz bilinç, "çözülmenin ihanet olduğu", "çözülme dereceleri üzerine teorilerin, ihaneti derecelendirme teorileri" olduğu bilincidir. Bütün saptırma çabalarına rağmen, hiç kimse bu gerçeği ortadan kaldıramaz.

ÇÖZÜLENLERE KARŞI TAVIR NE OLMALI ?

Ortada Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketi açısından acı, utanılacak bir gerçek var: Hareket bir bütün olarak ele alındığında çözülme kural, çözülmeme kural dışıdır. (Örgüt olarak çözülmeyen tek kural dışı, bizim bildiğimiz kadarı ile TİKB'dir. TKP/ML Hareketi de kendilerinin örgüt olarak çözülmediğini, TKİH ve MLSPB DK'nın çözülmediğini söylüyor. Buna aşağıda değineceğiz.)

Bu gerçek karşısında, örgütlerin büyük çoğunluğu, esas dikkatini çözülmemeyi kural haline getirmek için mücadele yerine; çözülmüş olanların kaybedilmemesi, yeniden kazanılması vb. sorunları üzerine yoğunlaştırıyor. "Çözülme ihanettir!" genel tavrının konmasından köşe bucak kaçılmasının temel nedenlerinden biri, bugüne kadarki pratikte, çözülenlerin –genel açısından– çoğunlukta olması olgusudur.

Bu olgu, poliste çözülenlerin büyük çoğunluğunun; savcılıkta polis ifadelerini reddetmeleri, mahkemede ve tutukevinde yeniden ve ön saflarda devrimci tavır takınıp, mücadele etmeleri olgusu ile tamamlanıyor.

Bu iki olgu, örgütleri buna uygun teoriler üretmeye götürüyor. Tam çözülme (hatta bazen yalnızca tam çözülme değil, pişmanlık, itirafçılık, açıkça devletin safına geçme) ihanet sayılıyor. Onun gerisindeki tüm çözülme dereceleri, aslında "ihanet" dışında ve evet şu ya da bu ölçüde direnmenin sınırları içinde görülüyor. Böylece karşılıklı "af"ın teorik taşları döşenmiş oluyor.

Bizim çözülenler karşısında tavır konusunda düşündüğümüz şu:

Bu noktada önce biz kendimiz açısından,TKP/ML(BOL

ŞEVİK) Örgütsel Konferansı kararları öncesi ile sonrasını birbirinden ayırıyoruz.

Bizim Bolşevik olduğu gerekçe ve suçlaması ile gözaltına alınan her kişiden bundan böyle beklediğimiz, Örgütsel Konferans kararlarına uygun davranmasıdır. Yani **çözülmemesi = ihanet etmemesidir.** Polise, parti ve parti işçileri hakkında **hiç bir bilgi vermemesidir.** Buna uygun davranmayan kim olursa olsun, "bilgi verme" adımının "ihanet olduğu" bilincinde o adımını atmış, tercihini yapmıştır. Bu noktadan itibaren, komünist tavır, onunla her türlü örgütsel ilişkiyi kesmektir.

Biz açıktır ki, insanların değişebileceğinden yola çıkıyoruz. Fakat bugünkü şartlarda, daha bir çekirdeği yaratmaya çalıştığımız şartlarda ve "çözülme ihanettir" bilincini hakim kılmaya çalıştığımız şartlarda, polise düşüp de çözülen bir "eski yoldaş"ımızı yeniden kazanma için uğraşmayı lüks görüyoruz. Bu çabanın, başkalarını henüz poliste çözülmeme üstünlüğü olan milyonlarca işçi içinde ve onları kazanmak için kullanılmasının daha doğru olacağını düşünüyoruz.

Aynı şeyi, geçmişte bir başka bilinçle eğitilmiş, çözülmeyi ihanet olarak görmeyen bir bilinçle içeri düşmüş kişiler için söylemek; 1988'de aldığımız kararı, geriye dönük olarak işletmek açıktır ki, doğru değildir. Bu konuda değerlendirmeyi, o günkü hakim olan anlayış ve bilinç temelinde yapıyoruz ve yaptık.

Bu bağlamda, bütün devrimci örgütlerden, her şeyden önce de Marksizm-Leninizm adına konuşanlardan talebimiz şu: Örgüt olarak "çözülmenin ihanet" olduğunu, **bundan böyle** çözülenlerin –derecesi ne olursa olsun– örgütlerden dışlanacağını açıklayın ve uygulayın! Çözülmeyi kural olmaktan çıkaracak tek tavır budur. Bunun dışındaki her tavır, eskinin sürdürülmesine hizmet edecektir.

Bu bağlamda önümüze hep, bir dönem poliste kötü sınav verdiği halde, bir ikinci kez içeri düştüğünde "çözülmeyen" örnekler çıkarılıyor. Ve çözülenleri örgütlerden dıştalama tavrının "sol sekter", "bunları düzenin kucağına itme yaklaşımı" olduğu söyleniyor. (Bkz. Ocak 22/23, sayfa 12 / Bkz. Partizan'ın ve Dev-Sol'un bildirileri)

Biz poliste çözülen bir kişinin, bütün zamanlar için devrim açısından kaybedilmiş olduğunu, hiç düzelemez olduğunu, vb. vb. söylemiyoruz.

Biz, polis tarafından yakalandığında, devrimci, komünist olarak yakalandığı açık olan bir insan için tek doğru tavrın hiç bir ifade vermeme olduğunu söylüyoruz.

Dediğimiz odur ki, devrimci örgütler dikkatlerini polisteki sınavda ideolojik zayıflıklarını belgelemiş kişiler yerine, örgütlü olmayan milyonlara dikmeli! Poliste çözülen kişi, kendisi ile hesaplaşma içinde –örgüt içine alınmadan– uzun süreli bir mücadelede, ihaneti aştığını gösterip, kanıtlarsa, bu iyi bir şeydir. Fakat bu halde de, geçmişte yaptığı işin ihanet olduğunu bilmeli, hesabını ona göre vermelidir.

Bugün çözülme, –yukarda belirttiğimiz sınırlama dışında– ihanet görülmediğinden; çözülme çok olduğu gibi, "yeniden kazanılma" da çok oluyor. Bizim isteğimiz, çözülmeyi, buna bağlı olarak "yeniden kazanılmayı" azaltmaktır. Bunun ilk adımı, "çözülmenin ihanet" olduğu bilincinin yaratılması, her devrimcinin polise düştüğünde bu bilinçle işkence karşısına çıkmasıdır.

"ÇÖZÜLMEK" NEDİR ?

"Çözülmek ihanettir" genel tavrında en önemli meselelerden biri, kuşkusuz çözülmenin ne olduğu, bunun içeriğinin nasıl doldurulduğu sorunudur. Bizim buna cevabımız, Komintern'in verdiği cevaptır: "Parti çalışması ve parti işçileri hakkında bilgi vermek!". Derecesi ne olursa olsun, bu konularda polise bilgi vermek, çözülmektir.

Türkiye-Kuzey Kürdistanlı devrimci örgütlerin büyük çoğunluğu açısından ama; –çözülme pratiğine uydurulan teoriye göre– çözülmek, polise onun "elinde olmayan bilgi"yi vermektir. Polisin elinde "zaten olduğu" düşünülen bilginin tasdik edilmesi, vb. "çözülmek"ten sayılmıyor. Polisin kendi kaleme aldığı bir belgenin altına gözü kapalı imza atma, "çözülmek"ten sayılmıyor. Polisin eline sahte kimlikle düşüldüğünde, gerçek kimliğin verilmesi "çözülmek"ten sayılmıyor. Başkalarına zarar vermeme kaydı ve kaygısı ile, **kendi** üzerine **kişi olarak** yüklenen suçlamaları kabul etmek, "çözülmek"ten sayılmıyor, vb. vb. .

Biz bunların tümüne –dereceleri, örgüte, kişilere verdiği somut zarar değişik de olsa– çözülmek diyoruz. Burada saydığımız tüm örneklerde, polise "parti çalışması ve parti işçileri –kişi örgütlü ise, kendisi de buna dahildir– hakkında bilgi vermek" sözkonusudur. Polisin söyletmek istediğini –onun söyletmek istediği ölçüde olmasa bile– kabul, tasdikleme vb. sözkonusudur.

Biz, polis tarafından yakalandığında, devrimci, komünist olarak yakalandığı açık olan bir insan için tek doğru tavrın **hiç bir ifade vermeme** olduğunu söylüyoruz.

Yakalandığında, örgütsel ilişkileri vb. belli olmayan bir kişi için ifade, parti çalışması ve parti işçileri hakkında hiç bir bilgi içermeyen ifade ol-

mak zorundadır. Ve bir kez verilen ifadede, hiç bir şart altında, hiç bir sapma olmamalıdır.

Açıktır ki, çözülme yalnızca "polise" yeni bilgi verme, partiye, örgütlü kişilere somut zarar verme olarak kavrandığında; çözülmüş olan çok kişinin durumu, "çözülmemiş", evet direnmiş olarak görülür. Bolşevik Partizan 55. sayıda yayınlamış olduğumuz "Yenilgi Okulu" başlıklı yazıda TİKB'den bir kadın devrimci, çözüldüğü halde, hakkında nasıl "direnişçi" olduğu konusunda efsaneler yaratılmış olduğunu ortaya koyuyor.

Direnişçiliğin, gerçek anlamda çözülmeme, polise parti çalışması ve parti işçileri hakkında hiç bir bilgi vermemek olarak kavrandığı şartlarda, biz "poliste çözülme kural; çözülmeme kural dışıdır" dediğimiz zaman, bizim "kara tablo çizdiğimiz, gerçekleri tersyüz ettiğimiz"i söylemenin (Bkz. Ocak, agy) temeli kalmaz.

Bu yaklaşımla, direnmeyen, yakalandığı anda polise tüm bildiğini anlatandır! Diğerlerinin tümü, –eğer daha sonra polisle doğrudan işbirliğine girmediler, ya da tam çözülmedilerse– direnişçidir!

Biz böyle bir anlayış, Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketi içinden kararlı bir ideolojik mücadeleyle sürülüp atılmadıkça, kötü durumun süreceğini söylüyoruz.

TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN KOMÜNİST VE DEVRİMCİ HAREKETİNİN 12 EYLÜL SONRASINDA BU BAĞLAMDAKİ GERÇEK DURUMU NEDİR ?

Biz, 53. sayımızdaki yazımızda ve bunun devamı olan yazılarda, Türkiye-Kuzey Kürdistan hareketinin geneli ele alındığında,polis-işkence deneyiminin olumsuz olduğu ve "çözülmemenin kural dışı; çözülmenin kural olduğu" tespitini yaptık.

Bizim açımızdan, polise bilgi verme telebi, yalnızca yöneticilere ve örgütlü kişilere değil, tüm devrimci insanlara da yönelen bir çağrıdır.

Bu tespitimiz bağlamında şimdiye kadar tavır takınanlardan Dev-Sol, kendi tavrını kendilerinin daha 1983 yılında "Ülke solu bir bütün olarak poliste olumlu tavır sergilememiştir. Asıl olan siyasi yoğunluklar içinde kişilerin direnişi değil, örgütsel çözülmedir." olarak belirleyip, kamuoyuna sunduklarını açıklıyor.

Partizan III. Merkez Komiteciler, tavırlarında bu konuyu suskunlukla geçiştiriyor. Ama iç belgelerinde, en azından kendi tavırlarının esasta olumsuz olduğu değerlendirmesi var. TKP/ML Hareketi ise, sorunun bizim koyduğumuz gibi konmasının "kara tablo çizilmesi, gerçeklerin tersyüz edilmesi" olduğunu söylüyor. Ve şu inciyi koyuyor ortaya: "İşkencede genelde olumsuzluk sınavı olsa da, çözülmemek hiç te BP'nin belirttiği gibi, istisna değildi. Tersine direnme *eğilimi* güçlü idi." (agy. /abç)

Kişinin yazdıklarını okumasında çok yarar vardır. Okursa herhalde, "genelde olumsuzluk sınavı ... ama çözülmemek kural dışı değil" saçmalığını görebilir. Genel olan, ya da bir başka deyim ile kural olan ya çözülmedir, ya da tersi. Hem genel durumun olumsuz olması, ve fakat hem de çözülmenin "kural dışı" olmaması birbirini dıştalayan şeylerdir.

BU DURUM KARŞISINDA DEVRİMCİ ÖRGÜTLERİN TAVRI NEDİR ?

Çözülmenin kural, çözülmemenin kural dışı olması karşısında –Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci örgütleri bir bütün olarak ele alındığında– genel olan tavır, sorunu kamuoyu önünde çok genel düzeyde tartışmak; ve esas olarak "kol kırılır yen içinde" mantığı ile, örgütlerin dar çerçevesi içinde kapalı tutmak olmuştur. Dışa karşı yapılan "olumsuzluk" tespitleri somut tartışılmadığı için, kimseyi fazla rahatsız etmemiş, genelde her örgütün tabanı, olumsuzluğu diğer örgütlerde, olumluluğu kendi örgütünde görür şekilde eğitilmiştir.

Başka konularda birbirleri ile bir sürü polemik yürüten örgütler, bu konuda sessiz bir anlaşma içinde, birbirlerinin yaralarına dokunmama yolunu tutmuşlardır. Örgütlerin kendi içinde de bu konular, ancak örgüt tabanında dedikodular vb. yaygınlaştığı zaman tartışılmak zorunda kalınmış; genelde örgüt tabanından polis ifadeleri gizlenmiştir.

Bu konuda tavrı ile diğer örgütlerden açıkça ayrılan TİKB, örgütün yöneticisi olduğu suçlaması ile göz altına alınan devrimcilerin polisteki ifadelerini belge olarak –ki bunlar "ifade vermeme, imza atmama tutanakları"dır, çoğunlukla– devrimci kamuoyuna sunan tek örgüt konumundadır.

Bolşevik Partizan sayı 53'teki yazı yayınlanana dek –TİKB dışta tutulduğunda– bu sorun örgütler açısından, "örgütlerin iç işi olarak" halledilmiş, aşılmış bir sorun durumundadır. Bolşevik Partizan sayı 53'teki yazı ile birlikte, sorun devrimci hareketin gündemine yeniden sokulmuş, ne yazık ki, bundan rahatsız olanlar çok olmuştur.

Rahatsızlığın çokluğu ve derecesi, aslında bu konudaki yaranın derinliğinin bir ifa-

Dünya Komünist Hareketi'nin "poliste devrimci tavır" konusundaki çok önemli görüşlerinin tartışma gündemine sokulması ve sorunun devrimci kamuoyu önünde somut tartışılması yenidir.

desidir. Biz, poliste tavır konusunda, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketinin bugüne kadarki tavrının (TİKB dışta tutulduğunda) faydacı, yaranın üzerini örter, sorunun önemini bilince çıkartmayan ve hastalığın üzerine cesaretle gitmeyen bir tavır olduğunu söylüyoruz.

Çözülmemenin kural dışı olduğu bir ortamda, bu faydacılık, kendini yeterli olmayan özeleştiriler temelinde ve karşılıklı uzlaşmalar temelinde, çözülenlerin çok kısa sürede, örgüt içinde eski yerlerine gelebilmelerine; çözülenlerin bir bölümünün bazı örgütlerin en yetkili kişileri imiş gibi görünmelerine vb. kadar gidebiliyor.

Biz, bu tavırların kötü olduğunu, kökten değiştirilmesi gerektiğini, bunun için de ilk şartın "çözülmenin ihanet" olduğu genel konumunda anlaşmak olduğunu düşünüyoruz.

Diğer yandan, geçmişle ilgili olarak da, polisin bildiğinin devrimci kitlelerden gizlenmesinin doğru olmadığını; özellikle geçmişte yönetici oldukları iddiası ile göz altına alınmış kişilerin polis ifadelerinin tüm devrimcilerce incelenme hakkının olduğunu belirtiyoruz.

Bu bağlamda şunu da belirtelim ki, bizim açımızdan, polise bilgi vermeme talebi, yalnızca yöneticilere ve örgütlü kişilere değil, tüm devrimci insanlara da yönelen bir çağrıdır. Tabii ki bu çağrıya ilk uyması gerekenler, bu çağrıyı yapan yönetici ve örgütlü kişilerdir. Ve örgütsüz, geri sempatizan nitelikte insanlar da tavırlarını sonuçta bu "önder"lere bakarak belirlemektedir.

Buraya kadar ortaya koyduğumuz meseleler, bizim açımızdan tartışılan konuda temel olan ve bizim öncelikle tartışılıp, tavır takınılmasını istediğimiz konular. İlginç olan, bizim 53. sayıdaki yazımız üzerine şimdiye kadar tavır takınan örgütlerin, bu temel sorunlarda açık tavır takınmaktan kaçınması, bu tartışmayı başka alanlara kaydırarak yürütmesidir. Biz sorunun bu yanına geçmeden bir kez daha herkesin gözü önünde, devrimci örgütleri öncelikle bu konularda açık tavır takınmaya çağırıyoruz.

ŞİMDİYE KADARKİ TARTIŞMADA BOLŞEVİK PARTİZAN'A GETİRİLEN ELEŞTİRİLER VE TAVRIMIZ

Biz bu bağlamda, bir dizi zavallılık ürünü demagojiyi ve küfürü bir yana bırakıp, eleştiri denebilecek olan noktalar üzerinde durmak istiyoruz...

• Özellikle Dursun Karataş bağlamında "belgesiz" iddia ileri sürdüğümüz eleştirisi üzerine:

Bu eleştiri, gerek içimizden, gerekse dışımızdan geldi. Bu sayımızda okuyucu mektupları köşesinde yayınladığımız bir mektuba cevapta tavrımız var. Çok kısaca yinelersek: Tartıştığımız bağlamda belge, yalnızca yazılı polis ifadesi değildir. Değişik devrimci kişilerin, bizzat yaşadıkları olaylar hakkında birbirini destekleyen tanık ifadeleri de dayanılabilir, belge niteliğinde bilgidir.

• Sözkonusu belgenin bizim tarafımızdan ortaya konması gerektiği üzerine:

Özellikle Dev-Sol, ama yalnızca Dev-Sol değil, aynı zamanda bu konuda tavır takınmak istemeyen ve Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği'nin karşı-devrimci saldırıları karşısında da "ortada" bir tavır takınmaya çalışan bazı devrimci örgütler, "iddia sahibi, iddiasını ispatlamalıdır" doğru talebinden yola çıkarak, Dursun Karataş'ın polis ifadesini bizim yayınlamamız gerektiğini, iddiamızın ancak böyle ispatlanabileceğini söylüyorlar.

Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği, bizim Dursun Karataş'ın polis ifadesini yayınlamasını talep etmemizi, "sorumluluktan kaçma tavrı" olarak adlandırıyor. Biz sorumluluğumuzun bilincindeyiz. Ve buna uygun davranacağımıza kimsenin kuşkusu olmasın.

Biz fakat, gelinen yerde, bu ifade konusunda sorumluluğun yalnızca bize ait olmadığını; bizim iddiamızın, yalan, iftira vb. olduğunu söyleyen ve bu tavrımız nedeni ile Bolşevik Partizan bir çırpıda "beşinci kol olma görevini yerine getiren" bir örgüt ilan eden, karşı-devrimci saldırıları "gereken yanıt" olarak niteleyen Dev-Sol yurtdışı yönetiminin, Dursun Karataş'ın ifadesini devrimcilere sunarak, bu iddialarını ispatlama zorunluluğu olduğunu düşünüyoruz. Bizden iddiamız konusunda "belge" talep edip de; "beşinci kol" olduğumuz iddialarının dayandığı "yalan", "iftira", vb.'nin belgesini Dev-Sol'dan talep etmeme, iki yüzlü bir tavırdır.

• "BP bu sorunu ilk defa gündeme kendisi getiriyormuş havasına giriyor" eleştirisi:

Bu eleştiri, şimdiye kadar tavır takınan örgütlerin tümü tarafından (Partizan ‹III. MK'cı kanat›, Dev-Sol, TKP/ML Hareketi) oldukça kızgın ve küçümseyici bir üslup içinde getiriliyor. Biz, "poliste devrimci tavır" sorununun ilk defa bizim tarafımızdan günde-

me getirildiği iddiasında hiç bir yerde bulunmadık. Sorunun ama "çözülme ihanettir" biçiminde ortaya getirilmesi; Dünya Komünist Hareketi'nin bu konudaki çok önemli görüşlerinin tartışma gündemine sokulması ve sorunun devrimci kamuoyu önünde somut tartışılması yenidir. Öyle değil diyenler, bu sorunu bu seviyede nerde, nasıl tartıştıklarını belgelemelidir.

• "Sorunun kişiler düzeyinde isim vererek ele almanın yanlış bir tartışma yöntemi olduğu" eleştirisi üzerine:

Bu eleştiri gerek içimizden, gerekse TKP/ML Hareketi tarafından atıfta bulunduğumuz yazıda geldi. Bu bağlamda şunları bilince çıkartmak istiyoruz:

- Bizim derdimiz, özel olarak şu veya bu kişiyi, veya özel olarak şu veya bu örgütü teşhir değildir. Biz, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketi içinde kangren olmuş bir yaraya neşter vuruyoruz. "Çözülme ihanettir" anlayışının geçmişte hakim olmadığını ve bu anlayışın hakim kılınması gerektiğini savunuyoruz. Yazımızın, mücadelemizin esas amacı budur. Ve yazıyı okuyan –önyargısız okuyan– her kişi, bunu görebilir.

- Genel düzlemde ele alındığında, ileri sürülen doğrular ve değerlendirmeler, ideolojik mücadelede çok kolaylıkla kabul edilebilir görülmektedir. Ne zaman ki somut tartışma başlamakta, o noktada genelde var olduğu sanılan veya öyle görülen birlik parçalanmaktadır.

- Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketinin değerlendirilmesinde yapılan "olumsuzluk" genel tespitleri, somut olarak değil de genel konduğunda kimseyi doğrudan rahatsız etmemekte, herkes bu genel içinde kendini kural dışı görmektedir.

Bütün bu nedenlerle, sorunun ne anlama geldiğinin bilince çıkartılması açısından bazı kişilerin örnek olarak verilmesi doğru idi, doğrudur.

- Biz kişileri seçerken de, yazıdan görülebileceği gibi sözkonusu kişilerin bugün dışa karşı, temsil ettikleri örgütler açısından, dıştan bakıldığında en yetkili kişiler imiş gibi görünmesi olgusundan yola çıktık. Bu görüntü, doğru veya yanlış olabilir. Ama görüntü budur.

Bizim bu konudaki tavrımız karşısında, Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği çıkardığı iki bildiride de, Dursun Karataş'ın çözülmüş olduğu somut iddiası karşısında, hiç bir şey söylememeyi tercih etti; Partizan (III. MK'cı kanat) ise, hakkında iddia getirdiğimiz kişinin çözülmüş olduğunu kabul eden ve sözkonusu kişiyi ancak bir sempatizan olarak savunan bir konuma girdi.

"Çözülme ihanettir" anlayışının hakim kılınması gerektiğini savunuyoruz. Yazımızın, mücadelemizin esas amacı budur.

Biz çözülmüş olan kişiler bağlamında, eğer bunların çözülmüş olduğu, örgüt içinde ve devrimci çevrelerde biliniyorsa ve örgüt buna rağmen bu kişiyi örgüt adına -merkezi olarak- konuşacak düzeyde öz eleştiri yapmış, kendini aşmış vb. olarak görüyorsa, değerlendirmesi bu ise, bunu açıkça ortaya koyup savunduğunda –geçmiş ile ilgili olarak; geleceğe yönelik olarak değil– büyük bir problem görmüyoruz. Ama her iki halde de yapılan bu değildir. Ve en önemlisi de, hala polisin bildiğinden, bizzat sözkonusu örgütlerin tabanındaki bir çok devrimcinin haberi olmamasıdır.

- Bu bağlamda bir kez daha söyleyelim ki; biz, hiç bir örgütten bugünkü yöneticilerinin kimler olduğunu vb. açıklamasını talep etmiyoruz. Bizim bunu talep ettiğimizi söylemek; söylediklerimizin korkunç bir şekilde tahrif edilmesidir. Talebimiz şudur: Geçmişte polise düşmüş devrimciler içinde bir bölümü "yönetici" olmakla suçlanmıştır. En azından bunların polis ifadeleri her şeyden önce örgütler içinde ve fakat aynı zamanda ilgi duyan devrimcilere de verilecek şekilde ele alınmalıdır. İlke olarak tüm devrimcilerin bu belgeleri denetleme hakkı kabul edilmelidir. Bunun illegalite açısından bir sakıncası yoktur. İllegalite açısından olası sakıncalar (kişilerin kişiliklerini ortaya çıkaran özel bilgiler vb.) gerekli görüldüğü hallerde bir komisyon tarafından çıkarılabilir. Bu yüzden hiç kimse "illegalite" gerekçesinin ardına sığınmamalıdır. Burada cevaplanması gereken esas soru şudur: Polis ifadelerinin devrimci taban tarafından denetlenme hakkını kabul ediyor musunuz? Etmiyor musunuz?

• Kapanmış, çözülmüş bir sorunu şimdi gündeme getirmek provokasyondur:

Bu eleştiri, gerek bildirisinde, gerekse sözlü tartışmalarda Partizan ve Partizancılar tarafından getiriliyor. Onlar sorunu yalnızca kendi örgütlerinde bilmem kimin sorununun tartışılması gibi kavradıklarından ve bu sorun da kendi kafalarına göre "çözülmüş bitmiş" olduğundan bu sonuca varıyorlar.

Ama ne sözkonusu kişi açısından, ne tek tek örgütler açısından –bunlar geçmişte değerlendirme yapmış, bu temelde kendilerine göre sorunu "çözmüş" olsalar bile– ve ne de tabii ki genel açısından, sorun gerçekte çözülmemiştir.

Sorunun çözümünde çıkış noktası olarak "Çözülmek ihanettir!" düşüncesi alınmamıştır. Örgüte ve devrimcilere karşı "aleniyet" (polisin bildiğini devrimci tabandan gizlememe anlamında) düşüncesi çıkış noktası alınmamıştır. Çözümler, "kol kırılır yen içinde" çözümleri olmuştur. Biz bu çözümlere karşıyız. Bunu ortaya koymak provokasyon değil; tek komünist ve evet, devrimci olan tek tavırdır.

• Partizan'a karşı kullanılan yöntemin (önce onlarla yazışıp tavır isteme, sonra yayınlama), Dev-Sol'a karşı kullanılmamış olması eleştirisi:

Bu eleştiri de hem içimizden, hem de dışımızdan gelen, yöntemle ilgili bir eleştiridir. Ve **bu eleştiri, haklı bir eleştiridir.** Biz, gerçekten de Partizan'a karşı kullandığımız yöntemi, Dev-Sol'a karşı kullanmadık. Böyle yapmamakla da yöntemde –bu noktada– hatalı davrandık.

Meselenin esası bu olmamasına rağmen, yöntemdeki –bu noktadaki hatamız– sonuç olarak bizim haklı tavrımızın daha anlaşılır hale gelmesinin önüne engel oldu. Oportünist tavırların kendini bu hata ardına sığınarak haklı göstermeye çalışmasına dayanak oldu.

Bizim bu hatayı yapmamızda temel olan şey, Dev-Sol'u yanlış değerlendirmemiz oldu. Biz, hemen hemen bütün devrimci örgütlerin bilgisi dahilinde olan ve tabii Dev-Sol'un en yakınen bildiği bir konuda, Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği'nin bu kadar rahatlıkla inkar tavrı içine gireceğini, vb. düşünmüyorduk.

Bu, bir kez daha oportünizmin devrimciliğinin sınırı konusunda –teorik olarak ne kadar doğru tespitler yapsak da– pratikte hala yanlış düşünceler içinde olduğumuzu gösteriyor.

Aynı hayırhah ve iyimser tavır, kendini Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği'nin sorumluluğu altındaki fiili karşı-devrimci saldırıları noktasında da gösterdi. Bir çok arkadaşımız, Dev-Solcu saldırganlar tarafından, kelimenin tam anlamı ile hazırlıksız yakalandılar.

Geri dönüp değerlendirdiğimizde, bu konuda önce Dev-Sol'a resmen başvurup, onlardan polis ifadelerini talep etmenin; getirdiğimiz iddialar konusunda resmen tavır takınmalarını istemenin doğru olacağını, bunu yapmamakla yöntemde yanlış yaptığımızı, taktik olarak hatalı davrandığımızı tespit ediyoruz.

Şimdi bir kez daha bütün devrimci kamuoyu önünde Dev-Sol'dan bu belgeleri devrimci örgütlere vermelerini talep ediyoruz. Dev-Sol, 1983'te değerlendirme yapıp, kamu oyuna açıklama yaptığını açıklıyor. Bu açıklamayı ve bu açıklamanın dayandığı belgeleri de devrimci kamuoyuna sunmasını talep ediyoruz.

Bu arada bütün diğer devrimci örgütlere de resmen ve devrimci kamuoyu önünde şu çağrıyı yapıyoruz:

Geçmişte (12 Eylül döneminde) örgütünüzün yönetim kademelerinde olduğu iddiası ile yakalanan devrimcilerin polis ifadelerinin devrimciler tarafından denetlenme hakkı konusunda tavrınızı belirleyin. Sözkonusu belgeleri sizden talep ediyoruz.

Hiç bir örgüt bundan böyle, "neden bize danışmadınız" gerekçesi ardına sığınmasın!

BİR KEZ DAHA ! DEVRİMCİ ÖRGÜTLER ARASINDAKİ İLİŞKİDE ŞİDDETİN YERİ ÜZERİNE

Biz, yıllardan beri devrimci örgütlerin, devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde şiddet kullanılmasını reddeden bir ortak açıklama imzalanması için mücadele veriyoruz. Bundan SEKİZ YIL ÖNCE, devrimci örgütler arasında şiddet kullanımından doğan olumsuzlukların nasıl aşılacağına biz şu cevabı vermiştik:

1- Bütün devrimci gruplar, devrimci gruplar arasındaki çelişmelerin barışçı yöntemlerle, şiddet kullanılmadan çözülmesini ilkesel bir sorun olarak gördüklerini açıklamalıdır.

2- Bütün devrimci gruplar, kimden gelirse gelsin, kim başlatırsa başlatsın, devrimci gruplar ve devrimciler arasındaki çatışmaların karşı devrime hizmet ettiğini ilkesel olarak kabul etmeli ve açıklamalıdır.

3- Bütün devrimci gruplar, bu sorunu "ilkesel bir sorun olarak görmeyen" gruplara karşı ortak tavır almalı; onları en geniş çevrede eldeki bütün araçlarla teşhir ve tecrit etmelidir.

4- Tüm devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci gruplar arasındaki çatışmalarda da tavır takınmalı; çatışan grupları çatışmaya son verme yönünde zorlamalıdır.

5- Herhangi bir devrimci grubun, bir diğer devrimci gruba; ya da herhangi bir devrimci gruptan kişilerin, bir diğer devrimci gruptan kişilere yaptığı fiili saldırılar karşısında; bizzat saldırı sırasında saldırıya uğrayanların kendini koruması, savunması en tabii hakkıdır. Saldıranlar, saldırı içinde karşı devrimci konumdadırlar. Saldırı esnasında olan olayların sorumlusu, saldırıyı düzenleyenlerdir. Ancak saldırıya, intikamcı bir şekilde karşı saldırı ile cevap verilmesi red edilmelidir.

6- Devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci grup ve kişilere fiili saldırılarını haklı çıkarmak için; saldırılanlar hakkında "ajan", "ajan provokatör", "MİT'le işbirliği", "ajan provokatör örgüt", "karşı devrimci" vs. gibi değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu değerlendirmeler genellikle gerekçelendirilmemekte, en iyi halde sözü geçen kişi

veya örgütün, bu değerlendirmeyi yapanlara yaptığı saldırı gerekçe olarak gösterilmektedir. Bu tavır red edilmelidir.

İlke olarak, **ispatlanmayan iddialar** red edilmeli; ispatlanmayan iddiaları yargı olarak ileri sürüp, bunun üzerine siyaset inşa edenler, **iftiracı** ve **gayrı ciddi** olarak değerlendirilmeli, bu tavır içinde olanlara karşı ortak tavır takınılmalı; bunlar teşhir, tecrit ve mahkum edilmelidir.

7- Herhangi bir teşkilat veya kişinin "karşı devrimci", "ajan provokatör" vs. olarak değerlendirilmesi için, o kişi veya örgütün belli **karşı devrimci eylemler** yapması yeterli değildir. Şurası bilinmelidir ki, yer yer devrimciler de **karşı devrimci** nitelikte eylemler yapabilirler. Sorun onların bunu düzeltip düzeltmeyeceği sorunudur.

Herhangi bir örgüt veya kişinin "karşı devrimci" olduğunu söylemek için, o kişi ve örgütün, **hakim sınıflarla birleştiğini**; düzeni savunduğunu; ya da herhangi bir emperyalist gücün ajanı olarak hareket ettiğini **ispatlamak** gerekir.

8- Herhangi bir teşkilat, bir diğer devrimci teşkilat hakkında yaptığı "karşı devrimci" değerlendirmesi konusunda tüm devrimci harekete karşı sorumludur. Böyle bir değerlendirme, suçlama karşısında tüm devrimci teşkilatlar, değerlendirmeyi yapan teşkilatı, iddiasını ispatlama yönünde zorlamalı, gerekçe, delil talep etmelidir. Bu yapılmazsa, suçlamayı getiren örgüt hakkında ortak tavır takınılmalı, teşhir ve tecrite yönelinmelidir.

9- Saldırıya uğrayan örgüt ya da kişi açısından tutulması gereken yol; saldırana aynı şekilde cevap vermek olmamalıdır. Tutulması gereken yol en geniş devrimci kamu oyu içinde teşhir ve tecrit yolu olmalıdır.

10- Bu konuda eğitime önem verilmeli. Devrimciler arasında, kamu oyu önünde –en ağır ve fakat gerçekten temelli polemiği de içeren– açık ideolojik mücadelenin ve eylem birliğinin önündeki engeller yıkılmaya çalışılmalıdır.

(BOLŞEVİK PARTİZAN 14/4, Kasım 1981 "**Devrimciler Arasındaki Çelişkiler Nasıl Çözülmeli ?**" başlıklı makaleden, sayfa 11-12)

Biz bu temelde bir ortak açıklama imzalanması için bir dizi girişimde bulunduk.

Bütün diğer devrimci örgütler de, kendi yaptıkları açıklamalarda, kendilerinin şiddet kullanılmasına karşı olduklarını açıkladıkları halde, hiç biri böyle bir ortak açıklamaya yanaşmadı. Çünkü böyle bir ortak açıklamanın, ortak açıklama yapanların birbirlerine karşı getireceği yükümlülükler ve başkalarına karşı getireceği yükümlülükler vardır. Devrimci örgütlerin büyük çoğunluğu soruna salt kendi dar grup çıkarları açısından baktığından; olası bir çatışmada eli kolu bağlı kalmamak için, böyle bir anlaşmaya yanaşmadılar, yanaşmıyorlar.

Biz, böyle bir anlaşmanın sihirli değnek olmayacağını biliyoruz. Yine de grupların devrimci gruplar arasındaki ilişkiler konusunda şiddeti ilkesel olarak red ettiklerini açıkladıkları bir ortak açıklama, şiddet kullananların tecrit edilmesi için bugünden daha olumlu şartlar yaratacaktır.

BOLŞEVİK PARTİZAN sayı 53'te, "Poliste Çözülme İhanettir! Çözülmenin Dereceleri Üzerine "Teori"ler, İhaneti Derecelendirmenin Teorileridir!" başlıklı yazı yayınlandıktan sonra, bilindiği gibi yurtdışında Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği, Bolşevik Partizan dağıtanlara karşı fiili saldırıları; karşı-devrimci eylemleri gündeme getirdi. Bir dizi alanda Bolşevik Partizan taraftarları, devrimci ve solcu olduğu iddiasındaki grupların saldırılarına uğradı, pusuya düşürüldü, dövüldü, vb. .

Bizim bu saldırılar karşısında tavrımız, genel çizgimize uygun olarak, karşı saldırıya geçmeyi red eden, **intikamı red eden** ve sorunu ideolojik mücadele düzleminde tutmaya çalışan bir konum oldu. Eğer bugüne dek bu saldırılar sonucu, henüz ağır yaralanan, ölen, vb. olmamış ise, bu doğrudan doğruya bizim sorumlu davranışımızın sonucudur.

Dev-Sol'un saldırıları, açıkça şiddet kullanarak sansür uygulaması girişimidir. Bu saldırılar, fiilen Bolşevik Partizan'a yönelse bile, gerçekte tüm devrimci harekete kara çalan, tüm devrimci hareketi kitleler nezdinde karalayan; çatışmayı körükleyen, saldırı için fırsat bekleyen polise fırsat yaratan, provokatif karşı-devrimci eylemlerdir. Ve bunları durdurmak, yalnızca Bolşevik Partizan'ın işi olan bir görev değildir. Bu saldırıları durdurmak, gelişmesini, genişlemesini engellemek, –durdurulmazsa olacağı, giderek tırmanmasıdır ve nerde duracağı o zaman hiç belirlenemez– bütün devrimcilerin ortak sorumluluğunda olan bir görevdir. Hiç bir devrimci kişi ve örgüt, "bu beni ilgilendirmez" diyemez. Burada sözkonusu olan, devrimci örgütler arasında şiddete göz yumulup yumulmayacağı sorunudur. Şiddete göz yuman, şiddetin sorumluluğuna, karşı-devrimci eyleme objektif olarak ortaktır.

Şimdiye kadarki tartışmalarda, bazı devrimci örgütler, Dev-Sol'un şiddet kullanmasına karşı çıkarken, aynı zaman-

da ama Bolşevik Partizan'ın da bu yazısıyla "provokasyon" yaptığını ileri sürerek, ortak tavır önerilerini, vb. geri çeviriyor.

Biz hiç kimseden Bolşevik Partizan'ın tavrını onaylamasını beklemiyoruz. Bizim talebimiz, devrimci örgütler arasındaki ilişkilerde şiddet olayının dışlanması konusunda ortak tavırdır.

Bu bağlamda devrimci kamuoyu önünde, bütün devrimci örgütleri bir kez daha aşağıdaki "Ortak Açıklama" önerimiz konusunda tavır takınmaya çağırıyoruz:

ORTAK AÇIKLAMA ÇAĞRISI

DEVRİMCİ ÖRGÜTLER ARASINDA ŞİDDET KULLANIMINI MAHKUM EDELİM!

Uzun yıllardan bu yana Türkiye/Kuzey Kürdistan'lı devrimci örgütler arasında birbirine karşı şiddet kullanımı, boyutu çeşitli dönemlerde değişik de olsa süregelmektedir. Devrimci örgütler arasında birbirine karşı şiddet kullanımı, HER ZAMAN karşı-devrime yaramış, karşı-devrimi güçlendirmiş, devrime zarar vermiş, devrimi zayıflatmıştır. Bu olumsuzluğun halen aşılamamış olmasının en önemli nedenlerinden biri de, birçok örgütün bu konuda yeterli bir duyarlılığı ve tutarlılığı gösterememesidir.

Devrimci örgütler arasında şiddet kullanımına en son örneklerden biri, Dev-Sol yurtdışı taraftarlarının, Bolşevik Partizan sayı 53'te yayınlanan, başka şeylerin yanısıra, Dev-Sol'un da işkence karşısındaki pratiğini eleştiren bir makale gerekçe gösterilerek, Bolşevik Partizan yurtdışı taraftarlarına karşı giriştiği baskı, şiddet, tehdit vb. tavırlarıdır. Dev-Sol yurtdışı taraftarları, birçok devrimci örgüt tarafından da bu tutumları nedeniyle yazılı-sözlü eleştirilmelerine rağmen, bu tavırlarını sürdürmektedirler.

Aşağıda imzası bulunan bizler, Dev-Sol yurtdışı taraftarlarının Bolşevik Partizan taraftarlarına karşı sürdürdüğü şiddet, baskı, tehdit tavırlarını, Bolşevik Partizan yayınlarını engelleme çabalarını karşı-devrimci tavır ve çabalar olarak değerlendiriyor ve mahkum ediyoruz. Hiçbir gerekçeyle hiçbir devrimci örgüt, bir başka devrimci örgütün yayın organının dağıtımını engelleyemez. Devrimci örgütlerin yayınlarını engellemeye, sansürden geçirmeye hakim sınıfların ihtiyacı vardır, biz ona karşı mücadele ediyoruz, etmeliyiz.

Bizler, Bolşevik Partizan taraftarlarına karşı Dev-Sol taraftarlarının yürüttüğü karşı-devrimci saldırıları aynı zamanda kendimize yönelmiş saldırılar olarak değerlendirirken, bu hiçbir şekilde, Bolşevik Partizan sayı 53'te yayınlanmış sözkonusu yazı ile hemfikir olduğumuz anlamına gelmiyor. Ama bizim bu konudaki ayrılığımızı vurgulamamızın yöntemi yalnızca ve yalnızca ideolojik-siyasi eleştiridir. Böyle de olmak zorundadır. Sözkonusu yazı Bolşevik Partizan taraftarlarını bağlamaktadır, imzası olan diğer grupları değil.

Bizler Dev-Sol taraftarlarını Bolşevik Partizan taraftarlarına karşı sürdürdükleri tavrı yeniden düşünmeye ve mutlaka değiştirmeye çağırıyoruz. Aksi tavrın sürdürülmesi, karşı-devrimci tavırların sürdürülmesi demektir ve bu tavra karşı her devrimci, pratik tavır takınmalıdır.

KAHROLSUN DEVRİMCİ ÖRGÜTLER ARASINDA ŞİDDET KULLANIMI !

ÖZELLİKLE DEV-SOL TARAFTARLARINA DUYURULUR...

"Hiç bir görüşün yasaklarla, ambargolarla yayılması önlenemez, önlenemedi de. Eğer aksi söz konusu olsaydı öncelikle egemen güçler, devrimci düşüncelerin Halk içinde yayılmasını, taraftar bulmasını engellerdi. Doğru ve devrimci her düşünce kendi iletişim alanı içinde, yayılma ve taraftar toplama olanağı bulur. Hiç bir baskı yöntemi bunun yığınlar içerisinde yayılmasına engel olamaz, ancak yayılmasını geçici bir süre geciktirebilir.

Halk için mücadele ettiğini, onun kurtuluşu için her türlü fedakarlığa hazır olduğunu söyleyen her siyaset, grup ya da tek tek kişiler; halkın gerçek demokrasisini (DHD) kurmak doğrultusunda samimiyseler ve bu iddiada bulunuyorlarsa, halk kategorisinde yer alan kesimlere karşı düşmanca tavır içinde olmamalıdırlar. Biribirlerine karşı, tartışma, eleştirme, görüşlerini vb. söyleme gibi demokratik yöntemleri ön planda tutmalıdırlar. Halk saflarında bulunanlar, halklarımızın ortak düşmanına karşı mücadelede birlik; karşılıklı eleştiri ve bu eleştiri temeli üzerinde yeniden birlik gerektiğini unutmamalıdırlar. Halk saflarındaki siyasi hareketlere, gruplara karşı mücadelenin esasını ideolojik mücadele oluşturmalı, halk düşmanlarına karşı kullanılan mücadele yöntemlerine baş vurulmamalıdır."

(DEVRİMCİ ÇİZGİ sayı 13, Nisan-Mayıs 1987, "Halk Saflarındaki Çelişkilerin Doğru Ele Alınması Üzerine" başlıklı yazıdan, sayfa 5)

"... Bilindiği gibi 12 Eylül öncesi sol içi çatışmalardan dolayı bir çok devrimci-yurtsever yaşamlarını yitirmişti. Sol içi çatışmaların yarattığı olumsuzluklar sonucu, oligarşi sürekli olarak bu olayları kamuoyuna yönelik etkili bir propoganda aracı olarak kullanmasını bilmiştir. Bu çatışmalar, çatışmaya taraf olan kesimlere hiç bir şey kazandırmamıştır. Sonuçları itibarıyle de sol içi çatışmalardan genel anlamı ile devrimci güçler zarar görmüştür.

Kimileri böylesi çatışmaların olumsuzluğunun yanlışlığının, teorik anlamda bilincine varmış olsalarda; bugün yurtdışında yaşanan olaylar, bu tip tespitleri geçmişte yapan siyasetlerin bu konuda samimi olmadığını ortaya koymaktadır.

Son iki yıldır yurtdışında yaşanan olaylar, devrimciler arasındaki yaklaşımların neye ve kime yaradığını açık ve net bir şekilde göstermiştir. Bir türlü anlayamıyoruz, paylaşılmak istenen nedir?

...

Sonuç olarak, böylesi çatışmalar ne dün, ne de bugün halka, ülke devrimine hiçbir şey kazandırmadı; aksine çok şey kaybettirmiştir."

(DEVRİMCİ ÇİZGİ sayı 14, Ağustos 1987, "Sol İçi Çatışmalar ve Tavrımız" başlıklı yazıdan, sayfa 14)

İşte Dev-Sol'un teoride savundukları... Pratiğini de görüyoruz !..

DEV-SOL YURTDIŞI TEMSİLCİLİĞİ'NİN 14 EKİM TARİHLİ TAVRI HAKKINDA KISACA...

Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği adına 15.10.1989 tarihli, "Mücadele, Direniş Karalayıcılarının Maskesini Düşürüyor" başlıklı yeni bir bildiri yayınlandı.

Bu bildirinin esasını, Bolşevik Partizan'ın 54. sayısında aynı basımını yaptığımız ibret belgesi birinci bildiri gibi, Bolşeviklere yönelik bir dizi küfür ve seviyesiz saldırı oluşturuyor. Bildirinin iki sayfası, yine esas olarak Bolşevik Partizan'ın yenilgi şartlarında ortaya çıkmış bir "yurtdışı örgütçüğü" olduğu iddiası üzerine kurulu.

Biz, bu avuntu üzerinde durmayı gerekli görmüyoruz. (Yurtdışında oturup, mültecilik üzerine çok ahkam kesen Dev-Sol "Yurtdışı Temsilciliği" ne önerimiz, eğer Türkiye'de işçi sınıfı içinde çalışan tanıdıkları insanlar varsa, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in varlığı yok luğunu, onlara sormalarıdır.)

Yurtdışı Temsilciliği bu bildiriyi yazarken, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Bolşevikler, Stalin Yılı ile ilgili bildirilerini dağıtmak, pullamalar, yazılamalar yapmak; sendikalarda Türk-İş Genel Kurulu hazırlıklarında komünist propaganda yapmak; "Cumhurbaşkanlığı Seçimi" konusunda TKP/ML(BOLŞEVİK)'in görüşlerini yaygınlaştırmak, vb. vb. işleri ile meşguldüler!

•••

Bu bildirilerinin ilk iki sayfasında Bolşevik Partizan'a "seviyesiz bir üslup" mal eden Dev-Sol Yurtdışı Yönetimi'nin seviyeli üslubuna işte bir kaç örnek:

"Mücadeleden elini ayağını çekip, mülteciliğin rahat koşullarına adapte etmiş, mülteciliği kendileri için yaşam biçimi haline getirmiş örgüt(çük)..."

"Mülteciliğin dumura uğrattığı dimağlarında artık kaldığı tartışılır olan parıltılı zekalarıyla..."

"Varlık koşullarının gereği olarak gördükleri sağa sola çamur atma yöntemleri, kulaktan dolma ucuz karalamalar ve dedikodulara dayanan bu baylar için..."

"Doğu Perinçeğin ifadesi açık ve net olduğu halde, kuş beyninizle söylentiler temelinde..."

Bu kadar seviyeli(!) bir ideolojik mücadele(!) karşısında insan gerçekten şaşırıyor. Bu seviyenin yüksekliğini, tüm devrimciler ölçecek durumdadır.

•••

Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliğinin bu yeni bildirisinde de, Bolşevik Partizan'ın "Devrimci Sol önderlerine ve kadrolarına ... hiç bir somut veriye dayanmayan mesnetsiz iddialar" getirdiği söyleniyor. Ama yine, bu iddianın NE olduğu konusunda somut tek laf edilip, bu konuda açık bir tavır takınılmıyor.

Bunun yerine ama, geçen bildiriden değişik ve yeni olarak şu söyleniyor:

"Devrimci Sol 1983 yılında "Bolşevik" bayların bugün yaptığını üstelik somut gerçeklikten hareket ederek yapmış ve GEREK HAREKETİMİZİN VE GEREKSE DE ÜLKEMİZ SOLUNUN POLİSTEKİ tavrını değerlendirmiş ve sorunu "ÜLKE SOLU BİR BÜTÜN OLARAK POLİSTE OLUMLU BİR TAVIR SERGİLEMEMİŞTİR.ASIL OLAN SİYASİ YOĞUNLUKLAR İÇİNDE KİŞİLERİN DİRENİŞİ DEĞİL ÖRGÜTSEL ÇÖZÜLMEDİR" biçiminde ele almış ve değerlendirmeyi kamuoyuna sunmuştur."

Burada dikkat çekici olan şey şudur ki, "hareketimiz ve ülke solu" değerlendirildikten sonra, "olumlu tavır sergilemeyen" bir bütün olarak ÜLKE SOLU olmakta; "hareketimiz" denen şey, "ülke solu" içinde eriyip gitmektedir! Kaldı ki ülke solu için de bu genel tespit, örneğin TİKB'nin olumlu tavrını yok gösteren bir tavırdır.

Bundan bağımsız olarak, eğer "hareketimiz" denen şey de bu olumsuzluktan payını aldı ise; "hareketimiz" denen şeyin önderlerinin durumu ne olmuştur? Ve neden biz Dursun Karataş'ın poliste çözülmüş olduğunu –bu çözülmenin derecesinden bağımsız olarak– söylediğimizde; bu, "iftira", "yalan", "dedikodu" vb. vb. oluyor?

Biz, burada bir kez daha bütün devrimci kamuoyunun gözü önünde Dev-Sol'a şu çağrıyı yineliyoruz:

- Dursun Karataş'ın polisteki tavrını nasıl değerlendirdiğinizi, onun polisteki ifadesi ile birlikte açıklayın!
- 1983'te yaptığınız değerlendirmenin örgütünüzle ilgili bölümünü ve bunda neye dayandığınızı açıklayın!
- Bu açıklamayı 1983'te yaptığınızı açıklıyorsunuz; nerde, nasıl yaptığınızı açıklayın!

•••

Dev-Sol'un bu yeni bildirisindeki en önemli tespitlerden biri şudur:

"... kendi düz mantığınızın şekillenmesine etkisi olan mülteciliğinizdir ki, polis ve sınıf mücadelesinde *zaaf gösteren* devrimcileri tek kalemde ihanetçi, bitmişlik olarak değerlendiriyor olmanızdır."

Burada dile gelen anlayış, açıkça poliste çözülmeyi bir zaaf ve fakat hiç bir şekilde "ihanet" olarak adlandırılamayacak bir zaaf olarak gören ve bunun tersini söylemenin "mülteciliğin" sonucu olduğunu söyleyen anlayıştır. Bu anlayış, dikkat edilsin, "bilimsel sosyalistlik" adına savunulmaktadır.

Ama biz belgeleri ile ortaya koyduk ki, "Parti çalışması ve parti işçileri hakkında ... bilgi verme.."yi "ihanet" olarak adlandıran KOMİNTERN'dir! Ve soruna komünist yaklaşım da budur! Çözülen insanların kazanılması üzerine duygulara hitap eder laflarla, Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği gerçekte, evet ihanetçiliği meşru görüp, gösterdiğinin farkında bile değildir.

Meselenin özü ile ilgili konuda, Dev-Sol Yurtdışı Tem-

silciliği bu tavrıyla, kendisinin de "ülke solu açısından olumsuz" değerlendirdiği tavrın sürmesine hizmet edecek bir konumu savunmakta; karşı-devrimin ekmeğine yağ süren bir konumu savunmaktadır.

•••

Ama karşı-devrimin ekmeğine yağ sürme konumu bununla da sınırlı değil.

"Direniş destanları yaratan devrimci bir hareketin önderlerine" saldırıldığı ve devrimci değerleri savunma gerekçesi ile, —bu saldırı öncesinde, hakkında devrimci olmadığı konusunda hiç bir tespiti olmayan— Bolşevik Partizan hakkında kolaylıkla "beşinci kol olma görevini yerine getiren ve oligarşinin ağzıyla sergilenen gerici tutum" içinde olan, "ülkede mücadeleye katılabilecek cesaret ve becerisi olmayan mücadele kaçkını bir avuç mülteci örgütü" değerlendirmesini yapıp, taraftarlarını fiili saldırı yönünde kışkırtıyor, Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği...

Onlar bu konumları ile de, karşı-devrimin ekmeğine yağ süren; devrimciler arasında çatışma körükleyen provokatif bir konumda duruyorlar.

•••

Biz, bir kez daha Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği'ni bu karşı-devrimci provokatif tavırlarından vazgeçmeye çağırıyoruz. Karşı-devrimci bir saldırı anında gelişmesi muhtemel olumsuzluklardan, Dev-Sol'un Yurtdışı Temsilciliği'nin de doğrudan sorumlu olacağını bir kez daha ilan ediyoruz.

Dev-Sol'un tabanındaki devrimcilere sesleniyoruz:

Yurtdışı Temsilciliği'nin provokatif tavırlarına ve çağrılarına karşı çıkın.

Yalan, iftira, vb. olduğu söylenen konuda, Dursun Karataş'ın polis ifadesini yöneticilerinizden talep edin.

"Direniş destanları" bağlamında, bizim sözünü ettiğimiz şeyin, AÇLIK GREVLERİ SIRASINDAKİ DİRENİŞÇİ TAVIR DEĞİL; "polisteki ilk tavır" olduğu gerçeğinin üzerinin örtülmesine izin vermeyin.

Karşı - devrimci eylemlere girmeyi; devrimciler arasındaki ilişkilerde şiddet kullanmayı red edin.

•••

Bütün devrimci örgütlere ve devrimcilere çağrımız şudur:

Hangi gerekçe ile olursa olsun, devrimci örgütler arasında ki çelişmelerin şiddet yöntemleri ile çözülmeye çalışılmasına karşı çıkmak, tüm devrimcilerin görevidir. Bu konuda "ortada" duranlar, seyirci konumunda duranlar, gelişecek tüm olumsuzlukların sorumluluğuna ortaktır.

Bunun bilincinde olarak, Dev-Sol'un karşı-devrimci saldırılarına karşı tavır almak, hepinizin görevidir.

Dev-Sol Yurtdışı Temsilciliği bildirisinde açıkça, şimdiye kadar yapılan fiili karşı-devrimci saldırılar savunuluyor ve bunun onların en tabii hakkı olduğu savunuluyor; bundan sonra da bu eylemlere devam edileceği açıklanıyor.

Dev-Sol'un Bolşeviklere olası yeni saldırıları, içinde şiddetin tırmandırılması tehlikesini taşımaktadır. Bu, yalnızca bu iki örgüte değil; tüm devrimci harekete zarar verecektir. Daha şimdiden, polis işin içine girmek için dört gözle beklemededir. Devrimci yığınlar, devrimciler arasındaki çatışmalardan nefretle yaka silkmektedir. Şimdi bu konuda tavır takınıp, Dev-Sol'un çatışma körükleyen tavrını açıkça lanetlemeyen, gelişecek olası olayların sorumluluğunu taşıyacaktır.

Biz, bütün devrimcileri bu konuda bir kez daha uyarıyor, görevlerini yerine getirmeye çağırıyoruz.

■

GERÇEKLERİ TERSYÜZ EDEN KİM?

TKP/ML Hareketi'nin görüşlerini savunan ve yurtdışında yayınlanan OCAK adlı derginin 22/23. sayısında "BP kara tablo çiziyor, gerçekleri tersyüz ediyor" başlıklı bir makale yayınlandı.

Bu makale Bolşevik Partizan sayı 53'te yayınlanan "Poliste Çözülmek İhanettir! Çözülmenin Dereceleri Üzerine "Teori"ler, İhaneti Derecelendirmenin Teorileridir!" başlıklı makalede ve daha sonra TKP/ML(BOLŞEVİK) Yurtdışı Bürosu adına yayınlanan bir bildiride savunulan görüşlere eleştiriler yöneltiyor ve başlıkla ifade edilen "gerçeklerin BP tarafından tersyüz edildiği" tezini ispatlamaya çalışıyor.

Biz aşağıda bu makale ve bu akımın daha önce bu konudaki tavırlarının temelinde gerçekleri kimin tersyüz ettiğine bakacağız.

1. TARTIŞILAN TEMEL SORUN NEDİR? VE BU KONUDA OCAK'IN TAVRI NEDİR?

Biz, Bolşevik Partizan sayı 53'teki makalede, öncelikle "poliste - işkence altında devrimci tavır" sorununu tartışarak, Komintern belgelerine de dayanarak "Çözülmek ihanettir!" genel tezini ortaya koyduk.

TKP/ML Hareketi, bütün makalesi içinde BU TEMEL TEZE doğrudan ve açıkça bir eleştiri getirmiyor. Ama kendisi de makalenin hiç bir yerinde (bu sorunu tartıştığı

başka yazılarda da TKP/ML Hareketi) kendi tavrını olumlu olarak koyarken, "Çözülme ihanettir!" demiyor.

Bu konuda söyledikleri şunlar:

"Düşmanla sınıf savaşımının en açık ve yoğun olarak yaşandığı işkencehanelerde; devrimci ve komünist her önder ve militan direnmekle yükümlüdür. Direniş hattı izlemeyen, kadro ve sempatizanlarını, yığınları bu anlayışla eğitmeyen bir örgüt, bırakalım komünist olmayı, tutarlı bir devrimci-demokrat örgüt bile olamaz. İktidar perspektifine sahip olan her devrimci komünist örgüt –ister büyük ister küçük olsun– işkencede, zindanda ve mahkemede birbirini tamamlayan ve biri diğerine güç katan zincirleme devrimci direngen bir hat izlemek zorundadır. Bir komünistin, bir devrimcinin, düşman karşısında ezilmesinden, diz çökmesinden ve yüce ideallerini bir anlıkta olsa ayaklar altına almasından kötü ve olumsuz bir şey olamaz. İşkencede direnmek, düşmanı dize getirmek, en zor koşullarda savaştan yengiyle çıkmak ve milyonların özlemini kendi şahsında ayakta tutmak ve daha ileriye götürmek, her komünist ve devrimci örgütün ve kişinin yapmakla, yerine getirmekle yükümlü olduğu vazgeçilmez bir görev olmalıdır. Dahası işkencede, poliste direnmek bir ilke sorunudur. Poliste, işkencede temel şiarımız "ser ver, sır verme" olmalı ve yukardan aşağıya doğru kadro ve sempatizanlarımızı bu doğru devrimci anlayış ışığında eğitip, hazırlamalıyız."

Burada görüldüğü gibi, sorun "direnme", "temel şiar ser ver, sır verme" biçiminde konup, buna rağmen çözülmenin NASIL DEĞERLENDİRİLMESİ gerektiğini de içeren "Çözülme ihanettir!" değerlendirilmesinin yanından bile geçilmiyor.

"Direnme" kavramı, hiç bir şekilde "Çözülme ihanettir!" değerlendirmesindeki netliği içermez. Çünkü, **direnmeden** çözülen, yok denecek kadar azdır. **Direndiği halde çözülenler ağırlıktadır.** Sonuna kadar direnip de çözülmeyenler ise, ne yazık ki azınlıkta olmuştur. Bunlar, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketinin olgularıdır. Halin böyle olduğu bilindiğinde; sorunun "Çözülme ihanettir!" diye konmasının karşısına, "direnmek yükümlülüktür" alternatifini dikmek, kesinlikle yetersiz ve yanlıştır; ve açık tavır belirlenmesi gereken bir noktada, tavır takınmaktan kaçınma anlamına gelir.

Bizim karşı olduğumuz, devrimci ve komünist hareket içinden söküp atmaya çalıştığımız anlayış, kısmi çözülmeyi "ihanet" görmeyen ve bunu "olabilir bir hata" olarak değerlendiren anlayıştır.

TKP/ML Hareketi'nin yayınlarında "direnmeden" ne anlaşıldığına örnekler aranıp bulunduğunda, burada savunulan ve ilk bakışta doğru imiş gibi görünen "direnme" tavrının ne kadar yetersiz olduğu büsbütün açık görülmektedir.

İLERİ dergisinin 52. ve 53. sayılarında, "İşkencede Mahkemede Zindanda Direniş Bayrağını Yükselt" bölümünde, "Siyasi polisteki tutum üzerine" başlığı altında "bir yoldaş" imzalı ve İleri Yazı Kurulunun en küçük bir eleştiri bile getirmediği bir yazı yayınlandı. Bu yazıda çözülme konusunda şunlar söyleniyor:

"Yoldaşlar, çözülen insanları *başlıca iki sınıfa ayırabiliriz.* (abç) a) Kısmi çözülenler, b) esasta çözülenler. Çözülme derecesi ne olursa olsun bunlardan hiç biriyle uzlaşılmamalı, hatalarına ortak olunmamalıdır. (Şimdi dikkat! /BN) Ama polisin elinde bulunan bu insanlara tahrik edici de davranmamak gerekir. Özellikle kısmi çözülenlere el atmak ve olumsuzluğunu daha ileri götürmesine engel olmak, yardımcı olmak gerekir. Çünkü bu insanlar, o anda çözülmenin verdiği bir eziklik içerisindedirler. Bizim onlara elatmamız, toparlanmaları için çaba harcamamız, onlarda tekrar direnme ruhu geliştirebilir. Yapıcı, anlayışlı yaklaştığımızda onun düşmanın eline daha fazla düşmesini ve bir oyuncağı olmasını engelleyebiliriz. İşte sorgu boyunca soğukkanlı, olgun kalmanın yararlarından biri de budur.

"Tamamen çözülen insanları, polis, direnenlere karşı kullanacaktır. Düşman, diz çöktürdüğü bu zayıf öğeler aracılığıyla direnenlerde yılgınlık, karamsarlık, umutsuzluk yaratmak isteyecektir. (abç) ..."

(İleri sayı 52, sayfa 7)

Görüldüğü gibi, TKP/ML Hareketi için, polisin "direnenlere karşı kullanacağı", "zayıf, diz çöktürülmüş" öğeler, "tamamen çözülen" insanlardır! Bu yaklaşımda kısmi çözülenlerin, direnişçiler arasında ele alındığı açıktır.

Fakat bizim karşı olduğumuz ve Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketi içinden söküp atmaya çalıştığımız anlayış da, tam da bu anlayıştır. Kısmi çözülmeyi, "ihanet" görmeyen ve bunu "olabilir bir hata" olarak değerlendiren ve sonuçta bu kadar çok çözülmenin teorik temeli olan anlayış!

TKP/ML Hareketi'nin savunduğu yanlış tavır, bununla da sınırlı kalmıyor. Aynı yazıda yoldaşlarının eğitimi için şunlar öneriliyor:

"Sorgulama anında da zaman kazanmamız önemlidir. Sorulan sorular üzerinde düşünebilmemiz için zamana gereksinim duyabiliriz. Bu durumda sorulan soruları anlamadığımız gerekçesiyle soruları bir kaç kez tekrarlatmalıyız. Sorular tekrarlandığında bu sürede düşünme fırsatı bulmuş oluruz. Yalnız cevaplarımız kısa ve özlü olmalıdır. Buna büyük özen göstermeliyiz. Anlamadığımız sorulara veya cevap vermemeniz gereken sorulara kesinlikle cevap vermeyin."

(İleri sayı 53, sayfa 4)

"Kimliğiniz üzerinde ciddi kuşkuları olmuş olsa veya kimliğin sahteliği açığa çıkmış olabileceğini tahmin etmiş olsanız bile, *kimliğin sahteliğini hemen kabul etmemelisiniz. Esas kimliğinizi onlar açığa çıkarmadan, siz söylememelisiniz.* (abç) ..." (agd, sayfa 5)

Çokça Marksizm-Leninizm adına konuşan TKP/ML Hareketi'nin aklına, yoldaşlarına, onları eğitirken, bir türlü "ifade vermeyi red et" demek gelmiyor. TKP/ML Hareketi yoldaşlarını eğitirken, bunların ifade vereceğini en baştan kabul ederek, ifadenin nasılını tartışıyor. Halbuki TKP/ML Hareketi'nin sahip çıkmaya çalıştığı İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, daha 1972'de yoldaşlarını "İlke hiç bir şey söylememektir!" temelinde eğitiyordu!

Kimlik bağlamında da, TKP/ML Hareketi'nin verdiği eğitim, polisin zaten bildiğini kabul etme yönünde eğitimdir. Halbuki komünist tavır bu değildir. Sahte kimlikle yakalanan bir kişinin sonuna dek bu sahte kimlikte direnmesi doğrudur.

Toparlarsak: TKP/ML Hareketi, tartışılan bu temel konuda, Dünya Komünist Hareketi'nin tecrübelerinden çıkan "Çözülme ihanettir!", "Polise hiç bir bilgi verme!" genel tavrı yerine; "ilke direnmedir" biçiminde, çözülmenin nasıl değerlendirildiğini içermeyen bir genel tavır savunmaktadır. Direnme konusunda ise, son çözümlemede kısmi çözülmeyi de direnme sınırı içinde gören bir tavrın savunucusudur. Hal böyle olunca da, böyle bir örgütün neden "çözülme ihanettir!" demediği, diyemediği anlaşılır!

2. TÜRKİYE-KUZEY KÜRDİSTAN DEVRİMCİ VE KOMÜNİST HAREKETİNİN POLİSTE İŞKENCEDE TAVRI

Bu bağıntıda biz Bolşevik Partizan sayı 53'teki makalemizde, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketi genel olarak ele alındığında "çözülmenin kural, çözülmemenin kural dışı" olduğu tespitini yaptık.

Ocak sayı 22/23'te, genel olarak bizim bu değerlendirmemizi "kara tablo çizmek, gerçekleri ters yüz etmek" olarak nitelendiriyor. Yani gerçekler bu genel değerlendirmeye göre, "çözülmemenin kural, çözülmenin kural dışı" biçiminde olması gerekir ki, biz gerçekleri ters yüz etmiş olalım.

Ama Ocak, bu konuda da bunu bu kadar açıklıkla söylemek varken, birbiriyle çelişen tespitleri ardarda sıralayarak her yana çekilebilecek bir muğlak tavırı sergilemeyi tercih ediyor.

Gerçeklerin "çözülme kuraldır" tespitinin tam tersi olduğunu söyleyen Ocak yazarları, bu başlığı attıkları makale içinde, kendileri "Türkiye devrimci hareketinin 12 Eylülde *istenilen düzeyde direngen bir hat izleyemediği*" tespitini yapıyor. Bunun nedeni olarak da diğer şeylerin yanında bu konuda *"ciddi bir eğitim gerçekleştirilmemesi"* olgusu tespit ediliyor.

Yine aynı yazıda şu tespit de yapılıyor:

"Türkiye devrimci hareketi genelde işkencede direngen bir sınav vermedi."

Ocak yazarları anlaşılan yazdıklarını özenle okuma zahmetine bile katlanmıyorlar. Bu zahmete katlansalar, "istenilen düzeyde direngen sınav vermeme" ile; "direngen bir sınav vermeme" arasında çok önemli bir fark olduğunu herhalde görebilirlerdi.

Direngenlikten anlaşılanın ne olduğundan bağımsız olarak, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketinin genelde işkencede direngen bir sınav vermediği; işkencede genel olan tavrın —bir başka deyimle kural olanın— direngen olmayan tavır, çözülme tavrı olduğundan başka anlama gelmediği, türkçe bilen herkes için açık olması gerekir.

Hem gerçek, "çözülme kuraldır"ın tam tersi; yani çözülmeme kural; hem "yeterince direngen değil", hem "genel olarak direngen değil" kafa karışıklığı ile de bitmiyor tespitler. Yine aynı yazıda, Ocak yazarları şunu da söylüyorlar:

"İşkencede *genelde olumsuzluk sınavı olsa da, direnmek*, (abç) çözülmemek hiç de BP'nin belirttiği gibi *istisna değildi* (abç). (Evet herkes iyice okusun, bir kaç kez okusun. Marksizm-Leninizm adına ne inciler üretildiğini görmek açısından, bu önemlidir. Genelde olumsuz bir sınav söz konusu... Ama yine de... nasıl oluyorsa artık ... genel tersi olmasına rağmen ... direniş özel bazı hallerle sınırlı iken yani ... direnmek hiç de istisna değil...miş!!!) Tersine, direnme eğilimi güçlü idi."

Bu direniş eğiliminin içi de şöyle doldurulуyor:

"Tersine küçümsenemeyecek ölçüde direniş eğilimi ve pratiğinin olduğunu gösteriyor. Bir kere işkencede katledilen onlarca devrimci, komünistin pratikleri, BP'nin çözülmenin kural olduğu tesbitini boşa çıkarmaya yetiyor da artıyor bile."

Siyasi körlüğün, ne dediğini bilmemenin bu kadarı az gö-

TKP/ML Hareketi, tartışılan bu temel konuda, Dünya Komünist Hareketi'nin tecrübelerinden çıkan "Çözülme İhanettir!", "Polise hiç bir bilgi verme!" genel tavrı yerine; "ilke direnmedir" biçiminde, çözülmenin nasıl değerlendirildiğini içermeyen bir genel tavır savunmaktadır.

rülür. TKP/ML Hareketi, var olan kötü durumu olduğundan iyi gösterebilmek için, işkencede katledilen onlarca devrimciyi örnek gösteriyor.

Eğer hiç direniş olmadığı vb. tezi ileri sürülse, verilen örnek haklı olur. Ama çözülmemenin kural dışı olduğunun söylendiği yerde, gerçekten kural dışı olanı örnek verip, bunun tezi çürüttüğünü söyleyebilmek için mantığın nasıl işlemesi gerektiği, bizim merakımızın konusudur.

Verili bilgilere göre, 12 Eylül sonrası solcu olduğu gerekçesi ile işkence tezgahlarından geçenlerin sayısı yüzbinlerle ifade edilmektedir. Bunlar içinde sayısı onlarla ifade edilenleri örnek olarak verip, gördünüz mü, çözülmenin kural olduğu tespiti yanlıştır demek, ne dediğini bilmemektir.

İlginç olan, TKP/ML Hareketi'nin bu konuda kendisinin daha önce neler söylediğinden de habersizmiş gibi davranmasıdır.

TKP/ML Hareketi, İleri sayı 54'te şu tespitleri yapmakta idi:

"... *Devrimci hareketin ana gövdesini oluşturan* (abç) Dev-Yol, Dev-Sol, Kurtuluş, TDKP gibi örgütler düşman saldırılarıyla kısa süre sonra işlemez, işleyemez duruma getirildiler, *ve bu örgütler genel olarak işkencelerde de olumlu sınav veremediler.* (abç) Örgütümüzün ve bazı örgütlerin son derece küçülmelerine rağmen, örgütsel çalışmalarını sürdürebilmeleri, kiminin merkezi yapılarını koruyabilmeleri ve *bazısının işkencelerde genelde olumlu sınav vermeleri bu gerçeği değiştirmiyor.* (abç)" (İleri, sayı 54, sayfa 2)

Görüldüğü gibi, açıkça "devrimci hareketin ana gövdesini oluşturan örgütlerin ... genel olarak işkencede olumlu sınav vermediği" –başka bir deyişle söylersek, devrimci hareketin "ana gövdesi"nin çözüldüğü, çözülmenin "olağan", "kural" olduğunu tastikleyen bir tespit yapılıyor. TKP/ML Hareketi, bu tespiti yapınca, bu, "kara tablo çizmek" olmuyor,"gerçekleri tersyüz etmek" olmuyor da; Bolşevikler bu tespiti yapınca, öyle oluyor!

Bizim "çözülme kural idi" tespitimizin temeli hakkında, Ocak yazarları şunları söylüyorlar:

"Biz BP'nin böyle bir değerlendirme yapmasını bir noktada yadırgamıyoruz. Çünkü BP Türkiye devrimci hareketinin gerçek durumunu bilmiyor ve bilme çabası da oldukça zayıf. Eğer devrimci hareketin durumunu bilmiş olsa idi, hiç te moral bozucu ve doğru olmayan, yalan yanlış tespitler yapmazdı."

Bize devrimci hareketin durumunu bilmiyor suçlaması getirenler; gerçekte, aynı yazı içinde bir satır önce söylediğini bir satır sonra inkar eden, geçmişte ne söylediklerinden bile haberi olmayan konumda olan "çok bilmiş" lerdir.

3. YARAYA NEŞTER VURMA SORUNU

TKP/ML Hareketi'ni rahatsız eden önemli noktalardan ikisi de bizim şu tespitlerimizdir:

"Örgütsel Konferans bunun dışında, TİKB (Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği) dışında, devrimci örgütlerin bu konuda –her birinin durumu bir diğerinden berbat olduğu için, aradaki farklar nicel olduğu için– birbirlerinin üzerine gitmediğini; polisteki tavrı hiç de devrimci olmayan bir dizi insanın, daha sonra da yönetici mevkilere geldiğini, gelebildiğini; bunun olağan durum olduğunu tespit etmiş; bu duruma son verilmesinin Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci-komünist hareketi açısından hayati önemde olduğunu belirlemiştir." (Bolşevik Partizan sayı 54, sayfa 25)

"Bizim sorunumuz, şu veya bu devrimci örgütü; şu veya bu kişinin kişiliğini özel olarak teşhir etmek değil; Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketinde kangren olmuş bir yaraya neşteri vurmaktır. Bu tabii ki, TİKB dışındaki tüm örgütlere acı verecek bir neşter vurmadır. Yeniden önderliğe soyunan bir dizi "efsane kahramanına" acı verecek bir neşter vurmadır,ama zorunludur, gereklidir..." (agd, sayfa 27)

Bizim bu tavrımıza karşı, TKP/ML Hareketi hiddetle şöyle diyor:

"... Beşincisi, bu yaraya ilk neşteri BP'nin vurduğunu ve ondan dolayı tüm yarası olanların kendilerine cephe aldıkları iddiasında bulunuyorlar ki, bu da doğru değil. *Yaraya neşter, BP daha ortaya çıkmadan çok önce vurulmuştu.* (abç)"

Bu bağlamda önce sorulması gereken soru, yaradan ne anlaşıldığı sorusudur. Bu soruya verilen cevaplarda, Bolşevik Partizan ve Ocak birbirinden köklü bir ayrılığa sahiptir. Biz, yaranın 12 Eylül sonrasında "çözülmenin kural" olduğu biçiminde bir yara olduğunu söylüyoruz. Ocak yazarları bu tespite "kara tablo çizmek", "gerçekleri tersyüz etmek" diyorlar.

Bizim –Komintern'le uyum içinde– "çözülme" olarak değerlendirdiğimiz bir dizi durumu, Ocak yazarları "direnme" kategorisi içinde ele alıyorlar. Teşhisteki bu köklü ayrılığın, tedaviye yansıyacağı ve yansıdığı da açıktır.

Biz hiç bir yerde, işkencede tavır bağıntısında, sorunun tartışma gündemine getirilmesi anlamında "ilk" olduğumuz iddiasında bulunmadık. Başka bağlamlarda da "ilk" lafını kullanmadık. Bu iddia, bize ait olan değil; bize mal edilen bir iddiadır.

Bizim iddiamız şudur: Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketi açısından, poliste tavır sorunu kangren olmuş bir yara durumundadır. Sorunun köklü çözümü için, ilkeli olarak sorunun üzerine yürünmek zorundadır. Geçmişteki hesaplaşma –esası itibarı ile– çözülmenin belli biçimlerini direnme kavramı içinde ele alan, köklü olmayan bir hesaplaşmadır. Bu "hesaplaşma"lar gerçekte –genel açısından ele

alındığında– bırakalım devrimci kamuoyu önünde eğitici bir biçimde yürütülmeyi; örgütler içinde bile yeterli bir açıklıkla ve ilkelere dayalı bir şekilde yürütülmemiştir. Kendisinin örgüt olarak direngen olduğu iddiasındaki TKP/ML Hareketi, mesela bugüne kadar bu "direngen"liğin belgelerini devrimci kamuoyuna sunmamıştır. Bu temelde, kendi örgütünü ve devrimcileri "eğitme" aklına gelmemiştir. "Direngen" olmayanların üzerine, gerektiğinde isim vererek, örnekleyerek gitmemiştir. "Kol kırılır yen içinde"ye uygun, dar çevreler içinde yapılan ve bir çok halde karşılıklı "af"a dayanan hesaplaşmalar, köklü hesaplaşmalar olamaz.

Sorunu "BP'den çok önce" gündeme getirip yargıladıklarını ve çözdüklerini söyleyenler aynı zamanda, aynı yazı içinde şu tespitleri de yapıyorlar:

"Poliste devrimci tutum konusunda devrimci tutum üzerinde ciddi bir eğitimin gerçekleştirilememesi vs. olgular, 12 Eylülde istenilen düzeyde direngen bir hat izlenememesinde önemli bir etken olmuştur."

"Örgütümüz işkencehanelerdeki devrimci direngen tutumunun yeterince propagandasını yapmadı, yapamadı. Deney ve tecrübelerimiz üzerine kadro ve yakın çeperimiz eğitilemedi. Bu örgütümüzün kendi olumlu yanlarına sahip çıkma ve bunları yığınlara mal etmedeki önemli bir zaafı olarak görülüp değerlendirilmelidir."

(Ocak 22/23, sayfa 13-14)

Bir yandan "yaraya daha önce neşter vurulmuş" ... Sorun çözülmüş! Ama diğer yandan da öyle bir çözülmüş ki, ... 12 Eylül öncesinde bu konuda "ciddi eğitim gerçekleştirilmemiş", 12 Eylül sonrasında da mesela komünist olduğu iddiasındaki TKP/ML Hareketi, "kendi deney ve tecrübeleri üzerine kadro ve yakın çeperini eğitmemiş"!

İşte sorun, oportünistler açısından gerçekten de böyle çözülmüştür! Bunu söyleyen biz değiliz, kendileri! Biz yalnızca böyle "çözüm"lerin gerçekte çözümsüzlük, sonuçta eskinin kötü bir tekrarına yol açacak sözde çözümler olduğunu söylüyoruz.

Biz sorunun doğru ilkeli çözümünden yana olduğumuz için, her sorunda olduğu gibi, bu sorunda da bir başka yol tuttuk. Önce Dünya Komünist Hareketi'nin bu konudaki deneyimlerini ve bundan çıkardığı sonuçları inceledik. Sonuçları türkçeye de kazandırarak, Türkiyeli/Kuzey Kürdistanlı devrimci ve komünistlerin bilgisine sunduk. Sonra kendi tecrübelerimizi ve diğer devrimci örgütlerin tecrübelerini inceledik. Bu temelde Bolşevik Partizan çevresinde yürütülen 1 yılı aşkın bir tartışma ertesinde, geçmişimizi değerlendiren ve gelecek için direktifler veren, geçmişimizin özeleştirisini yapan bir karar aldık. Ve bu karara uygun adımlar attık, atıyoruz.

Bizde hesaplaşma, yoğun bir eğitim temelinde ve onunla birlikte ele alınan bir şeydir. Kimseciklerin haberinin olmadığı, dar gruplar içinde yapıldığı söylenen hesaplaşmalar ve çözümler, bir işe yaramaz...

4. TKP/ML HAREKETİ'NE HAKSIZLIK SORUNU

Ocak yazarları, bizim TİKB dışındaki devrimci örgütlerin durumunun "birbirinden berbat" olduğu tespitimizi "sorumsuzluk", "seviyesizlik" olarak nitelendirip, ardından şöyle diyor:

"Örgütümüz TKP/M-L HAREKETİ başta kendi tutumu gelmek üzere dışındaki diğer komünist ve devrimci örgütlerin polisteki tutumlarını ele alıp değerlendirdi ve şu sonuca ulaştı: Türkiye devrimci hareketi genelde işkencede direngen bir sınav veremedi. Ama tek tek örgütleri ele alıp yargıladığında işkencede esasta olumlu sınav örgütlerin de olduğunu tesbit etti. Bunlardan birisi örgütümüz TKP/M-L HAREKETİ'ydi. Bir diğeri TİKB ve TKİH'di. MLSPB-DK'nın önder kadrolarının da genelde olumlu sınav verdiklerini burada belirtmek gerekiyor. Diğer devrimci örgütlerde –elbette BP'nin bu yargısına her örgüt yanıt verecektir. Biz sadece değinip geçiyoruz– Kurtuluş'ta, Partizan'da Dev-Yol'da, DS'de, TDKP'de vb. hem ileri yönetici kadroları içinde ve hem de alt kadrolarında direnme, hiçte öyle düşük değildi. Devrimci hareketin genelde işkencede istenilen direnişi tutturamaması bir şey, "çözülme kuraldı, çözülmemek kural dışı"ydı tesbitini yapmak başka bir şeydir."

Kendi durumları hakkında tanıkları yine kendileri oluyor ve kendilerinden yaptıkları alıntılarla durumlarının aslında iyi olduğunu şöyle ortaya koyuyorlar:

"Bütün bu olumsuz örneklere rağmen (çözülenler kastediliyor) Türk, Kürt uluslarından ve çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryası ve diğer emekçi kitleler ve proletaryanın öncüsü yoldaşlarımız, büyük çoğunluğunun işkencehanelerde ve zindanlarda olumlu bir sınav vermenizden ve devam ettirmenizden gurur duyuyorlar..." (İLERİ S. 5-6 Mayıs 1982, Zindanlardaki TKP/M-L HAREKETİ Militan ve Sempatizanlarına Mektup)

"12 Eylül askeri darbesiyle ülkemizde işkenceler ayyuka çıktı. Onbinlerce insan işkence tezgahlarından geçirildi. *Devrimci hareket ve komünist örgü-*

Bizde hesaplaşma, yoğun bir eğitim temelinde ve onunla birlikte ele alınan bir şeydir. Kimseciklerin haberinin olmadığı, dar gruplar içinde yapıldığı söylenen hesaplaşmalar ve çözümler, bir işe yaramaz...

tümüz için bu zorlu bir sınavdı. Örgütümüzün önderleri ve militanları, bu zorlu sınavdan alınlarının akıyla çıktılar. Proletaryaya has bir kararlılıkla işkence tezgahlarında mahkemelerde, zindanlarda kızıl direniş bayrağını yükselttiler. Ne var ki, bugüne kadar bu direnişi gerektiği gibi kitlelere maledemedik, edinilen deneyler temelinde örgüt kitlemizi ve yakın çevremizi eğitemedik. Bu eksikliğimizin bilincinde olarak bu sayfayı açıyoruz." (İLERİ, Ocak 1987, S. 37, "İşkencede, Mahkemede, Zindanlarda Direniş Bayrağını Yükselt")

"Sanırız bu aktarmalar ve daha buraya almadığımız bir çok değerlendirme yazılarında, örgütümüzün önder ve militan kadrolarının işkencede-poliste nasıl bir tutum takındıklarını ortaya konuyor. Bunlara ek olarak şunları söylemeliyiz: Türkiye'de Merkez Komitesi açığa çıkarılamayan örgütlerden birisiyiz. İşin ilginci 12 Eylül öncesi ve sonrası MK üyesi bir çok yoldaş polise düşmesine rağmen, bunlardan hiç birisi de çözülmedi. Keza MK'nın altında yönetici kadrolarımızdan çözülen insan sayısı ikiyi geçmez. Örgütümüzün önder yönetici kadroları genelde İ. KAYPAKKAYA'nın "ser ver sır verme" komünist tavrına uygun hareket ettiler. Birçok yoldaşımızın düzeyi, durumu ve statüleri polisçe açığa çıkarılamadı. Nasıl girdilerse öyle de çıktılar. Yine gururla belirtmeliyiz ki, düşmanın tüm saldırı ve işkenceleri 1979 Nisan Konferansı'nın nerede yapıldığını ve kaç kişiyle toplandığını dahi açığa çıkaramadı."

Söylenenler bunlar. Biz önce şunu söyleyelim ki, TKP/M-L Hareketi'nin kendisi hakkında verdiği bilgilerin doğru olması, bizi yalnızca sevindirir. Gerçek durum, kendilerinin burada ortaya koyduğu gibi ise, yani TKP/ML Hareketi "yoldaşları büyük çoğunluğu ile ... işkencehanelerde ... olumlu bir sınav verdi" ise; bu, bizi yalnızca sevindirir. Biz, böyle bir durumda yazdığımız yazı bağlamında TKP/ML Hareketi'ne haksızlık ettiğimizi, yanlış yaptığımızı ilan etmekten Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketi açısından yalnızca sevinç duyarız.

Fakat sorun odur ki, **şimdiki verilerle** TKP/ML Hareketi'nin kendisi hakkında yaptığı değerlendirmenin doğruluğundan kuşku duyuyoruz. Bunun bir kaç nedeni var:

Birincisi: TKP/ML Hareketi'nin soruna genel yaklaşımda tam çözülmeyenleri de "direnme" kapsamı içinde ele alan, bu anlama gelen bir yaklaşımın savunucusu olduğunu yukarda ortaya koyduk. Böyle bir yaklaşımla **genelin** ya da **çoğunluğun tam çözülmeme** olgusundan yola çıkılarak yapılacak bir "genel olumluluk" tespiti kesinlikle yanlış bir tespit olur. Soruna böyle yaklaşıldığında hiç bir örgüt için genelde olumsuzluk tespiti yapılamaz. Çünkü tüm örgütler açısından "tam çözülme", azınlıkta olanların çözülme derecesi durumundadır. Biz, polisçe Bolşevik Partizan'lı oldukları gerekçesi ile gözaltına alınanların % 90'ının çözüldüğünü söylerken; çözülmeden anladığımız, tam çözülme olgusu, yani bildiği her şeyi anlatma olgusu değil. Soruna böyle yaklaşsak, biz kendimiz hakkında kolaylıkla "direngen tavır takındık", "esasta olumlu idik", vb. tespiti yapabiliriz. Çünkü çözülenlerin çoğunun çözülme derecesi "kısmi çözülme" diye adlandırılan çözülmedir. Ama böyle bir tespit kesinlikle yanlış olur; kendi kendini kandırmak, bir hastalığı köklü tedavinin önüne set çekmek olur! TKP/ML Hareketi'nin kendi hakkında yaptığı "genelde olumlu" tespitinin temeli, eğer çözülmenin çok azlığı vb. olgusu ise, o zaman yaptığı "genel olumluluk" tespitinin hiç bir değeri yoktur.

İkincisi; bir örgütün, örgüt olarak işkencede başarılı sınav verip vermediğinin tespitinde alınacak ölçüt sorunudur. Bu bağlamda Ocak yazarları şöyle diyorlar:

"Bizce, bir örgütün işkencede olumlu sınav verip, vermemesini değerlendirirken alınması gereken ölçüt, o örgütün önder ve militan kadrolarının işkencede genel olarak direnip direnmemeleridir. Çünkü bir örgütü örgüt yapan, o örgütün önder ve militan kadrolarıdır. Buradan olarak devrimci komünist örgütlerin polisteki tutumlarını değerlendirirken bu doğru anlayıştan hareket etmeliyiz."

Burada "örgütü" çok dar alana, yalnızca "önder ve militan kadrolara" sıkıştıran bir anlayış dile getirilmektedir. Ama örgüt yalnızca "önder ve militan kadrolar" değildir; örgüt aynı zamanda, bu "önder ve militan kadrolar" etrafında kümelenmiş, şu veya bu ölçüde örgütlü, örgütle birlikte hareket eden insanlardır da. Ve evet bu gibi, örgüte destek veren, örgütün propaganda ve ajitasyonunu yapan, şu veya bu ölçüde örgütlü olan tüm insanların tavrı da "örgüt"ün tavrı bir bütün olarak değerlendirildiğinde göz önünde bulundurulmak zorundadır. Açıktır ki "önder ve militan kadrolar"ın sorumluluğu ve buna bağlı olarak değerlendirmede ağırlığı, örgütlü bir sempatizana göre çok daha fazladır. Ama bu fazlalık, bu ağırlık hiç bir şekilde, diğerlerinin hiç bir rolü, bu anlamda da hiç bir sorumluluğu yok, onların polisteki tavrı, örgütün tavrı değerlendirilirken, dikkate alınmaz anlamına gelmez. Açıktır ki, bir örgütün polisteki tavrı **öncelikle** önder ve militan kadroların tavrına bakarak belirlenir. Ocak yazarları bu noktada kesinlikle tavır belirlemede öncelikli alınması gereken kıstası, tek kıstas haline getirerek, çok yanlış bir konumda duruyorlar.

Bu bağlamda da biz soruna böyle yaklaşsak, **rahatlıkla örgütümüzün** polisteki tavrının olumlu olduğu değerlendirmesini yaparız. Çünkü yakalananlar içinde en üst düzeyde yönetici konumda olan zaten yoktur. Partili militan kadro niteliğinde olanların sayısı ise çok azdır. Bunların da içinde

Biz hiç kimseye "yönetim kademelerinizi açıklayın" çağrısı, vb. yapmadık. Sorunun böyle konması, bizim çağrımızın ne anlama geldiğinin utanmazca ve bilinçli bir şekilde çarpıtılmasıdır.

"tam çözülme" durumunda olan yok gibidir. Buna bakıp "çözülmedik" teorileri yapmak; teoriyi durumumuza uydurmak kolaydır. Ama bu tavır, devrimci, komünist bir tavır olmaz. Sonuç olarak "çözülme"ye karşı mücadelede başarılı olmanın önşartlarını en baştan yok etmeye hizmet eder.

Üçüncüsü: TKP/ML Hareketi'nin bizzat kendi yayın organlarında olumlu örnek, "direniş bayrağını yükseltme" örneği olarak propagandasını yaptığı ve hiç bir eleştiri getirmediği örnekler, aslında kısmi çözülme örnekleridir. İşte TKP/ML Hareketi'nin yayın organlarında propaganda ettiği bir örnekte; Ocak sayı 4/5'te yayınlanan "Traji-komik bir durum" başlıklı "İbrahim Çiçek" imzalı bir yazıda şunlar söyleniyor:

"... Herhalde 6. gündü. *Kimliğin bana ait olmadığı tüm ayrıntılarıyla ortaya çıktı. Artık kimliğimi açıklama zamanının geldiğini düşündüm. ... Birkaç dakika sonra yazıyı kestim ve normal bir ses tonu ile polise kimliğimi açıklayacağımı söyledim.* (abç) Daha sonrası için kafamda bir plan yapmıştım. Fakat daha sonra *önemli bazı ayrıntılara ilişkin* (abç) isabetli kararlar vermediğimi anladım ama geç kaldım.

"İsmimi açıkladıktan sonra Hareket üyesi olduğumu, dökümanların ve fotokopi makinasının bana ait olduğunu, yerel örgüte bağlı olarak bir arşiv kurmakla görevlendirildiğimi (yerel örgütün statüsünü bilmiyordum, onlar Bölge Komitesi olduğunu iddia ediyorlardı) '81'de dışarı çıktığımı ve '87 Mart'ında geri döndüğümü, seninle, 1982'de yurtdışında tanıştığımı ve evlendiğimi, bir oğlum olduğunu söyledim. '79 öncesinde Harekete sempati duyduğumu, yürüyüş, afişleme, bildiri gibi eylemlere katıldığımı açıkladım. Daha önce hakkımda verilmiş bir dizi ifadeye dayalı suçlamaları reddettim. Yalnız bir tek Ali Taşyapan isimli arkadaşın ifadesinde geçen bir suçlamayı yalanlamadım, onayladım. Yani TKP/ML Hareketi Yazı Kurulu'nda '79 '80'de yeraldığımı hatalı olarak belirttim. Fakat başka kimlerin olduğuna ilişkin herhangi bir açıklama yapmadım. YK'nun Sekreteri olduğum iddiasını da reddettim. Polis ifademde yaptığım tek değişiklik bu oldu. Savcıda siyasi yazılar yazdığımı fakat, YK'da yer almadığımı belirttim." (Ocak 4-5, sayfa 15)

İbrahim Çiçek verdiği bu ifadeyi gerekçelendirirken de şu tavrı takınmaktadır:

"... Sözkonusu ifadeyi işkence sonucu değil, öyle uygun bulduğum için verdim. İşkence sonucu hiç bir şe ykabullenmedim. Ya da söylemedim. Daha farklı bir ifade de olanaklıydı..." (agy, sayfa 15)

Görüldüğü gibi, hiç bir eleştiri getirilmeden "olumlu örnek" olarak sunulan bu yazıda, İ. Çiçek verdiği ifadede aslında "kısmi çözülme" olarak adlandırılacak bir konum sergilemektedir.

Ve dördüncüsü: TKP/ML Hareketi bir yandan "örgüt olarak olumlu" sınav verdiklerini, "alnı açık başı dik" olduklarını söylüyor; buna ek olarak da işkencelerde tavır bağıntısında "işkencelerdeki direngen tutumun propagandasını yeterince yapmadıklarını", "deney ve tecrübeleri üzerine kadro ve yakın çeperlerinin eğitilemediği", bunun "bir zaaf" olarak görülmesi gerektiği tespitini yapıyor.

Bundan çıkarılması gereken sonuç herhalde "Direngen tavrın ... kendi deney ve tecrübelerinden (de) yola çıkarak propagandası ve kadro ve çeperin eğitilmesi" işine ağırlık vermek olur.

Bunun da kuşkusuz en iyi yolu, bu direngen tavrın belgelerini örgüte ve devrimci kamu oyuna sunmaktır. Ama Ocak yazarları bu sonucu çıkarmıyorlar. Tersine bu yöndeki çağrımız konusunda şu tavrı takınıyorlar:

"BP'li arkadaşların bildirilerinin sonunda bir de çağrı bulunuyor. Tüm devrimci örgütlerin, geçmişte yönetim kademelerinde yeralmış olanların polis ifadelerini yayınlamaya davet ediyor. Birincisi; böyle bir şey örgütlerin yönetim kademelerini açığa çıkarıcı olur ki, bu tam da polisin istediği bir şeydir. Çünkü örneğin örgütümüzün yönetim kademelerinde kimlerin görev aldığı ve nasıl bir statü içinde oldukları açığa çıkmış değil. Böyle bir şey örgütümüzün deşifre edilmesini beraberinde getireceğinden çağrıyı yerinde bir çağrı olarak görmüyoruz. Örgütümüzün sorun üzerine kamuoyuna ve devrimcilere yaptığı açıklama esas alınmalı ve değerlendirmeler bu veriler üzerinde yükselmelidir. Örgütümüzün kendisini bu alanda özel olarak kanıtlamaya hiç mi hiç ihtiyacı yoktur. Tersini kanıtlayan veriler varsa bunları her zaman tartışmaya hazırız. Ve bu konuda hatalarımızı, zaaflarımızı ortaya koymaktan asla korkmuyoruz."

Bu tavır, polisin bildiğini devrimcilerden gizlemeye kılıf uydurma ve "örgütümüzün açıklamalarına güven, gerisini merak etme sen!" tavrıdır. Komünistler açısından "güven iyi"dir, ama "denetim daha iyi"dir!

Biz hiç kimseye "yönetim kademelerinizi açıklayın" çağrısı, vb. yapmadık. Sorunun böyle konması, bizim çağrımızın ne anlama geldiğinin utanmazca ve bilinçli bir şekilde çarpıtılmasıdır.

Dediğimiz şudur: Geçmişte, her örgütten gözaltına alınan, tutuklanan, işkence tezgahlarından geçen kişiler olmuştur. Ve bunların her birinin po-

listeki tavrını belgeleyen polis ifadeleri vardır. Bunlar polisin, mahkemelerin, savcıların, yani hakim sınıfların elinde olan belgelerdir. Tutuklanan, işkenceden geçirilenlerin bir bölümü, hakim sınıflar tarafından şu ya da bu örgütün yönetici kademelerinde oldukları biçiminde suçlanmıştır. Ve bunların bir bölümü hatta mahkemelerde, "yönetici" oldukları suçlaması temelinde hüküm giymişlerdir. Biz, işte en azından "yönetici olmakla suçlanan", –yönetici olup olmadıklarından bağımsız olarak ve bugün ne olduklarından bağımsız olarak (tabii ki bugün diyelim ki, Dursun Karataş, ya da Partizan adına merkezi toplantılarda konuşan kişi gibi örgüt adına resmen konuşan kişiler; örgütü, görünürde dışa karşı merkezi düzeyde temsil eder görünen kişiler -varsa- öncelikle onların) polis ifadelerinin öncelikle örgütlü insanlara; ve fakat bunun yanında aynı zamanda ilke olarak tüm devrimci kamuoyunun denetimine sunulmasını talep ediyoruz. Herhangi bir örgüt eğer kendisinin "geçmişten bu yana kötü geleneği" olmadığı, "bu geçmişten kopma, özeleştirici davranma" diye bir sorunu olmadığı iddiasında ise, o bu iddiasının delillerini devrimci kamuoyuna sunmak zorundadır. Bu onun yükümlülüğüdür, görevidir. Bunu yapmadığı sürece ve ölçüde, bu örgütün diğerlerinden farklı olduğu iddiası, örgütün ispata gerek duyulması gereken bir iddiası olarak değerlendirilmek zorundadır. Bu iddiaya kuşku ile bakılmak zorundadır.

Gerçek direniş tavrı sergileyenlerin polis ifadelerini yayınlamada bir sakınca olmadığı, TİKB'nin belgelerinden bellidir. "İmza atmama tutanağı", "İfade vermeme tutanağı"nı vb.'ni yayınlamanın hangi "illegalite" sakıncası olacaktır? Kaldı ki bu ifadelerin yayınlanması ile, hakim sınıfların bilgisine yeni hiç bir şey katılmamaktadır. Yeni olan tek şey, hakim sınıfların bildiğini devrimcilerin de öğrenmesidir. Bizim de talebimiz budur. Kör güven yerine, denetimi savunan tüm devrimcilerin talebi de bu olmak zorundadır.

5. BAZI YÖNTEMSEL SORUNLAR

Ocak yazarları, bize yöntem konusunda bir dizi eleştiri getirirken, kendileri tam bir çifte standart uygulaması içinde olduklarını yazıları ile belgeliyorlar.

Ocak yazarları, "çeşitli örgütler hakkında değerlendirme yaparken izlediğimiz yöntemin doğru ve devrimci bir yöntem olmadığını düşündüklerini" belirtiyor. Bu bağlamda "subjektif niyetimizi, objektif gerçek yerine geçirdiğimizi" söylüyorlar. Yukarıda objektif gerçek konusunda durumun ne olduğunu; ve aslında Ocak yazarlarının da Türkiye devrimci hareketi geneli alındığında, işkencede tavrın "olumsuz" olduğu değerlendirmesini yaptığını gösterdik. Bu anlamda subjektivizm suçlaması, ayakları havada bir suçlamadır bizim için. Fakat aynı suçlama, Ocak için bu bağlamda ve Ocak'ta yayınlanan yazı somutunda geçerlidir. Bu yazıda Ocak'ın yaptığı, kendi subjektif isteğini (Çözülme kural değil!), objektif olgu (Çözülme kural) yerine geçirmek için olmadık cambazlıklar yapmak, içinden çıkılmaz bir çelişmeler yumağı içinde kaybolup gitmektir.

Gerçek direniş tavrı sergileyenlerin polis ifadelerini yayınlamada bir sakınca olmadığı, TİKB'nin belgelerinden bellidir. "İmza atmama tutanağı", "İfade vermeme tutanağı"nı vb.'ni yayınlamanın hangi "illegalite" sakıncası olacaktır?

Bizim bu değerlendirmeyi yaparken, nasıl bir yol izlediğimiz konusunda da Ocak yazarları şu tespiti yapıyorlar:

"Bu arkadaşlar Türkiye devrimci hareketinin işkencede durumunu ele alıp değerlendirirken öncelikle ilgili örgütlerin teori ve pratiklerini ciddiyetle irdelemeli, eğer bunları elde etmek zorsa, o örgütlerin sorumlu ya da yetkili organ ve kişilerinde bilgi alma yolunu tutmalıydılar. Ki böyle bir yöntemle, genelde devrimci hareketin olduğu gibi, özelde de tek tek örgütlerin işkence ve polisteki tutumlarını açığa çıkarıp, doğru sonuçlara ulaşabilsinlerdi. Ama görünen o ki, BP gerek devrimci hareketin durumunu genelde değerlendirirken olsun, gerekse de, tek tek örgütleri değerlendirirken olsun dayandıkları şey, daha çok ve ağırlıklı olarak kendi bölük-pörçük ve kulaktan dolma bilgiler, uzaktan edinilen izlenim ve kendilerinin subjektivizmidir. Bu durumda doğru değerlendirmelere gitmek ve devrimci kamuoyuna, bizden sonra gelecek devrimci kuşaklara gerçekleri taşımak olanaksızlaşır."

Şunu söyleyelim: Biz, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketinin genel durumu hakkında tavır takınırken, bu hareketin tek tek parçalarının durumu değerlendirmelerine, elimizdeki yazılı belgelere ve tanık ifadelerine dayanarak tavır takındık.

Eğer diyelim ki, Ocak yazarları, TKP/ML Hareketi'nin resmi organlarında çıkan bilgileri "kulaktan dolma bilgiler" olarak değerlendiriyorsa, bu onların sorunudur. Diğer yandan "ilgili örgütler" bağlamında da, hakkında somut olarak konuştuğumuz örgütlerden ikisinden birine resmen başvurduğumuzun belgeleri de yayınlanmıştır. Bu da ortadadır. Hal böyle iken, "kulaktan dolma bilgiler, uzaktan edinilen izlenimler, subjektivizm" in, değerlendirmemizin temeli olduğunu iddia edebilmek için,

herhalde Ocak yazarı olmak gerekir!

O Ocak yazarları ki, dayandıkları belgelerin ne olduğunu devrimci kamuoyuna açıklama gereği duymadan, TDKP, Dev-Yol, Dev-Sol ve Kurtuluş bağıntısında, "bu örgütler genel olarak işkencelerde olumlu sınav vermediler" tavrını da savunabiliyor. Buna çifte standart derler!

Ve kısa bir not daha!

TKP/ML Hareketi de, bizim le ideolojik mücadele konusunda karaya oturan tüm opor tünistler gibi, çareyi Bolşevik Partizan'ın "yurtdışı örgütü" olması üzerine bol ahkam kesmede buluyor.

Yurtdışında oturup da, Bolşevik Partizan'ın yurtdışı örgütü olduğu konusunda ahkam kesenlere söyleyeceğimiz tek şey, eğer ülkede işçi sınıfı içinde çalışan arkadaşları, yoldaşları varsa, Bolşevik Partizan'ın ne yaptığını onlara sormalarıdır! Onun ötesinde diyeceğimiz, "kendinizi kandırmaya devam edin!" olacaktır...

6. TKP/ML HAREKETİ'NİN "AĞIRBAŞLILIĞI" ÜZERİNE

TKP/ML Hareketi'nin Ocak'taki yazarları, yazıda bizim "kara tablo çizdiğimiz", "gerçekleri tersyüz ettiğimiz", "moral bozucu, yalan yanlış tespitler yaptığımız", bizde "dürüstlük olmadığı", vb. vb. tespitleri yaptıktan sonra, Dev-Sol'un tavrına geçip şöyle diyorlar:

"Gelelim DEV-SOL'cu arkadaşların, BP'nin bu açıklamaları üzerine gösterdikleri tepkiye. Biz DS'li arkadaşların soruna ağırbaşlı ve olgun yaklaşmalarını bekliyorduk. BP'nin tesbit ve değerlendirmeleri ne kadar saçma ve yanlış olursa olsun DS'li arkadaşlar soruna ideolojik-siyasal platformda yanıt vermeleri gerekirdi. Devrimciler arasındaki çelişkiler, ideolojik-siyasal platformun dışına taşırılmamalı ve halk içindeki çelişkilerin çözümünde zor ve şiddete başvurulmamalıdır. BP'nin yurtdışı ağırlıklı bir faaliyet içerisinde olması, uzaktan gazel okuması, vs. şeyler bunlara karşı zor ve şiddet uygulamayı haklı çıkarmaz. DS'li arkadaşlar soruna daha olgun yaklaşmış olsalardı durum hiçte bu düzeyde tartışılır hale gelmezdi. Yanlış tesbit ve değerlendirmelere karşı devrimci tutum, gazetelerin toplatılması, satışının engellenmesi, bildiri dağıtımının engellenmesi ve işin şiddete dek uzatılması olmamalıydı. Çünkü, zor ve şiddet devrimciler arası çelişkilerin çözümünde baş vurulacak bir yöntem değildir ve olamaz da. Üstelik geçmiş dönemde devrimciler arasındaki çelişkilerin çözümünde başvurulan zor ve şiddet yönteminin yığınlar nezdinde yarattığı olumsuz etkinin hala sürüyor olduğu koşullarda, aynı hataların yeniden tekrarlanması daha büyük olumsuz etki yapacaktır. DS'li arkadaşlarca yapılması gereken şey BP'yi iddialarını kanıtlamaya davet etme ve bu yönüyle sorunu devrimci bir yaklaşımla ele alma, diğer devrimci örgütlere çağrı yaparak, olayın devrimci platforma kaydırılarak çözümlenmesiydi.

Biz, "moral"in, yalan ve polisin bildiğini devrimcilerden gizleme temelinde inşa edilebileceğini düşünmüyoruz. Böyle bir "moral", gerçekler ortaya çıktığında yıkılmaya mahkum bir moraldir.

Bu yönüyle BP'nin polisteki tutum üzerine yayınlamış olduğu yazının ardından DS'li arkadaşların BP'den arkadaşlara zor ve şiddet kullanmalarını eleştiriyor ve bu türden yöntemlerin devrimciler arasındaki çelişkilerin çözümünde başvurulacak bir yöntem olmadığını düşünüyor, DS'li arkadaşları bu alanda işledikleri hatalarının özeleştirisini yapmaya davet ediyoruz."

Bu bağlamda açıktır ki, TKP/ML Hareketi'nin devrimciler arasındaki şiddeti red etme tavrı olumludur. Fakat bu olumluluğun üzeri bir sürü tutarsızlıkla örtülüyor.

Bizim tespitlerimizin "saçma ve yanlış" olduğunu söyleyen TKP/ML Hareketi'nin çok bilimsel! yazarları; çok değil bu yazıyı yazmadan bir yıl kadar önce yayınladıkları başka bir yazıda, TDKP, Dev-Yol ve Kurtuluş yanında DEV-SOL hakkında da şu tespiti yapıyorlardı:

"Eğer yukarda adı geçen hareketler daha fazla darbe almışlarsa, *bunun temel nedeni* (abç) daha geniş tabanlı olmaları değil, *İŞKENCEDE MERKEZİ DÜZEYDE VERDİKLERİ OLUMSUZ SINAVDIR VE DEVRİMCİ DİRENGEN BİR HAT İZLEYEMEMELERİDİR.* (abç) Aksini söyleyebilir misiniz?"

(Ocak sayı 9, sayfa 4)

TKP/ML Hareketi, bir örgütün "merkezi düzeyde olumsuz sınav verdiği" gibi, merkezi düzeydeki bütün insanları töhmet altında bırakırken; bu, "saçma ve yanlış" olmuyor; biz somut isim verdiğimizde, bu, "saçma ve yanlış" oluyor. Ve ilginç olan odur ki, "önderlerine hakaret edildiği" gerekçesi ile, bir örgütü bir çırpıda "beşinci kol" olmakla suçlayabilen ve karşı-devrimci eylemlere girişenler; "devrimci değerlere saldırıya izin vermeyeceklerini" vb. ilan edenler; "merkezi düzeyde olumsuz sınav verdikleri" genel değerlendirmesinden bir rahatsızlık duymuyorlar!

Demek ki, rahatsız eden, "somut konuşma" oluyor!

Ve yine ilginç olan odur ki, aslında bizim Dev-Sol'un bir önderi –bunu Dev-Sol kendi söylüyor– hakkında yaptığımız değerlendirmeyi; bizden bir yıl önce, merkezi düzeyde Dev-Sol örgütü yönetimi için yapmış olan TKP/ML Hareketi, kendi yaptığı tespitin farkında bile değildir!

7. SONUÇ

Biz, yaptığımız değerlendirmenin doğru olduğu görüşündeyiz. Bu değerlendirme hakkında bir özeleştiri ihtiyacı vb. duymuyoruz. Yöntemde yaptığımız belirli hatalar konusunda –ki bunlar meselenin esası değil– tavır takındık.

Bizim "kara tablo çizdiğimiz, gerçekleri tersyüz ettiğimiz" iddiası yanlış, bizzat Ocak yazarlarının kendilerinin söyledikleri ile çelişen bir iddiadır.

Biz, "moral"in, yalan ve polisin bildiğini devrimcilerden gizleme temelinde inşa edilebileceğini düşünmüyoruz. Böyle bir "moral", gerçekler ortaya çıktığında yıkılmaya mahkum bir moraldir...

Biz devrimci örgütleri kangren olmuş bu yaraya neşter vurmada attığımız adımı desteklemeye çağırıyoruz. Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketi içinde, "Çözülme ihanettir!" düşüncesi hakim kılınmadıkça ve bu düşünce pratikte genel uygulama bulmadıkça, kayıpların boyutları büyük olacaktır.

Biz, özel olarak TKP/ML Hareketi'ni tüm devrimci kamuoyu önünde "ifadeleri" devrimcilerin denetimine sunma talebi karşısındaki tavrını gözden geçirip değiştirmeye çağırıyoruz. Ve karşı-devrimci şiddet olayları karşısında, pratik destek tavrı takınmasını; "Ortak Açıklama" önerisini desteklemesini bekliyoruz. ■

İSTANBUL'DAN BOLŞEVİK PARTİZAN TARAFTARLARININ BİLDİRİSİ

TKP/ML III. Konferansçı Partizancı menşevikler, bir kez daha olguları çarpıtıyor; tahrifat, yalan ve demagoji ile sorunlarını bir çırpıda halledi veriyorlar!..

Partimiz TKP/ML(BOLŞEVİK)'in KOMİNTERN'in örgütsel alandaki M-L ilkelerini bilince çıkarma mücadelesini sabote etmeğe çalışıyorlar!..

İdeolojik mücadele alanını, küfür alanına çevirdiklerini ve bu alanın kapısında sadık küfürbaz bekçiler olduklarını bir kez daha belgeliyorlar!..

Menşevik baylar/bayanlar! Kanayan yaranızı bu şekilde, suç'u başkalarında arayarak durduramazsınız, size tavsiyemiz: Marksizm-Leninizm'in Klasikleri Marks, Engels, Lenin ve Stalin'e dayanarak, kendi yanlış teori ve pratiğinizi gözden geçiriniz!..

Elimize, "Mülteci-revizyonist Bolşevik Partizan grubunu, dedikodu, yalan ve devrimci örgütleri provake etme tutumlarını terketmeye çağırıyor ve uyarıyoruz!" başlıklı, Partizan imzalı bir bildiri geçti.

Bir sürü seviyesiz, çok eskimiş boş laflarını bir yana bırakacak olursak; bildirinin esas iddiası şu: Bolşevik Partizan 53. sayıda, sempatizan bir yoldaşları şahsında, Partileri TKP/ML'ye karşı şaibeler ve kuşkular yaratmayı amaçlıyormuş, çarpıtma, dedikodu.. yapılıyormuş, "çamur at, izi kalır" mantığıyla hareket ediliyormuş!

Biz, Bolşevik Partizan 53. sayıdaki ilgili yazıyı, menşeviklerin bildirileriyle birlikte devrimci kamuoyuna sunarak, kimin çarpıtma, dedikodu, demagoji,, yaptığını; "şaibe ve kuşkuların" ortadan kaldırılması için, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in bu olay özgülünde menşeviklerden ve genel olarak da Türkiye/Kuzey Kürdistan devrimci hareketinden talepte bulunduğunu, devrimci hareketin sırtındaki kamburun düzeltilmesi için mücadele yürüttüğünü göstermiş olacağız.

"Çamur at, izi kalır" mantığıyla hareket edip, etmediğimizi göstermek için, menşeviklerin III. Konferansı'nı ...'da resmen tanıtma şerefine sahip sempatizan yoldaşları hakkında legal basında çıkan iddiaların bir bölümünü Ek 1. olarak sunuyor ve menşeviklerden soruyoruz:

Yazıda geçen iddiaların sahipleri Bolşevikler midir ki, partinizi kuşku ve

şaibeler altında bırakmayı amaçlamış olsunlar?

Legal basındaki ilgili yazı 1986 Ekim'inde yayınlanmıştır, siz, bu iddiaların doğru olmadığını hangi ikna edici belgelerle, ne zaman devrimci kamuoyuna açıklamada bulundunuz? ("Biz, bunlar ciddiye alınmayacak iddialardır.. dediysek, tamamdır" mantığı sorunu çözmüyor)

Bugün'ün esas görevinin Bolşevik Parti inşasını yaratmak olduğu doğru tesbitine sahip olan Partimiz TKP/ML(BOLŞEVİK), parti inşasının diğer alanlarında olduğu gibi, örgütsel alanda da partiyi Bolşevik bir yapılanmaya kavuşturmak görev ve sorumluluğuyla karşı karşıya idi. İşte bu görevi yerine getirebilmek için, 1988'de I. Örgütsel Konferansı'nı yaptı. Bu konferans, KOMİNTERN'in örgütsel alandaki ML ilkeleri ışığında, özel olarak kendi hata ve zaaflarımıza, genel olarak da Türkiye/Kuzey Kürdistan devrimci hareketinin örgütsel alandaki hata ve zaaflarına parmak bastı, kangren olan yaraya neşteri vurdu ve böylece yarası olup da tedavi etmek niyetinde olmayanların şimşeklerini üzerimize çekmiş oldu.

Örgütsel Konferans kararlarını devrimci kamuoyuna tanıtmaya devam eden makalelerden biri olan BP. 53'te bu bağıntıda söylenen şudur: Türkiye/Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketinin, "polis-işkencede" tavrı genel olarak olumsuzdur, çözülmedir. (TİKB'nin dışında durum böyledir.) Çözülme, hangi derecede olursa olsun ihanettir, KOMİNTERN bunu böyle değerlendirmektedir. Bu bağıntıda bize saldıranlar, aynı zamanda KOMİNTERN'e saldırmaktadırlar.

Türkiye/Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketi, örgütsel alandaki hata ve zaaflarından çektiği kadar başka bir alanda çekmemiştir, hakim sınıflara karşı en fazla zararı bu alanda vermiştir. Hal bu iken, çözülenlerin, halka ve devrimcilere bunun hesabını vermelerini talep etmek, tek doğru ML tavırdır. Bu yarayı mutlaka kökünden söküp atmamız gereklidir, bu aynı zamanda tüm devrim güçlerinin de görevidir.

Menşevikler, ne zaman sıkışırlarsa hep şu ninniyi okurlar: "Bir avuç mülteci, kavga kaçkını, bunlar burada yoklar..." İşte bu ninnilerini tekrarlayarak, böylece başkalarını "ideolojik mücadelede" mahkum ediveriyorlar! Bu iddialara cevap vermeğe değmez, çünkü bu sizin işinize değil, burjuvazinin işine yarar. Bizim çizgimiz ortadadır. Derdi olanlar, çizgimize karşı mücadele yürütür. Biz, ideolojik mücadeleyi öyle yürütüyoruz. Örneğin: "İleri Adım Yok! Hep Geriye! Revizyonizme!" başlıklı 459 sayfalık broşürümüzle, TKP/ML menşeviklerinin ayaklarının nasıl yere basmadığını belgelemiş bulunuyoruz, bunun cevabı 5 sayfalık eski küfürlü ninnileriniz değildir.

Tüm devrimcileri, TKP/ML(BOLŞEVİK)'in I. Örgütsel Konferans kararlarını incelemeğe ve kendi örgütlerini doğru devrimci tavır takınmaya zorlamalarını talep ediyoruz.

Yurtdışında Dev-Sol taraftarlarınca çeşitli bölgelerde, yoldaşlarımıza karşı giriştikleri fiili saldırıları nefretle kınıyoruz! Ayrıca menşevikler, bildirilerinde bu tür davranışları tasvip etmediklerini açıklamalarına rağmen, aynı kervana kendilerinin de katıldıklarını ve yoldaşlarımızı dövdüklerini(*) öğrenmiş bulunuyoruz. Bununla ilgili tavır bilahare devrimci kamuoyuna sunulacaktır.

Kahrolsun, devrimcilik adına pisliklerin üzerini örtme tavrı!

Kahrolsun, devrimcilik adına devrimcilere fiili saldırı tavrı!

Bolşevizm yenecektir!

BOLŞEVİK PARTİZAN
TARAFTARLARI
... İSTANBUL

(*): Bu bildiride sözü edilen, III. MK'cılar tarafından yoldaşlarımızın dövüldükleri bilgisi doğru değildir. III. MK'cılar Paris'te 19 adet Bolşevik Partizan sayı 55'e el koymuş ve bir yoldaşımızı tehdit ederek yayın dağıtımını engellemeye çalışmışlardır. Ayrıca yine yurtdışında, bazı bölgelerdeki derneklerde yayın yasağı koymuşlardır. Kervana katılım böyle olmuştur!...

Sosyalizmin Bazı Ekonomik Sorunları ve Revizyonizm

MÜLKİYET SORUNU

Marx ve Engels Komünist Manifesto'da, burjuva kalemşörlerinin komünizmin her türlü mülkiyete karşı olduğu yalanını; komünizmin her türlü mülkiyete değil, her türlü özel mülkiyete, özel olarak da modern topluma damgasını vuran burjuva özel mülkiyete karşı olduğunu yazarak cevaplandırdılar.

Hiç bir toplum, tarihi olarak belirlenmiş bir mülkiyet biçiminin egemenliğinden bağımsız düşünülemez. Proleter devrim, sosyalizmi kurmak, komünist topluma ilerlemek amacıyla, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet egemenliğini yıkar, yerine üretim araçları üzerinde toplumsal mülkiyetin egemenliğini koyar.

Sosyalizmde toplumsal mülkiyet, sınırsız olarak ekonominin tüm alanlarında egemendir. Örneğin 1950'lerin Sovyetler Birliği'nde üretim araçlarının % 99,4'ü toplumsal mülkiyet altında idi. (Bkz. "Siyasi Ekonomi, Kısa Ders Kitabı", Zentraler Arbeiter Verlag, Berlin, 1971, Almanca, sayfa 146) Sovyetler Birliği'nin sosyalist olduğu tarihi dönemde, toplumsal mülkiyetin ulusal ekonominin tüm alanlarındaki sınırsız hakimiyeti ile, kapitalist özel mülkiyeti sonsuz ve sarsılmaz ilan eden kapitalizmin teorisi paramparça edildi.

Üretim araçları üzerinde toplumsal mülkiyetin egemenliğine dayanan sosyalist sistem, kapitalist iktisadi sistemden temelden farklıdır ve kapitalist sisteme göre tayin edici üstünlüklere sahiptir:

- Sosyalist bir iktisadi sistemde üretim araçları toplumsal mülkiyet altındadır. Bu demektir ki, sosyalist devletin, kollektif işletmelerin ve sosyalist kooperatiflerin özgülünde emekçilere aittirler. Bu nedenle emeğin ürünleri emekçilere aittirler.

- Kapitalist iktisadi sistemde ise, üretim araçları özel mülkiyet altındadır. Bu nedenle emeğin ürünleri kapitalistlere ve toprak sahiplerine aittirler.

- Sosyalist iktisadi sistem, insanın insan tarafından sömürülmesinin yok edilmesi demektir. Üretimin amacı, tüm toplumun giderek büyüyen maddi ve kültürel ihtiyaçlarının maksimal karşılanmasına yöneliktir.

- Kapitalist iktisadi sistem ise, sömürü aracılığı ile maksimal kar elde etmeye yönelmiştir.

- İlk defa tarihte toplumsal mülkiyet egemenliğinin verdiği temelde, sosyalist iktisadi sistem planlı olarak gelişir. Emekçilerin maddi refahının sürekli yükseltilmesi ve alım güçlerinin durmaksızın artması, üretimin geliştirilmesinin ve üretim krizlerine ve işsizliğe karşı itici gücüdürler.

- Kapitalist üretim anarşik olarak gelişir. Üretimin artması kapitalist iktisadi sistemde, kitlelerin yoksullaşması ve satın alma güçlerinin göreceli azalmasına gelir dayanır. Tüketim imkanları, sermaye tarafından aşırı ölçüde en düşük seviyeye çekilen emekçilerin bu durumu, zorunlu olarak aşırı üretim krizlerine, işsizliğe ve kitlelerin daha fazla yoksullaşmasına yol açar.

- Sosyalizmde her emekçi emeğinin niceliğine ve niteliğine göre maddi değerler elde eder. Sosyalizmde ulusal gelir emekçilerin refahının sistematik olarak yükseltilmesine, sosyalist üretimin geliştirilmesine ve toplumsal zenginliğin artırılmasına göre dağıtılır.

- Kapitalizmde ise, ulusal gelirin dağılımı, sömürücü sınıfların daha da zenginleşmesine göre yapılır.

Toplumsal mülkiyet, sosyalist iktisadi düzenin temeli, o olmadan gelişemeyeceği temel itici gücüdür. Sosyalist bir iktisadi sistemde toplumsal mülkiyet ***dokunulmazdır.*** Bu temelde, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin "Stalin Anayasası" olarak bilinen sosyalist anayasasında, sosyalist mülkiyetin önemi ve korunması sorunu şöyle tespit edilmiştir:

"MADDE 131. SSCB'nin her vatandaşı, toplumsal sosyalist mülkiyeti, Sovyet düzeninin kutsal ve dokunulmaz temeli olarak, anavatanın zenginliğinin ve gücünün kaynağı olarak, bütün emekçilerin refahlı ve kültürlü yaşamının kaynağı olarak korumak ve sağlamlaştırmakla görevlidir.

Toplumsal sosyalist mülkiyete tecavüz eden kişiler halkın düşmanıdırlar."

Bir çok halde sosyalist mül-

kiyet ile, devlet mülkiyeti aynılaştırılır; her devlet mülkiyeti sosyalist mülkiyetmiş gibi görülür, gösterilir. Bu yanlıştır. Sosyalist devlet mülkiyeti, kapitalist devlet mülkiyetinden farklıdır. Belirli işletmelerin, hatta tüm bir sanayi dalının, devlet mülkiyetine geçmesi ile bunların toplumsal özü otomatikman değişmez; çünkü belirleyici olan, devletin kimin devleti olduğu sorusudur. Kapitalist bir ülkede iktidarda olan işçi sınıfı değil, kapitalist sınıfın kendisidir; kapitalist devlet, sermayenin ortak çıkarlarını temsil etmektedir ve sermayenin elinde emekçi çoğunluğun daha fazla sömürülmesinin ve baskı altına alınmasının aracıdır. Kapitalist devletleştirme, genellikle ya tek tek kapitalistlerin sermaye gücünün yetmediği büyük yatırım gerektiren alanlarda, ya da en az kar getiren alanlarda "kollektif kapitalist" olarak iş görür, ya da yozlaşan sosyalist ülkelerde olduğu gibi bürokrat burjuvazinin "kollektif" mülkiyeti olarak iş görür. Devletleştirme ediminde kendiliğinden sosyalizm gören burjuva sosyalistlere karşı F. Engels, yüzyıldan önce şu notu düşmeyi gerekli görüyordu:

"... son zamanlarda, Bismarck, kendini devletleştirmelere verdiğinden bu yana, ortaya hatta şurada burada bir ruh düşkünlüğü biçiminde yozlaşan, ve *her türlü* devletleştirmeyi, hatta Bismarck'ınkini bile, sosyalist (devletleştirme) olarak ilan eden düzmece bir sosyalizmin çıktığı görüldü. Kuşkusuz, eğer tütünün devletleştirilmesi sosyalist (devletleştirme) olsaydı, Napoléon ile Metternich, sosyalizmin kurucuları arasında sayılırlardı. Eğer Belçika devleti, çok yalın siyasal ve mali nedenlerden ötürü, başlıca demiryollarını kendisi yaptıysa; eğer Bismarck hiçbir ekonomik zorunluluk olmaksızın, Prusya'nın başlıca demiryolu hatlarını yalnızca onları daha iyi örgütleyebilmek ve savaş zamanında yararlanabilmek, demiryolu görevlilerini hükümet hizmetinde bir seçim sürüsü durumuna getirmek, ve özellikle parlamento kararlarından bağımsız yeni bir gelir kaynağı edinmek için devletleştirdiyse, bunlar hiç de, dolaysız ya da dolaylı, bilinçli ya da bilinçsiz, sosyalist önlemler değildi. Yoksa, Krallık Deniz Ticareti Şirketi*, Krallık Porselen Yapımevi, ve orduda bölük terzisi, hatta, 30 yıllarına doğru, Frédéric-Guillaume III çağında, büyük bir muzip tarafından, çok büyük bir ciddiyetle önerilen devletleştirme, –genelevlerin devletleştirilmesi– sosyalist kurumlar olurdu. (F.E.)

* Krallık Deniz Ticareti Şirketi, Frédéric II tarafından 1772'de kuruldu ve büyük devlet ayrıcalıkları ile donatıldı. Bu şirket pratik olarak Prusya hükümetine banka hizmeti gördü, 1820'de Prusya hükümetinin mali ve tecimsel enstitüsü durumuna geldi ve 1904'te de Devlet Bankası oldu. –Ed.

("Anti-Dühring", Sol Yayınları, 2. Baskı, sayfa 440)

Sosyalizmde toplumsal mülkiyet, üretim araçlarını ve üretilen ürünlerin önemli bir bölümünü kapsar. Bu ürünlerin bir kısmı üretim aracı olarak üretimde ve toplumsal mülkiyet altında kalmaya devam eder. Tüketim malları olan diğer bir bölümü ise, harcanan emeğin niceliği ve niteliğine göre, emekçiler arasında paylaşılır, kişisel mülkiyet olarak kullanılır.

Sosyalizmde kişisel mülkiyetin tek kaynağı emektir. Sosyalist üretim ilişkilerinin ***rakipsiz egemenliği*** şartlarında kişisel mülkiyet altındaki ürünler, mallar ***sermayeye dönüşemez***, yani sömürü aracı olarak kullanılamaz. Üretim araçları üzerindeki toplumsal mülkiyetin egemenliği, sosyalist üretimin, kapitalizm şartlarındaki, üretimin toplumsal niteliği ile mülk edinmenin özel niteliği şeklindeki çelişkiden özgür olduğu anlamına gelir. Sosyalizmde, üretim araçları üzerindeki toplumsal mülkiyet üretimin toplumsal karakterine tamamen uygundur. Bu nedenle sosyalizmde üretim ilişkileri ile üretim araçları arasında ***tam uygunluk yasası*** hüküm sürer. Sosyalist toplumu karakterize eden Stalin bu bağlamda şöyle yazıyor:

"Burada üretim ilişkileri, üretim güçlerinin durumuna tamamen uygundur, çünkü üretim sürecinin toplumsal niteliği, üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti ile perçinlenmiştir.

Bu yüzden, SSCB'ndeki sosyalist üretimde devri (dönemsel) fazla - üretim buhranlarına ve bunların yanısıra ortaya çıkan saçmalıklara rastlanamaz.

Bu yüzden, artık üretim güçleri büyük bir hızla gelişir, çünkü onlara eşlik eden üretim ilişkileri böyle bir gelişme için gereken şartları sağlar.

(SBKP(B) Tarihi -Kısa Ders-, Bolşevik Partizan Yayınları, Sayfa 160-161)

Kapitalizmin tersine, sosyalizmde üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişmesini engellemek şöyle dursun, onların muazzam bir tempoda gelişmesinin itici gücüdürler. Tabii ki, sosyalist üretim ilişkileri ile üretici güçlerin karakteri arasındaki tam uygunluk ilkesi, bu ikisi arasında hiç bir çelişmenin olmayacağı anlamına gelmez; tersine, her toplumda olduğu gibi, sosyalist toplumda da üretim çelişkisiz gelişemez. Çelişkisiz bir üretim süreci düşünülemez. Sosyalizmde de üretim araçları üretimin diğer ana unsurlarına göre daha hızlı gelişir, üretim ilişkileri kısmen üretim araçlarının gelişmesinin gerisinde kalırlar. Her ikisi arasında göreceli gelişme farklılığından doğan çelişkiler, ***doğru ele alındıklarında***, çözümü için doğru yöntemler kullanıldığında, üretim ilişkileri ile üretim araçları arasındaki bir çatışmaya yol açmaz.

Kapitalizmin tersine, sosyalizmde üretim ilişkileri, üretici güçlerin gelişmesini engellemek şöyle dursun, onların muazzam bir tempoda gelişmesinin itici gücüdürler.

REVİZYONİSTLER VE TOPLUMSAL MÜLKİYETE YAKLAŞIMLARI

Revizyonistler her zaman, açık ya da üstü örtülü bir biçimde, insanın insan tarafından sömürülmesinin ortadan kaldırılmasının, emekçilerin maddi ve kültürel ihtiyaçlarının karşılanmasının durmaksızın geliştirilmesi için bir garanti oluşturan üretim araçları üzerindeki sosyalist toplumsal mülkiyetin düşmanı olagelmiştir. Bu tezin doğruluğunu, sosyalist bir ülkede iktidarı ele geçiren Kruşçof revizyonistlerinin yaptıklarında açıkça görebiliriz. 1969 tarihinde yayınlanan revizyonist SBKP Tarihi'nden aktarıyoruz:

"Şubat 1958'de toplanan SBK P MK'si Plenumu, makina-traktör istasyonlarını yeniden örgütlemeyi ve MTİ'nda (Makina ve Traktör İstasyonları /BN) bulunan makina ve araçları kollektif teşebbüslere satmayı amaca uygun buldu." (Revizyonist SBKP Tarihi, sayfa 712, Alm.)

Aktarmaya devam edelim:

"1958'in sonuna kadar kollektif teşebbüslerin % 80'inden fazlası 21 milyar ruble değerinde traktör ve makina satın aldı." (age, sayfa 712)

İktidarı ele geçiren revizyonistler hemen ekonomiyi *yeniden örgütlemeye* koyuluyorlar ve bunu ise ekonominin herhangi bir alanında değil, tarımda başlatıyorlar ve yoğun olarak gerçekleştiriyorlar.

Neden tarımda da, başka bir alanda değil?

Çok basit şu nedenden dolayı: Tarımda ağırlıklı olarak üretim yapan sınıf köylülüktür ve bu sınıf, geçirdiği uzun kollektif deneyime rağmen özel mülkiyete en yatkın sınıftır. Bu sınıf içerisinde özel mülkiyet eğilimleri daha çabuk temel kazanabilir. Denilecektir ki, kollektif işletmeler adı üzerinde "kollektif" işletmelerdir ve makina ve traktörlerin bu kollektif işletmelere satılması önemli bir geri adım ve tehlike taşımamaktadır. Böyle bir düşünce, sosyalist toplum ve onun temeli anlaşılmadığında ileri sürülebilir. MTİ'daki traktör ve makinaların kolhozlara satılması demek, bu araçların tüm toplumun mülkiyetinden, toplum içerisindeki özel bir grubun mülkiyetine geçmesi demektir. Yani bu tür işletmelerin toplum içerisinde imtiyazlı bir konuma gelmesi demektir. İkincisi, böyle bir adım komünizme gidişi ilerleten değil, gerileten bir adımdır, çünkü komünizme gidiş tüm üretim araçlarının, en yüksek bir biçimde *tüm* toplumun mülkiyeti haline gelmesini şart koşar. Üçüncüsü, MTİ'daki üretim araçlarının kollektif işletmelere satılması demek, kollektif işletmelerin elinden gelirlerinin önemli bir bölümünü satma yoluyla almak, mali durumlarını zayıflatmak, onları mali zorluklar altına sokmak demektir.

Kruşçof revizyonistlerinin MTİ'daki makina ve traktörleri kollektif işletmelere satma politikasının sonuçlarını revizyonist tarihten aktararak gösterelim.

"Buna ilaveten tarıma traktör ve diğer tarım makinalarının akımı azaldı. 1958'de MTİ'dan teknik araçları satın alan ve bunun için büyük paralar harcayan kollektif teşebbüsler, daha sonraki yıllarda yeni tarım makinaları alamadılar. Kollektif teşebbüslerin makina ve traktör parklarının yenilenmesi ve tamamlanması uzuyordu. Buna karşılık, bir düzine milyon hektar yeni ve nadas toprağının işlenecek hale getirilmesi ile ekilebilir alanlar büyüyor, traktör parklarının yükü artıyordu." (age, sayfa 737-738)

"Ülke 1963'te, bir önceki yıldan yaklaşık iki milyon pud daha az buğday üretti, bundan 750 milyon pud civarında (buğday) devlet ofislerine ulaştı. Yem malları yetersizliği hayvancılık ekonomisini de etkiledi. 1963 yılında domuzların sayısı yarıya yakın, koyunlarda 6 milyon adet azaldı, süt yekünü geriledi. Şehir nüfusunu ekmek, et ve diğer besin maddeleri ile tedarik etmede zorluklar ortaya çıktı.

Tarım ürününün bu türden şiddetli bir gerilemesi, yalnızca 1963 yılındaki olumsuz iklim şartlarıyla açıklanamazdı. Bu önemli ölçüde yönetimdeki subjektivizm, planlamada, finanse etmede ve kredi vermede hata, tarımsal ürünlerin kayıt ve satınalımında ve fiyat politikasında eksiklikler sonucuydu. Kollektif ve sovyet teşebbüslerin ekonomisinin sağlamlaştırılmasına gerekli önem verilmedi. Makina ve traktör parklarının yenileştirilmesi gecikti. Makina ve traktör parkının, tarımsal üretimin tam makinalaştırılması için en az çift katına çıkartılmak zorunda olmasına rağmen, kollektif teşebbüslerin yeni makinalara talebi geriledi. Kollektif teebbüslerde traktörlerin sayısı 1959'un seviyesinde kaldı, biçe döverlerin ve kamyonların (sayısı) hatta azaldı. Var olan teknik araçların tamiratında da kollektif teşebbüslerin zorlukları vardı. Bu nedenle kollektif teşebbüslerin teknik temeli güçlenmedi, tersine zayıfladı." (age, sayfa 758-759)

Tarımda kullanılan en önemli üretim araçlarının toplandığı, tarımdaki kollektif işletmelerin endüstriyel-maddi-teknik temelini oluşturan ve sosyalist devlete ait olan MTİ'larının kolhozlara satımı, iktisadi alanda geriye gidişin ilk açık, büyük adımıdır.

Stalin, daha 1950'lerin başlarında SSCB'de aynı yönde öneri getiren bazı revizyonist düşünce sahiplerine karşı tavrını şöyle koymuştu:

"Kolhoz hareketinin yayılması ve kolhozların kuruluşunun gelişmesi, kolhozcuları ve aynı zamanda yönetici emekçileri, kolhozlarda üretimin yüksek düzünlerle yükselişini sağlamanın tek çaresinin, tarımsal üretimin esas araçlarının devletin elinde, Makine ve Traktör İstasyonlarında temerküzü ile olabileceğine inandırmıştır.

Hepimiz, ülkemizdeki tarımsal üretimin olağanüstü artışından, tahılın pamuğun, ketenin, pancarın vb. artışından sevinç duyuyoruz. Bu artışın kaynağı nerededir? Bu kaynak modern teknikte, bütün bu üretim dallarına dağılmış bol miktardaki yetkinleşmiş makinelerdedir. Burada sözkonusu olan

yalnızca genel olarak teknik değildir; gerçek şudur ki, teknik, hareketsiz kalamaz, durmadan yetkinleşmek zorundadır; eski teknik ıskartaya çıkartılmalı ve sırası gelince daha yeni bir tekniğe yerini bırakacak olan, yeni bir teknik ile değiştirilmelidir. Aksi halde, sosyalist tarımımızın gelişmesi düşünülemez, büyük rekolteler, tarımsal ürünlerin bolluğu düşünülemez. Ancak yüzbinlerce tekerli traktörü ıskartaya çıkarmak ve onların yerine paletli traktör koymak, zamanı geçmiş onbinlerce biçerdöveri yenileri ile değiştirmek, örneğin sanayi bitkileri için yeni makineler icat etmek ne demektir? Bunlar, ancak altı ya da sekiz yılda geri alınabilecek milyarlar düzeyinde bulunan masraflar demektir. Kolhozlarımız, milyoner kolhozlar da olsalar, bu masrafları karşılayabilirler mi? Hayır karşılayamazlar, çünkü ancak altı ya da sekiz yılda geri alınabilecek milyarlar sarfedecek durumda değildirler. Bu masrafları yalnız devlet yüklenebilir; çünkü yalnız o, eski makinelerin ıskartaya çıkartılıp yenileri ile değiştirilmesinin yaratacağı zararlara tahammül edebilecek durumdadır; yalnız o, bu zararlara altı ya da sekiz yıl dayanacak ve masraflarının geri alınması için bu sürenin geçmesini bekleyebilecek durumdadır.

Bütün bunlardan sonra MTİ'nin kolhozlara öz malları olarak satılmasını istemenin anlamı nedir? Bunun anlamı, kolhozlara olağanüstü zararlar verdirmek, onları iflas ettirmek, tarımın makineleşmesini tehlikeye sokmak, kolhoz üretiminin düzününü yavaşlatmaktır.

Buradan şu sonuç çıkar: MTİ'nin kolhozlara satılmasını önermekle, Sanina ve Venger yoldaşlar, geriye bir adım atıyorlar ve tarihin çarkını geriye döndürmeye uğraşıyorlar.(abç)

Bir an için Sanina ve Venger yoldaşların önerisini kabul ettiğimizi ve kolhozlara öz malları olarak esas üretim araçlarını, Makine ve Traktör İstasyonlarını satmayı kabul ettiğimizi düşünelim. Bunun sonucu ne olur?

Bunun sonucu şu olur ki, önce, kolhozlar başlıca üretim araçlarının sahibi olurlar, yani ülkedeki hiç bir işletmenin sahip bulunmadığı olağanüstü bir duruma girmiş bulunurlar, çünkü bilindiği gibi ulusallaşmış işletmeler bile ülkemizde üretim araçlarının mülkiyetine sahip değillerdir. Kolhozların bu olağanüstü durumunu, nasıl, hangi ilerleme ve ileriye gidiş düşüncesi ile haklı gösterebiliriz? Bu durumun, kolhoz mülkiyetinin, ulusal mülkiyet düzeyine yükseltilmesine katkıda bulunduğu, toplumumuzun sosyalizmden komünizme geçişini hızlandırdığı söylenebilir mi? Bu durumun, ancak, kolhoz mülkiyetini ulusal mülkiyetten uzaklaştırabileceği ve komünizme yaklaştırmak yerine bizi ondan uzaklaştırmaya varacağını söylemek daha doğru olmaz mı?

Bunun ikinci bir sonucu da, yörüngesi içine pek büyük miktarda tarımsal üretim aletleri sürükleyecek olan meta dolaşımının etki alanının genişlemesi olurdu. Sanina ve Venger yoldaşlar bu konuda ne düşünüyorlar? Meta dolaşımı alanının genişlemesi, komünizme doğru ilerleyişimize katkıda bulunabilir mi? Bunun, ancak komünizme doğru ilerlememizi frenleyebileceğini söylemek daha doğru olmaz mı?

Sanina ve Venger yoldaşların öze değgin yanılgıları, sosyalist rejimde meta dolaşımının rolünün önemini anlamamış olmalarındadır; meta dolaşımının, sosyalizmden komünizme geçiş amacı ile uzlaşmadığını anlamıyorlar. Herhalde, meta dolaşımı rejiminde bile sosyalizmden komünizme geçilebileceği, meta dolaşımının, bu durumda, bir engel olarak kavramaktan doğan büyük bir yanılgıdır.

Engels, meta dolaşımı koşullarında işleyen Dühring'in "ekonomik komünasını" *Anti-Dühring*'inde eleştirirken, meta dolaşımının, kaçınılmaz bir biçimde, Dühring'in "ekonomik komünasının", kapitalizmi yeniden doğurtmaya vardıracağını açık-seçik göstermiştir. Görünüyor ki, Sanina ve Venger yoldaşlar bu düşüncede değildirler. Kendileri için yazık. Ancak biz marksistler, sosyalizmden komünizme geçişin ve gereksinmelere göre ürünlerin üleşimi komünist ilkesinin, her tür meta değişimini ve, sonuç olarak, ürünlerin metalara dönüşmesini ve, aynı zamanda, onların değere dönüşmesini dıştaladığını belirten marksizmin iyi bilinen tezinden hareket ediyoruz.

İşte, Sanina ve Venger yoldaşların öneri ve kanıtlarının durumu.

Kolhoz mülkiyetini ulusal mülkiyet düzeyine yükseltmek için sonuçta yapılması gereken nedir ki?

Kolhoz özel tür bir işletmedir. O, çoktan beri kolhoza ait olmayan, ama ulusa ait olan bir toprağı işlemektedir, bir toprak üzerinde çalışmaktadır. Dolayısıyla, kolhoz, işlediği toprağın sahibi değildir.

Devam edelim. Kolhoz, kendi mülkiyetinde olmayıp ulusal mülkiyette bulunan esas üretim araçları yardımı ile çalışır. Dolayısıyla, kolhoz, başlıca üretim araçlarına öz malı olarak sahip değildir.

Gene devam edelim. Kolhoz, bir kooperatif işletmesidir, üyelerinin emeğini kullanır, ve geliri, üyeleri arasında, sağlanan işgünlerine göre üleşilir; kolhoz, ayrıca tohum yedeklerine sahiptir, bunlar her yıl yenilenir ve üretimde kullanılırlar.

Şu soru sorulabilir: kolhoz kendi malı olarak neye sahiptir, istediği gibi, tamamen serbest kullanabileceği kolhoz malları nelerdir? Bu mülkiyet, kolhozun üretimidir, kolhoz üretiminin meyvesidir: buğday, et, yağ, sebze, pamuk, pancar, keten vb.; ayrıca, evlerine bitişik toprak üzerindeki kolhozcuların kişisel işletmeleri ve binaları. Durum budur ki, bu üretimin önemli bir kısmı pazara arzedilmektedir ve bu şekilde meta dolaşımı ile tümleşir. İşte bugün kolhoz mülkiyetinin ulusal mülkiyet düzeyine yükseltilmesine engel olan bu durumdur. Demek ki, kolhoz mülkiyetini ulusal mülkiyet düzeyine yükseltmek için çalışmayı bu yönde geliştirmeliyiz.

Kolhoz mülkiyetini ulusal mülkiyet düzeyine yükseltmek için, kolhoz üretim fazlasının meta dolaşımından tasfiye edilmesi ve devlet sanayii ile kolhozlar arasında ürün değişimi sistemine tümlenmesi gerekir.
Stalin

Kolhoz mülkiyetini ulusal mülkiyet düzeyine yükseltmek için, kolhoz üretim fazlasının meta dolaşımından tasfiye edilmesi ve devlet sanayii ile kolhozlar arasında ürün değişimi sistemine tümlenmesi gerekir. Esas olan budur."

("Son Yazılar", Stalin, Sol Yayınları, 3. Baskı, sayfa 148-151)

Stalin'in dikkati çektiği tehlikeler, MTİ'larındaki makina ve araçların kolhozlara satılmasından hemen sonra kendini göstermeye başladı. Bu temel makina ve araçları kolhozların satın almaları ile birlikte, kollektif işletmelere büyük zarar verdirildi, bir çoğu iflasa sürüklendi; böylece tarımın makinalaşmasının geliştirilmesi tehlikeye sokuldu ve tarımsal üretim düzeyi, sovyet nüfusunu besleyemeyecek bir seviyeye düştü.

Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçiren revizyonistlerin, üretim araçları üzerindeki toplumsal mülkiyete ilk büyük saldırıları, umut ettikleri tarımsal üretimin geliştirilmesi ve güçlendirilmesini değil, zayıflatılmasını ve geriletilmesini beraberinde getirmiştir.

Rus modern revizyonistlerinin yeni şefi Gorbaçov ve hempaları da, eski revizyonistlerin izinde ama daha cesur ve kararlı olarak ilerliyorlar. Kapitalizm yönünde daha fazla açıklık ve yeniden yapılanma sözcüsü Gorbaçov şöyle yazıyor:

"Herşey, bizim, insanların ilgisini çekmeyi ve kira ve verim anlaşması kollektiflerini yaratmayı, tarımdaki emekçileri bu sürecin içine çekmeyi ve *köylüleri toprağın gerçek efendisi (abç)* yapmayı ne kadar çabuk anlayacağımıza bağlıdır."

(M. Gorbaçov, SBKP 19. Parti Konferansına sunduğu rapor, sayfa 10, Alm.)

Devamında şunları vurguluyor:

"Kısacası yoldaşlar, şimdiki aşamada tarım politikasının özü, köydeki üretim ilişkilerinin kendisini değiştirmeye varmaktadır. Şehir ile kır arasındaki iktisadi dengeyi yeniden kurmalı, kolhoz ve sovhozların potansiyelini verimlilik ve kira anlaşmasının çeşitli biçimlerinin gelişmesine dayanarak mükemmelleştirmeli, köylülerin toprağa yabancılaşmasını aşmalı, onu her kumanda etmeden korumalı ve böylece kendisinin tek efendisi yapmalı ve köyün emekçilerinin yaşam şartlarını radikal olarak değiştirmeliyiz." (age. sayfa 12)

Gorbaçov, "radikal" sözcüğünü çok sevdiğinden, pek çok yerde olduğu gibi, tarımsal alanda düşündüğü değişiklikler için de kullanıyor ve yapılacak değişikliklerin, "köydeki üretim ilişkileri" ile "köyün emekçilerinin yaşam şartlarını" "radikal" olarak yeniden kalıba sokacağını söylüyor. İşin aslına bakarsak palavra atıyor, çünkü ondan önceki revizyonistler, sovyet ekonomik sisteminin genelinde olduğu gibi, tarım kesiminde de, ondan çok önce "radikal"(!) değişiklikler yaptılar ve sosyalist tarımı adım adım kapitalist tarıma dönüştürdüler.

Gorbaçov öncesi revizyonistler ile Gorbaçov revizyonistleri arasındaki fark, birincilerin attıkları "radikal" kapitalist adımları sosyalist biçimlerle gizlemeye mümkün olduğunca özen göstermeye çalışmaları, Gorbaçov ve hempalarının ise artık böyle bir numaraya pek gerek duymamaları, çok daha açık biçimlerde özel kapitalist tarım işletmeciliğini, "köylüyü toprağın efendisi yapacak" biçimde açıkça savunmaları ve buna uygun adımlar atmalarıdır. Yeni Rus modern revizyonistleri tarımda özel girişimciliği daha da pekiştirmekle kalmadılar, aynı zamanda ekonominin diğer alanlarında da, şimdilik "küçük" (!) çapta özel girişimciliği hızla yerleştirdiler ve giderek pekiştiriyorlar.

"Şimdi ülkemizde alışılmamış çok şey var: —diyor revizyonist şef— ... yabancı firmalarla ortak girişimler, kendi yağları ile kavrulan fabrikalar, devlet çiftlikleri ve kollektifler ... ; ufak çapta imalat ve ticaret alanlarında kişisel girişimin teşvik edilmesi; zararına çalışan ve gelir getirmeyen fabrikaların, etkin bir biçimde çalışmayan araştırma enstitülerinin, yüksek kurumlarının kapatılması."

(M. Gorbaçov, "Perestroika", sayfa 65)

A diyen tabii ki B de diyecektir. Ekonominin bir alanında kapitalist girişimciliği savunan ve uygulattıran birisi, ekonominin diğer alanlarında da, kapitalist mülkiyet biçimlerini ve kapitalist girişimciliği savunacaktır. Gorbaçov'un "ufak çapta" şeklinde adlandırdığı küçük işletmeler, aile fertlerinin dışında çoğunlukla, işgücü çalıştıran ve çalıştırdığı işgücünü kapitalist artı-değer yasasına göre sömüren "ufak çapta" işletmelerdir. Bu tür "ufak çapta" kişisel işletmecilik, emekçilerin maddi ve kültürel ihtiyaçlarının karşılanmasına değil; kâra, azami kâra yöneliktir. Fakat Gorbaçov gibi bir revizyonist için, bir işletmenin hedefinin emekçilerin yükselen maddi ve kültürel ihtiyaçlarının karşılanması değil de, kâr olmasında karşı çıkacak ne olabilir?

REVİZYONİZM VE ÜRETİMİN HEDEFİ

Kapitalizmin açık uşakları gibi, iki yüzlü uşakları olan revizyonistler de üretimin amacı olarak, güya tüm nüfusun çıkarına uygun düştüğünü söyledikleri kârı tespit ederler. Bunlara göre, kâra dayanmayan bir ulusal ekonomi gelişemez, insanlar tembellikten kurtulamaz. Bu nedenle revizyonistler için üretim ve verimlilik demek, kâr etmek ve kârlılık oranını yükseltmek demektir. Bu ikiyüzlü teorinin savunucusu Gorbaçov şöyle diyor:

"Eski ekonomik mekanizmanın aksaklığı nedir?

Herşeyden önce, kendini geliştirmek için bir içgüdüsünün bulunmaması. Gerçekten, plan verileri sistemi aracılığı ile, teşebbüs, görev ve kaynak alıyor. Pratikte, bütün masraflar karşılanıyor, ürünlerin satışı garanti ediliyor ve hepsinden daha önemlisi personelin gelirleri kolektifin çalışmasının sonuçlarına, ürünün kalitesine ve kârlara dayanmıyor. Böyle bir mekanizmanın, beğensek de beğenmesek de, vasat veya kötü kalitede mal üretmesinden başka ne beklenebilir? Geri kalmış teşebbüsler için ayrıcalık koşulları yaratmakla ve

Sosyalizmde herşeyden önce, toplumsal üretimin geliştirilmesinde, emekçilerin maddi ve kültürel çıkarlarının karşılanmasının üretimin hedefi olması başta gelir.

ileri gitmiş teşebbüsleri felce uğratmakla ekonomi nasıl gelişebilir?

Artık işlerimizi böyle yürütemeyiz. Yeni ekonomik mekanizma işleri düzeltmelidir. Güçlü bir levye, yaratıcı bir kalite verimi için bir dürtücü güç olmalıdır. Her teşebbüs, ürünlerini ve satış planlarını kararlaştırmak için gerçek sosyal isteklerden hareket etmelidir. Bu planlar, daha üst düzey kurumlarca kararlaştırılmış bir sürü ayrıntılı görevlere değil, fakat devlet kuruluşlarından, özerk teşebbüslerden ve ticaret firmalarından gelen belirli kalite ve miktardaki belirli ürünlerin siparişlerine dayanmalıdır. Teşebbüsler, tüketici isteklerinin en iyi şekilde tatmini için ekonomi ve rekabeti teşvik edecek koşullara içine oturturmalı ve personel gelirleri de kesinlikle üretim sonuçlarına ve kârlara dayandırılmalıdır.

(M. Gorbaçov, "Perestroika", sayfa 83-84)

Gorbaçov, ekonomik mekanizmaya bir itici güç arıyor ve yeni bir şey bulmuş edasıyla çözümünü koyuyor: İşletmeler arası rekabet, çalışanların kazançlarının rekabetin anarşik sonuçlarına dayandırılması ve üretimin ne olursa olsun kâr getirmesi.

Sosyalist bir sistemde üretimin verimliliğinin artırılması (bu mutlak gereklidir), hiç bir zaman rekabet olamaz. Rekabet, işgücünden başka satacak bir şeyi olmayan ve kendisi gibi milyonlarca işçinin de aynı şeyi satmak için hazır tutulduğu; işverenin diğer patronları pazardan uzaklaştırmak ya da yeni pazarlar ele geçirmek için kapitalizmde kullandığı araçtır. Sosyalizm, emekçileri yıkıma sürükleyen, aşırı üretim krizlerine yol açan kapitalist rekabetin yerine, milyonlarca emekçinin gönüllü olarak sosyalist insanın ilerlemesi için harekete geçirilmesinin aracı olan *sosyalist yarışı* koyar.

Kapitalist rekabet ile sosyalist yarışı ilkesel olarak birbirinden ayıran Stalin, şu gerçeklerin altını çiziyor:

"Rekabetin ilkesi: *Bir bölümün yenilgisi ve ölümü*, diğer bölümün zaferi ve egemenliği.

Sosyalist yarışın ilkesi: *Genel* bir yükseliş elde etmek için öndekilerin geride kalanlara dostça *yardımı*.

Rekabet derki: Egemenliğini pekiştirmek için *geride kalanları ez*.

Sosyalist yarış derki: Bir bölüm kötü, bir bölüm iyi, diğer bir bölüm daha iyi çalışıyor *–en iyiye yetiş* ve *genel bir yükseliş* elde et."

(Stalin, "Yarış ve Kitlelerin Emek Yükselişi", Cilt 12, sayfa 98, Alm.)

Kapitalizmdeki üretimin itici güçleri olan kâr ve rekabetin yerine sosyalizm, karşılaştırılamayacak ölçüde daha güçlü yeni itici güçleri koyar. Burada herşeyden önce, toplumsal üretimin geliştirilmesinde, emekçilerin maddi ve kültürel çıkarlarının karşılanmasının üretimin hedefi olması başta gelir. Sosyalizmde üretim araçları emekçilere, dolayısıyla da üretimin sonuçları da emekçilere ait olduğundan, her emekçi üretime ve emeğin verimliliğine verdiği her katkının kendi maddi ve kültürel gelişmesine doğrudan yansıdığını bilir. Topluma verdiği emeğinin karşılığını, emeğinin niceliğine ve niteliğine göre –bazı toplumsal çıkarmalar yapıldıktan sonra– geri alır. Sosyalist toplumun en değerli unsurları emekçiler, kendilerinin maddi ve kültürel ihtiyaçlarının durmaksızın ve hızla arttırılmasının önemli bir aracı olan sosyalist yarışa severek katılır. Bu sebeple, sosyalizmde *sosyalist yarış* tüm emekçi halkın ortak bir davası haline gelir. Örneğin SSCB'de "1953 yılında sanayideki bütün işçilerin % 90'ından fazlası sosyalist yarışa katıldılar." ("Siyasi Ekonomi", sayfa 496) Milyonların insiyatifini kucaklayan sosyalist yarışa yalnızca olumlu örneklerden biri olarak gösterdiğimiz aynı yılda; buluşların, teknik gelişmelerin, rasyonalleştirme önerilerinin, endüstride, inşaatçılıkta ve ulaştırmada uygulamaya geçen sayısı 850 binden fazlaydı (age. sayfa 496). Sosyalist bir toplumsal düzenin olduğu şartlarda milyonlarca emekçi, bilimsel ve teknik becerilerinin geliştirilmesinin her yönüyle desteklendiği şartlarda, kendi aralarında dostluğun ve dayanışmanın hakim olduğu şartlarda, yalnızca siyasi olarak gökleri fethetmeye muktedir olduklarını değil, aynı zamanda teknik alanında da gökleri ve zirveleri fethetmeye muktedir olduklarını ispatlamışlardır.

Emekçi kitlelerin insiyatifine, entellektüel seviyelerinin sürekli yükseltilmesine dayanan sosyalist toplum, emekçilerin hayat seviyesini durmaksızın ve çok yönlü yükseltebilen tek toplumdur.

1917 Büyük Ekim Devrimi'nden 1953 yılına kadarki dönemde SSCB'de emekçilerin reel ücretlerindeki yükselme, bu gerçeği çok açık olarak belgelemektedir.

"Emekçilerin maddi refahını belirleyen tüm ipleri elinde tutan sosyalist devlet, reel ücretin sistematik yükseltilmesi politikasını sürdürmektedir. Daha 1930 yılında işçilerin reel ücreti –sosyal sigortanın ve işçilerin yaşam şartlarının iyileştirilmesi için fona, işletmelerin saf gelirlerinden (kazanç) yapılan kesintilerin gözönünde bulundurulmasıyla –1913'deki seviyeye göre % 167 artmıştır. 1953 yılında SSCB'nin tüm işçilerinin ve hizmetlilerinin ortalama aylık ücreti 1940 seviyesinin % 201'ini buluyordu. Devlet, kooperatif ve kollektif işletmelerin ticaretindeki perakende fiyatların, ev kiralarının ve her türlü resmi hizmetler için harcamaların seviyesi 1953'de, 1940 seviyesinin % 122'ni tutuyordu. Böylece SSCB'de işçi ve hizmetlilerinin reel ücreti 1940'dan 1953'e kadar % 65 civarında arttı. Fakat halkın kül-

türel ve sosyal bakımı için devlet giderlerinin artırılması gözönünde bulundurulduğunda, o zaman bu süre içerisinde işçilerin ve hizmetlilerin genel kazançları % 89 civarında artmıştır. SSCB işçilerinin reel ücreti Ekim Devrimine göre 1953'te 6 kez daha yüksekti."

("Siyasi Ekonomi", 1954, Cilt 2, sayfa 524, Alm.)

Peki revizyonistler iktidarı ele geçirdikten sonra ne oldu?

Geçmişin bir değerlendirmesini yapan yeni revizyonist şef Gorbaçov şunları söylüyor:

"Şimdi, değişimi gerekli ve kaçınılmaz yapan durumu anlatayım. Yetmişli yılların ikinci yarısında, bir ara, ilk bakışta izahı güç bir şey oldu. Ülke hızını kaybetmeye başladı. Ekonomik başarısızlıklar daha sıklaştı. Güçlükler birikmeye ve daha da kötüye gitmeye başladı ve çözümlenmemiş sorunlar arttı. Sosyalizmin yabancısı olduğu tıkanma ve diğer olgular toplumun yaşamında belirmeye başladı. Sosyal ve ekonomik gelişmeyi etkileyen "fren mekanizması" oluştu. Bütün bunlar, bilimsel ve teknolojik devrimin, ekonomik ve sosyal ilerlemeye yeni ufuklar açtığı bir sırada oldu.

Garip bir şey oluyordu. Güçlü makinanın büyük çarkı dönüyor; fakat bunun gücünü iş yerlerine aktaracak dişliler takılıyor, ya da kayışlar çok bollaşıyordu.

Durumu tahlil ederken önce ekonomik büyümenin yavaşladığını gördük. Son onbeş yıl içinde ulusal gelir büyüme oranları yarı yarıya düşmüş ve seksenli yılların başından itibaren de, ekonomik tıkanma denebilecek bir düzeye inmişti. Bir zamanlar dünyanın ileri ülkeleri ile arasındaki açığı hızla kapama sürecinde olan ülke, birçok alanda kaybetmeye başlamıştı. Üretimde etkinlik, ürünlerin kalitesi, bilimsel ve teknolojik gelişme, ileri teknoloji üretme ve ileri teknikleri kullanmadaki açık aleyhimize büyüyordu.

Özellikle ağır sanayide, gayrısafi üretim girişimi "öncelikli iş" haline gelmiş, bir araç yerine, hedef olmuştu. Aynı şey sermaye yapılaşmasında da görülüyordu ve ulusal servetin hatırı sayılır bir bölümü atıl sermaye olmuştu. En ileri bilimsel ve teknolojik standartlara uymayan pahalı projeler vardı. En çok iş gücünü, malzemeye ve parayı harcayan işçi veya kuruluş en iyisi sayılıyordu. Üreticinin tüketiciyi hoşnut etmesi doğaldır. Bizde ise, tüketici kendini tamamen üreticinin insafına terkedilmiş görüyordu ve verilenle yetinmek zorunda kalıyordu. Bu da yine, gayrısafi üretim saplantısının bir sonucuydu.

Birçok ekonomik yönetici için, ulusal varlığı arttırmak yerine, daha pahalıya satmak için, bir mala en fazla malzeme, iş gücü ve saatini nasıl harcayacağını düşünmek tipik bir davranış haline gelmişti. Bunun sonucunda da gayrısafi üretime rağmen, mal varlığı oluyordu. Eskiden olduğu gibi, bugün dahi bir malı üretmek için, diğer gelişmiş ülkelere nazaran, daha çok hammadde, enerji ve diğer kaynakları kullanıyoruz.

Ülkemizin doğal kaynaklar ve insan kaynakları bakımından zenginliği bizi şımarttı, hatta yoldan çıkarttı diyebiliriz. Yıllar boyunca ekonomimizin gelişmesine imkan veren neden de başlıca bu zenginlik oldu.

Üretimde nicelik büyümesine önem vermeye alışmış olarak, büyüme oranlarındaki düşüşü durdurmaya çalıştık, fakat bunu yaparken de devamlı harcamaları arttırdık. Yakıt ve enerji endüstrilerini kurduk ve üretimde doğal kaynakların kullanımını yükselttik.

Zaman geçtikçe, maddi kaynakları elde etmek daha zorlaştı ve daha pahalı oldu. Öbür yandan, yaygın taşınmaz sermaye kullanımı da yapay bir emek darlığı yarattı.

Bu durumu düzeltmek amacı ile ve yoklukların baskısı altında, hak etmemiş olanlara primler ödenmeye başlandı. Bu da, daha sonra, sırf kazanç maksadıyla şişirme raporlar hazırlamak uygulamasına yol açtı. Parazit tutumlar artmaya, bilinçli ve kaliteli işçiliğin itibarı düşmeye başladı ve herkese eşit ücret zihniyeti yaygınlaştı. Çalışma ile tüketim ölçüleri arasındaki dengesizlik, bozulmakta olan mekanizmanın ana mihveri haline geldi ve yalnız iş gücü veriminin büyümesini engellemekle kalmadı, aynı zamanda sosyal adalet prensibini de saptırdı.

Böylece, geniş çaplı bir ekonomik gelişmenin atalete uğraması, ülkeyi bir ekonomik çıkmaz ve tıkanmaya doğru götürmeye başladı.

Ekonomi, mali bakımdan gittikçe sıkışıyordu. Dünya pazarlarına büyük miktarlarda petrol, başka tür yakıtlar ile enerji kaynaklarının ve hammaddelerinin satılması, durumun düzelmesine yardımcı olmadı. Durumu daha da kötüye götürdü. Bu yoldan elde edilmiş dövizler, daha çok, ekonomik modernizasyon için ve teknolojiyi yakalamak yerine, o anın sorunlarının üstesinden gelinmek üzere kullanıldı.

Büyüme oranının düşmesi ve ekonomik tıkanma, Sovyet toplum yaşamının öbür yönlerini de ister istemez etkileyecekti. Negatif eğilimler sosyal alanı da ciddi bir biçimde etkiledi. Üretim tahsislerinden sonra sosyal ve kültürel programlara yapılan bütçe ödeneklerinden arta kalanlar ile, tortu prensibi dediğimiz olay kendini gösterdi. Kulaklar, toplumsal sorunlar karşısında sağışlaştı. Teknolojik gelişme, personel, bilgi ve hepsinden daha önemlisi, iş kalitesi alanlarının arkasından sosyal alan da ayağını sürümeye başladı.

Burada başka çelişkilerle de karşılaşıyoruz. Tam istihdam ve temel sosyal garantileri toplumumuz sağlamış iken, aynı zamanda, gittikçe artan mesken, nitelikli ve çok kere, nicelikli gıda maddeleri ihtiyacını karşılamakta, taşımayı, sağlık hizmetlerini, eğitimi organize etmekte ve doğal olarak

Temelden ayrı, iki ayrı dönemin Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ndeki tablosu kısaca böyledir.
Bir yanda Marksist-Leninistlerin önderliğinde proletarya diktatörlüğü, ekonomik buhranlardan, üretimdeki durgunluk ve gerilemeden uzak sosyalist bir dönem;
diğer yandan revizyonistlerin önderliğinde faşist diktatörlüğün ve tekelci devlet kapitalizminin olduğu, ekonomik başarısızlıklar, ekonomik büyümenin yavaşladığı, giderek durduğu, ideolojik ve manevi değerlerin aşındığı bir başka dönem..

toplumun gelişmesinden doğan öbür problemlerin üstesinden gelmekte başarısızlığa uğradık.

Saçma bir durum gelişmişti. Dünyanın en büyük çelik, hammadde, yakıt ve enerji üreticisi, israflı ve beceriksiz kullanım yüzünden bu alanlarda yokluklar çekiyordu. Dünyanın en büyük yiyecek tahıl üreticisi ülke, her yıl, hayvan yemi olarak milyonlarca ton tahıl ithal ediyordu. Dünyada, nüfusun her bin kişisi başına en çok hastane ve doktora sahip olmakla beraber, sağlık hizmetlerinde şaşırtıcı aksaklıklar vardı. Füzelerimizin Halley kuyruklu yıldızını bulmakta ve Venüs gezegenine uçmakta gösterdikleri dakikliğin yanı sıra, bu bilimsel ve teknolojik başarıları, etkin uygulama eksikliği yüzünden, ekonomik gereksinmeler için kullanamıyorduk ve Sovyet evlerindeki birçok beyaz eşya kötü kaliteliydi.

Ne yazık ki, hepsi bundan ibaret değildi. Halkımızın ideolojik ve manevi değerleri de giderek aşınmaya başladı.

Herkes için o kadar açıktı ki, büyüme oranları düşüyor ve kalite kontrol mekanizmasının bütünü doğru dürüst çalışmıyordu; ilim ve teknolojideki gelişmeleri benimseme yokluğu vardı; hayat standartları yavaşlıyor ve gıda, mesken, tüketim malları ve hizmetlerde güçlükler ortaya çıkıyordu."

(M. Gorbaçov, "Perestroika", Güneş Yayınları, sayfa 18-21)

Bütün bu anlattıklarını Gorbaçov şu cümlede özetliyor: "Ülke bir buhranın eşiğindeydi." (age. sayfa 23)

Bir buhranın eşiğine gelen ülke, neyseki hemen kurtarıcısına kavuştu ve Nisan 1985 SBKP MK Plenumu'nda, Gorbaçov ipleri eline aldı. O zamandan bu yana Sovyetler Birliği emekçilerinin karnı bol palavrayla, "Glasnost" ve "Perestroika" vb. edebiyatı ile dolduruluyor.

"Durgunluk Dönemi" diye adlandırılan dönemin daha ayrıntılı bir tablosu, SBKP 27. Parti Kongresi'ne N. Riskov'un sunduğu ekonomik raporda çiziliyor:

"Aynı zamanda XXVI. Parti Kongresi tarafından görevleri, bilindiği gibi, basit bir durumda, hatta söylenebilir ki, beş yıllık planın başlangıç aşamasında, gerçekten karışık bir durumda yerine getirmek zorundaydık. 70'li yıllarda ekonomik gelişmede ortaya çıkan olumsuz eğilimler 80'lerin başında kesinlikle zayıflamadı, tersine güçlendi. Ve bu onbirinci beş yıllık planın yerine getirilme sürecini etkiledi. İlk iki yılda büyüme temposu düşmeye devam etti. İktisadi faaliyetin niteliksel rakamları kötüleşti. 1982 yılında sanayide büyüme oranı, onuncu beş yıllık planın ortalamasının yaklaşık yalnızca üçte birini oluşturuyordu. Artan zorluklar, zorunlu olarak sosyal alanda en önemli problemlerin çözümüne de yansıyordu. Böylece beş yıllık planın ikinci yılında halkın reel gelirinin yükselmesi, pratik olarak durdu.

Burada etki eden bir dizi faktör vardı. Yetersizliklerin tayin edici sebepleri, değişmiş iktisadi durumdaki pratik faaliyette yaygın büyümenin olanaklarının esasında tükenmişliği yanında bilimsel-teknik ilerlemenin bilgilerinin yeterli kullanılmamasında, zamanın taleplerine uygun olarak ekonominin yeniden biçimlendirilmesinde ve yönetimde yeterince ısrarlı olunmamasında yatmaktadır. Buna ilaveten yerel alanlarda olduğu gibi merkezi alanda da bir çok yönetici eskimiş metodları uyguluyordu ve yeni şartlardaki çalışmaya hazır değillerdi. Disiplin ve düzen, izin verilemeyecek biçimde geriledi, titizlik ve sorumluluk bilinci azaldı. Plan gözden geçirmelerinin hatalı pratiği kitlesel bir olgu haline geldi."

(N. Rişkov, "SSCB'nin 1986'dan 1990'a kadar ve 2000 yılına kadarki süreç için ekonomik ve sosyal gelişmesinin ana yönleri üzerine", Bakanlık Konseyi başkanı N. Rişkov'un SBKP 27. PK'ne sunduğu "SSCB'nin iktisadi durumu üzerine rapor"dan, 3 Mart 1986, Alm.)

Temelden ayrı, iki ayrı dönemin Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ndeki tablosu kısaca böyledir.

Bir yanda Marksist-Leninistlerin önderliğinde proletarya diktatörlüğü, sosyalizm şartlarında, o güne kadar bilinen tüm gelişme normlarını parça parça eden teknik ilerleme, yığınların maddi ve kültürel ihtiyaçlarının durmaksızın giderilmesinde yetkinleşme, ekonomik buhranlardan, üretimdeki durgunluk ve gerilemeden uzak sosyalist bir dönem;

diğer yandan revizyonistlerin önderliğinde faşist diktatörlüğün ve tekelci devlet kapitalizminin olduğu, ekonomik başarısızlıklar, ekonomik büyümenin yavaşlaması, giderek durması, emekçilerin yaratıcılığını yokeden rekabet savaşımı sonucunda bitkin düştüğü, tembelleştiği, ideolojik ve manevi değerlerin aşınmaya başladığı, reel ücretlerde gelişmenin durduğu vb., vb. bir başka dönem...

(Devam edecek) ■

İbretlik Haberler

Doğu/Batı Berlin'i ve Doğu/Batı Almanya'yı birbirinden ayıran duvarın, Doğu Alman emekçilerinin muazzam kitle gösterileri sonucu yıkılması, emperyalist burjuvazinin kalemşörleri tarafından her yanda, "komünizmin(!) iflas ettiği"nin en açık belgesi olarak değerlendirdi.
Boyalı Türk basını da "komünizmin(!) sonunu ilan eden" haber yorumlarla sayfalarını doldurmaktan geri kalmadı. Tercüman'ın 13 Kasım başlığı şöyleydi:

...Ve son olarak "Utanç Duvarı" da yıkıldı

Komünizm 72 yıl dayanabildi

Buldozerler "duvar"da yeni delikler açıyor

1 milyon Doğu Alman Batı Berlin'e geçti

❑ *"Utanç Duvarı"nın yıkımını seyreden yüzlerce D.Almanyalı'nın, koro halinde sevinç gösterileri yaptıkları ve sık sık "Kahrolsun duvar" diye bağırdıkları bildiriliyor*

Haberi 6. sayfada

❑ *1917 yılında Rusya'da iktidar olan komunistler 1989'da yaprak dökumune uğradı. Doğu Bloku'nda hurriyet ve demokrası istekleri, yoneticileri birer birer alaşağı etti. Macaristan, Polonya, Doğu Almanya'nın arkasından Bulgar diktatoru Jivkov'un da devrilmesi uzerine siyasi gozlemciler "Bir devir kapanıyor" yorumu yapıyorlar*

Batı tarafından olumlu karşılanan son gelişmeler aynı zamanda mevcut yapıyı bozma tehdidi taşıdığı için endişelere yol açıyor. Şimdi "Bu işin sonu nereye varacak?" sorusu gündemde. Tarihi değişimi ateşleyen adam Gorbaçov ise sonuna kadar gitme kararında

Haberi 6. sayfada

Utanç Duvarı'nın tümüyle ortadan kalkarak yer yer yıkılmaya başlanması[illegible] onbinlerce Doğu Berlinli akın akın komşu Berlin'e geçmeye başladı. Tarihe konu olan Berlin Duvarı'nın parçaları [illegible] ve tümü kapışılmaya başladı

Milliyet muhabirleri de sürekli olarak Doğu Bloku'ndan verdikleri haberlerde, bu ülkelerde "komünizmin(!) bittiğini" duyuruyorlardı. İşte Milliyet'ten bir haber:

Ahmet SEVER • ÇEKOSLOVAKYA

21 yıl sonra Prag aynı Prag. Dubçek 21 yıl yaşlanmış bir Dubçek, ancak Çekoslovakya'nın en büyük kitle gösterisine katılan 700 bin kişinin birçoğu 1968'de anne ve babaları Prag baharı için sokaklara dökülürken belki de doğmamışlardı. Dubçek ise bu filmi daha önce görmüştü ancak film bu kez "mutlu son" ile bitti

Dubçek: "Artık güleryüzlü sosyalizm"

'Komünizm bitiyor'

28.11.1989, Milliyet

Italyan Komunist Partisi'nde panik

Occhetto (Olmak veya olmamak)

Orak-Çekiç ve kızıl yıldıza PAYDOS!..

❑ ***Batı Avrupa'nın en büyük komünist partisine sahip İtalya'da günün şartlarına ayak uyduruluyor. Olağanüstü kongreye giden İKP adını sosyalist olarak değiştiriyor. Kızıl sembollü bayraktan vazgeçiyor***

DIŞ HABERLER SERVİSİ

Doğu blokundaki **"büyük çözülme"** Batı ülkelerindeki komünist partilerini şaşkına döndürdü. Batı Avrupa'nın en büyük Komünist Partisi'nin bulunduğu İtalya'da dünün en hızlı marksistleri bugün **"bu iş bitti"** diye bağırıyorlar. Fransa'da ise son seçimlerde büyük oy kaybına uğrayan komünistler susmayı tercih ediyorlar. Yunanistan'daki komünist partiler ise bir Akdeniz kurnazlığı ile şimdilik adlarını unutturmayı başardılar. Seçimlere **"sol koalisyon"** adı altında giren komünistler Moskova lâfını ağızlarına bile almıyorlar.

Rus devriminin 72. yıldönümünde çöken Marksist sistemin yıkıntıları altında kalmamak için en büyük gayreti de İtalyanlar harcıyorlar.

Zaman zaman seçimlerde yüzde 30'ların üzerinde oy alan, birçok büyükşehirde belediye başkanlıklarını elerinde tutan, bir işaretleri ile milyonlarca işçiyi sokaklara dökebilen İtalyan Komünist Partisi (İKP) yöneticileri 1990'ın başında bir olağanüstü kongre toplayarak önemli kararlar almak için harekete geçtiler.

Olağanüstü kongrede İtalyan Komünist Partisi'nin adını değiştirerek **"Sosyalist"** yapacağı ve bayrağındaki orak-çekiç ile kızıl yıldızı ise sökup atacağı açıklandı.

Corriera Della Sera gazetesine bir demeç veren parti yönetim kurulu üyesi milletvekili **Gianfranco Borghini**, **"Komünizm bitti yoldaşlar. Parti artık yaşamıyor"** dedi.

Komünist Partisi'nin Başkanı **Achille Occhetto** 1990 ilkbaharında yapılacak genel seçimlerde halkın karşısına değişik bir çehre ile çıkmaya hazırlanıyor.

Corriera Della Sera gazetesi İtalyan komünistlerinin **"Liberal sosyalizm ile evlenip Marks, Engels, Lenin ve Togliatti** İtalyan komünistlerinin büyük lideri' **dahil komünizmin babaları ile bütün bağlarını koparacak** İşçi Partisi, Sosyalist Parti' **veya** Gelişme Partisi' **adı altında seçimlere katılabileceklerini yazdı. Gazete 'Komünist Partisi adı ile artık seçime giremezler. Çünkü komünizm Berlin Duvarı'nın molozları altında gömüldü"** dedi.

Occhetto'nun Batı dünyasının hürriyetçi Sosyalist ve Sosyal Demokrat partilerinin üye oldukları sosyalist enternasyonale girmek için çaba harcadığı, bu konuda İtalyan sosyalistleriyle savaştığı bildiriliyor.

İtalyan Sosyalist Partisi'nin lideri **Bettino Craxi** bir açıklama yaparak, **"Enternasyonalin kapısı [illegible] Komünist dünyada olan, bir sekterizm**'dir katılık **[illegible] Çocukluk hastalığıdır. İyileşme umudu vardır"** dedi.

17.11.1989, Tercüman

Doğu Blokundaki bu gelişmeler, tabii batıdaki revizyonist partilerde de yankısını buluyor. Bunlar, artık komünizmin lafzından ve sembollerinden de bütünü ile kopmayı çare olarak görüyorlar. İşte bu konuda iki haber:

40 yıl sonra Komünist Parti'ye bir rakip

Ortanın solu Sofya'da

"Orak çekiç"'e alında [illegible]

HABERİ 5. SAYFADA

27.11.1989, Milliyet

Bu haber ve yorumlar, revizyonizmin hangi noktalara kadar gideceğini ve gittiğini; bu revizyonizmin iflasının burjuvazi tarafından nasıl sahtekârca "komünizmin iflası" olarak gösterildiğini açıkça belgelemektedir. Revizyonistlerin orak-çekiçi, komünizmin lafzını terketmeleri, gerçek komünistlerle, sahtelerinin ayrılması konusundaki zorluğu biraz da olsa ortadan kaldırmaya hizmet ettiği ölçüde yararlı olacaktır.

Doğuda ve batıdaki revizyonist ağabeylerindeki bu "değişiklik"ler kuşkusuz ülkemizdeki 'kardeş'lere yansıyacaktı. Ve yansıdı da. Bunun açık ifadesi TB"K"P adlı örgüt oldu.

9.12.1989 tarihli Milliyet'te sağ taraftakiki haber yayınlandı.

Şimdi 'değişen bizim komünistlerimiz'in komünizm adına hala savundukları gerçekten ibret vericidir. Bizim bu değişenlere birtek önerimiz olacak: Lütfen artık komünizm ismini de terkedin! Ağabeylerinizden bu konuda da öğrenin. Çünkü komünizm adını kullanmanız, komünizme edilecek en büyük küfürdür!

Bizim komünistler de değişti

• Ayça ATİKOĞLU

Bugün bir basın toplantısı düzenleyecek olan TBKP'nin üç yöneticisi Doğu Bloku ndaki hızlı gelişmeyi değerlendirirken kendilerinin de değişimi içinde olduklarını söylediler

İKİ yıl önce Türkiye İşçi Partisi (TİP) ile birleşerek TBKP (Türkiye Birleşik Komünist Partisi) adını alan Türkiye Komünist Partisi (TKP) yaklaşık 70 yıllık **illegal** yaşamdan sonra bugün düzenleyecekleri basın toplantısıyla kamuoyu önüne çıkıyor.

TBKP nin yöneticileri olduğunu belirten **Zülfü Dicleli, Selim Mahmutoğlu** ve **Toygun Ersilan** Doğu Bloku ndaki politik değişimlerle ilgili kişisel görüşlerini ilk kez **Milliyet**'e açıkladılar.

Üç TBKP yöneticisi **"Bugüne kadar zıtların çatışmasından medet umuyorduk Şimdi karşıtların birliğine inanıyoruz** dediler.

Sorunların kapitalizm için de de çözülebileceğine inanan **Dicleli, Mahmutoğlu** ve **Ersilan, " TBKP'yi yasal olarak kurmak için şimdilik İçişleri Bakanlığı'na başvuramayacaklarını"** belirttiler. TBKP'li yöneticiler, sorularımızı şöyle yanıtladılar:

—"Geçmişte farklı bir politika savunuyordunuz, şimdi farklı. Bu farklılığı nasıl bir politika üzerine temellendirdi niz?"

Zülfü Dicleli —"Geçmişte demokrasiyi **burjuva demokrasisi'** diyerek küçümsüyordu k. Şimdi demokrasinin bütün zamanlar için geçerli, evrensel yanları olduğunu görüyor ve ülkemizde bunları gerçekleştirmeye çalışıyoruz. Bunlar hem temsili kurumlardır hem de katılımcı, halkın özyönetimine götürecek yapı ve olanaklardır. Politikamızdaki bu başka değişiklik artık gerçekçi olmamızdır. Halk durumu nun bugünden iyileşmesini istiyor. O zaman bugünden gerçekleştirdebilecek dönüşümleri saptayabilmek ve gerçekleştirmeye çalışmak gerekiyor. Bunlar kapitalizm içinde de olabilir. Böyle olunca eskiden olduğu gibi kendimizi öteki politik ve toplumsal güçlerden ayırma kendi kendimizi toplumun öncüsü ilan etme gibi geleneksel yanlışlardan arındırmaya çalışıyoruz.

Toygun Ersilan — Biz kapitalizmin yeni bir hamle yaparak, sorunların çözümüne gidebileceğini görmemdik. Bu nedenle de tüm sorunların çözümünü sosyalizme bağladık.

Selim Mahmutoğlu. — 'Geçmişin muhasebesini tam olarak yaptığımızı söylemiyorum. Bunu bir miktar TİP TKP birlik sürecinde yaptık. Ancak bunu sürdürmek istiyoruz '

Toygun Ersilan — 'Yani zıtların çatışmasından medet umuyorduk Şimdi tüm çelişkilerine rağmen karşıtların birliğinden medet umuyoruz '

— 'Siyasal görüşlerinizin değişmesinde Gorbaçov'un etkisi ne ölçüde oldu" Eskiden Çekoslovakya nın işgalini kınamıyordunuz örneğin Şimdi"

Zülfü Dicleli — Gorbaçov un bütün dünya üzerinde etkisi oldu. Bizlerin üzerinde daha da etkisi oldu ve oluyor. Onun geçmişe, bu arada Stalinizme cesaretle yaklaşması, eleştirmesi, sosyalizmin eksiklik ve yanlışlıklarını ortaya koyması, Marksizmde yeni bir aşamanın zorunluluğuna işaret etmesi, hepsini etkiledi. TKP geçmişte Çekoslovakya'ya 68 müdahalesini kınamadı. Tersine desekledi. Bugün bunun savunulabilecek yanı yok.

Toygun Ersilan — Evet, yanlış tespitler yaptık. Demokrasi sorununu sosyalizmde de görülmesi gereken bir sorun olarak görmedik. Halkın özgürlük taleplerini kapitalizme dönüs olarak nitelediik."

— 'Doğu Avrupa'daki gelişmeleri nasıl değerlendiriyorsunuz""

Zülfü Dicleli — 'Doğu Avrupa da bugün devlet yapısında köklü dönüşümlere yol açmakta olan demokratikleşme hareketi aslında 1968'lerde Batı Avrupa daki özgürleşme dalgasının ve 68 Prag Baharı nın ödünsüz geç kalmış bir devamından başka bir şey değildir. Bugün birçok partinin bu nahmının altında demokrasi nin önemini kavrayamamış olmak yatıyor. Halk da bu hataları affetmeyerek, kendi özgür iradelerini ortaya koyuyorlar. Komünist partileri için sorun kendini halkın ve çağın ihtiyaçlarına yanıt verecek şekil de yenileyebilmektir.

Selim Mahmutoğlu —' Doğu Avrupa'daki bu süreci kapitalizme dönüş olarak değil demokrasi ve insan haklarına yönelis olarak görüyoruz.

— 'Programınızdaki sınıf savaşını kaldırıkısa bedeliniz burg ve demokrasi Peki niye komünist sözcüğünde ısrar edi yorsunuz"

Dicleli — 'Bugüne kadar komünistler 'ocu' gibi gösterildi Demokrasi açısından bu imajın silinmesi gerektiğine inanıyoruz.

—"Moskova da Ekim Devrimi'nin 72 yıldönümü törenlerinde Bütün dünyanın işçileri özür dilerız **yanlı bir panikarı dikkati çekti Sizin özür dilemek istediğiniz bir şeyiniz var mı"**

Toygun Ersilan — Bizim de özür dilemeniz gereken noktalar var. Bu da Türkiye de vasal-yığınsal bir KP nin çok daha önceleri kurulamamış olmasıdır.

— Bir de Sosyalist Birlik surecine ilişkin bir şey sormak istiyorum Siz TBKP olarak hem birlik surecinde yer alıyorsunuz hem de bağımsız olarak legalleşmeye çalışıyorsunuz Biri diğerini nasıl etkileyecek"

Selim Mahmutoğlu — TİP TKP birleşmesini Boran ve Kutlu nun Brüksel de ilan ettikleri gün de söylediklerı gibi bir komünist hareketin birliğinin tamamlanmadığını bizim bütün birikimi yansıtmadığını ama bu birliğin surecin başlangıcı olduğunu söylemistik.

Üç yöneticı TBKP içinde farklı görüşler olduğunu da söylediler ve bunu bir iç dinamizm olarak değerlendiriyorlar. **" Zaten ilki kişinin aynı düşün düşü yerde bir kişi fazladır diyorlar"** dediler.

Toygun Ersilan'a bir de politika dışı bir soru sorarak, illegalite döneminde başına gelen ilginç bir olayı anlatmasını istedik.

—"Bir gün parti broşürlerinden bazılarını arabama torpido gözünde sınıflamıştım. Çevirdim, bir jandarma eri gekti ve arama yapmaya başladı Torpido gözünü açınca broşürleri gördü ve birseciye birseciye okumaya başladı. Sonra da Bunlar ne?' diye sordu Ben de kimya ile ilgili olarak akıma gelen her şeyi arıtmanın başındım. Anlatmamayı yeğlemediği için, Anladım deyip gitti. O anlardı için, ben de kurtuldum. "

Gürdere: 'TBKP ile demokrasi görüşümüz aynı'

Metin Gürdere

ANKARA, ÖZEL

ANAP Genel Başkan Yardımcısı **Metin Gürdere** Türkiye Birleşik Komünist Partisi (TBKP)'nin, mevcut anayasal sistemi kabul ederek legal çalışmaya geçeceğini açıklamasını Türkiye'nin geleceği açısından olumlu bir adım olarak değerlendirdi.

Gürdere, dün yaptığı basın toplantısında, TBKP'nin, kendisini yasal sistemin bir parçası olarak gördüğünü, bunun herkese örnek olması gerektiğini ifade ederek, **'Kendilerini Türk kamuoyuna kabul ettirmeleri çok zor olacak. İlk imtihanlarını, Cümeyliağa'daki oluşum başkanı ile verecek ler. TBKP ile barış, demokrasi ve insan hakları konularında görüşlerimiz aynı"** dedi.

Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği'ndeki gelişmelere dikkat çeken **Gürdere**, bu durumun Türkiye'ye yansıyacağını ve ülkenin geleceğini etkileyeceğini belirterek, **"Nükleer savaş tehlikesi ortadan henüz bitmiş değildir. Bu da konvansiyonel silahları gündeme getirecektir. Türkiye, savunma sanayiini hemlesine başlamakla doğru hareket etmiştir "**

ANAP Genel Başkan Yardımcısı **Metin Gürdere**, siyasi partileri ve Türk aydınlarını, dünyadaki son gelişmeler karşısında geleceğe yönelik fikir ve proje üretmeye çağırdı.

Bu 'değişen bizim komünistler'in demokrasi, insan hakları vb. konusundaki görüşlerinin en doğru yorumunu bugünkü faşist iktidar partisi ANAP'ın sözcüsü Gürdere yapıyor. Milliyet'te 12.11.1989'da bu konuda alttaki haber yayınlandı. Doğrusu bu ya, Metin Gürdere akrabalığı iyi yakalamıştır. Aslında TB'K'P'li dostlar ANAP'ın içinde dört eğilimin yanında beşinci eğilim olarak çalışsalar hiç fena etmezler! Böylece 'ardıcıl demokrasi savaşımları'nda daha büyük başarılar elde edebilirler!

Tavsiye ederiz!

Çiziyorum

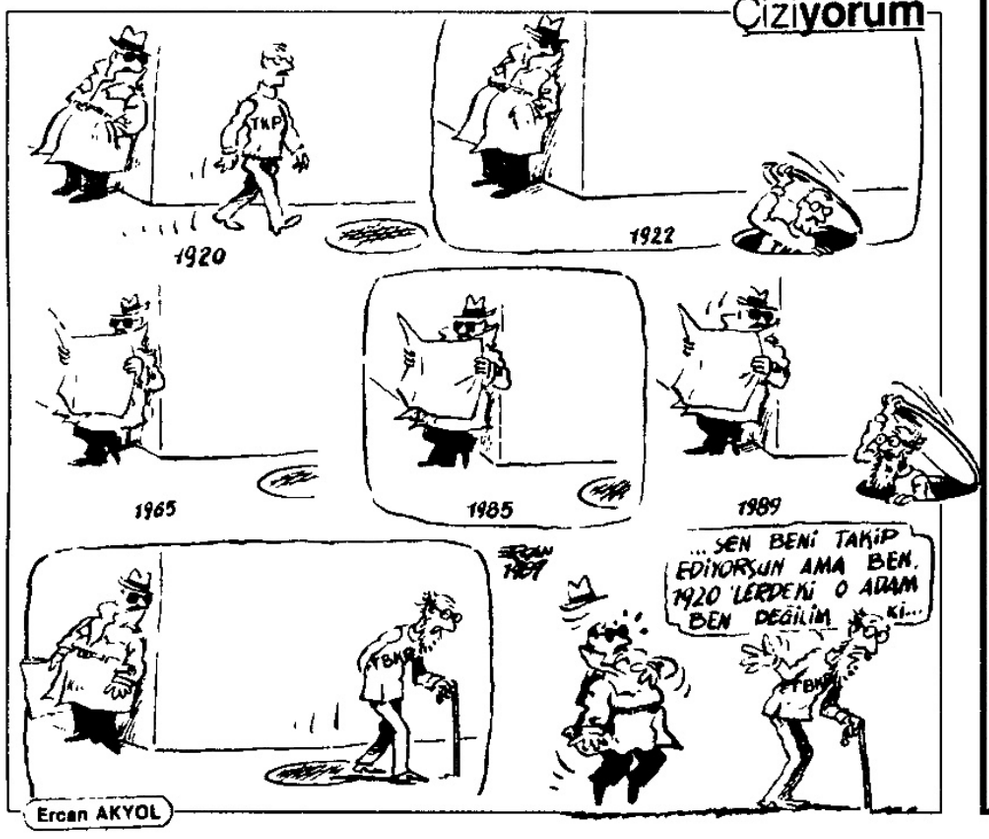

Ercan AKYOL

Schönhuber'den İlginç açıklama:

"Atatürk'ün izindeyiz"

- Almanya'nın başkenti Bonn'da düzenlediği basın toplantısında yabancı düşmanı olmakla tanınmış ileri sürülen Cumhuriyetçiler'in lideri Schönhuber, "Biz uzun yıllardan beri burada bulunan yabancıların haklarının güvence altına alınmasını istiyoruz" dedi
- Atatürk'ün de antikomünist olduğunu belirten Schönhuber, Cumhuriyetçiler olarak aynı yolu izlediklerini belirtti

Yukarıdaki açıklama 29 Kasım tarihli Milliyet'te çıktı.

Batı Alman Neo-Nazi Partisi'nin Başkanı Schönhuber de 'Atatürk'ün izinde olduğunu' söylüyor. Kemalizm hayranları bu iddiaya kızabilirler. Ama bu iddia doğru bir olgu iddiasıdır.

Militan anti-komünistlikle üstün ırk teorilerini savunmada, ırkçı milliyetçilikte, Alman Nazileri ile Atatürk özde birdir. Aradaki fark; birinin Türk ırkçısı, diğerlerinin Alman ırkçısı olmasındadır. "Ne mutlu Türküm diyene" anlayışı ile, "Am deutschen Wesen, soll die Welt genesen" (Dünya alman özünde sağlığına kavuşacaktır) anlayışı arasında özde bir fark yoktur.

Hava kirliliği için valilik alarm verdi

Bursa soluk alamıyor

SERDAR KUŞKU

BURSA, (Tercüman)- Son yıllarda, kış aylarında Bursa'yı yaşanmaz hale getiren hava kirliliği yeniden gündeme gelirken havadaki kükürtdioksit oranı tehlikeli bir seviyeye ulaştı. Dünden itibaren "ikinci kademe tedbirlerin" uygulanmaya konulduğunu duyuran valilik, "Özel araçların trafiğe çıkmasının men edildiği, fabrikaların yüzde elli kapasiteye düşürüldüğünü ve iş yerlerinde kalorifer ve sobaların söndürüldüğünü" açıkladı.

Geçtiğimiz yıl yüzlerce insanın hava kirliliğinden dolayı hastanelere taşınması ve ölümlerin meydana gelmesi sebebiyle kışın gelmesiyle birlikte tedbir alan yetkililer, "Birinci kademe tedbirler" olarak belirledikleri önlemler arasında, özel araçların trafiğe çıkışlarının kontrol edildiğini, hava kirliliğine yolaçan kömürlerin şehre girişlerinin engellendiğini ve apartmanlarla resmî dairelerin bacalarının kontrol altında tutulduğunu söylediler.

Kükürtdioksit oranı 900 miligram

Dün alçak kesimdeki semtlerde yapılan ölçümlerde havadaki kükürtdioksit oranının 900 miligram olduğu belirtildi. Bunun üzerine "ikinci kademe tedbirler" uygulamaya koyan valilik, özel araçların trafikten men edildiğini, fabrikaların kapasitesinin yüzde 50'ye düşürüldüğünü ve gündüz, apartman ve dairelerde kalorifer ve sobaların yakılmasının yasaklandığını duyurdu.

Bursa, dumandan karardı

● Hava kirliliğinin önemli ölçüde artması üzerine kalorifer ve sobaların yakılması sınırlandırıldı.

• Tayfun ÇAVUŞOĞLU

• BURSA (Milliyet-HA)

SON ölçümlerde havadaki kükürtdioksit oranının 1400 mikrograma ulaşması üzerine, Bursa da özel araçların trafiğe çıkışı sınırlandı.

Bursa Valiliği, hce alınan kararla göre bugünden itibaren takvim günü itibariyle tek günlerde son rakamı tek plakalı çift günlerde ise son rakamı çift plakalı otomobiller trafiğe çıkabilecek.

Yetkililer özel otomobil sahiplerini uyarak gerekli olmadıkca özel otomobilleri trafiğe çıkarılmamasını istediler.

Bu arada egzost gazı kontrollerine de son 24 saat içinde ağırlık verildi. Ocak ayından bu yana Bursa'a 53 bin 900 araç egzost gazı kontrolünden geçirildi. Bunlardan 12 bin 400 ü zararlı bulunarak, gerekli bakım dan sonra trafiğe çıkmalarına izin verildi.

• DİĞER ÖNLEMLER

İl Çevre Kurulu tarafından kalorifer ve sobaların sabah 05 00-09 00 aksam se 17 00-21 00 saatleri dışında yakılmasını su resiz yasakladı.

Hava kirliliğinin azaltılması için her turlu önlemin alındığını belirten Vali Erdoğan Şahinoğlu, birinci kademe önlemlere geçildiği lonferlerin söndürüldüğünü fabrikaların kapasitelerinin de yarı yarıya azaltılması kosunda duyuru yapıldığını soyledi.

Öte yandan Bursa'daki çeşitli merkezlerde yapılan ölçümlerde 670 mikrogram kukurtdioksit, 63 duman tespit edildi. Ancak bu rakamların günluk ortalama olarak belirlendiği kaydedildi. Akşam saatlerinde ise kukurtdioksit oranı daha da yuksek kaydediliyor.

• KÖMÜRE YENİ UYGULAMA

Öte yandan Bursa da satışı yasak olan Keles kömurunun de sehre kaçak olarak girmesi onlenemediği için yeni uygulamanın planlandığı ogrenildi. Alınan bilgilere gore Keles komuru sadece Belediye Komur Tevzi depolarından satılacak. Boylece kaçak satışın denetlenebileceği ifade ediliyor. Bu karar ın alınmasına Keles kömurundeki kukurtdioksit oranının da bazı karmanlarda dusuk olduğu ve hava kirliliği yaratmaya cag. seklindeki TKİ raporunun erken oldu ğu kaydediliyor.

Hava değil, zehir soluyoruz

BEKİR TÜRKMENOĞLU

İstanbul'da hava kirliliğinin had safhaya ulaşarak SOS verdiği belirtiliyor. İstanbul Üniversitesi Mühendislik Fakültesi Kimya Mühendisliği Bölüm Başkanı Prof. Dr. **Fikret Beykut**, hava kirliliği ile mücadelede uygulanan zamanının geçtiğini belirterek, "Artık sınırlı ve kirlilik ölçümleri bitmeli, bir an önce tedbirlere geçilmelidir" dedi.

Prof. Beykut, İstanbul'da hava kirliliğine, ucuz olması dolayısıyla kalitesiz ve kalorisi düşük, aynı oranda da zehirli gaz oranı yüksek ağaçlı kömürün bilinçsiz şekilde kullanılmasının yolaçtığını söyledi.

Prof. Dr. **Fikret Beykut**, hava kirliliğine sadece kömürün değil, araçların egzozlarından ve fabrika bacalarından çıkan zehirli gazların da sebep olduğunu kaydederek şunları söyledi:

"Alarm gerektiren kirlilik"

İstanbul sanayi kentidir. Birçok sanayi tesisi, şehri dört bir yandan kuşatmaktadır. Üstelik bu fabrikalarına hiç birisinin bacasında da zehirli gazları özleyici gaz tutucu, filtre yoktur. Yine İstanbul'da milyonlarca araç, hiçbir filtre sistemi olmadan trafiğe çıkmaktadır. Araçların çoğu da motorine çalıştığından, bu tür yakıt kullanan araçların egzozlarından çıkan "benz piren-benz antrasen" türüne ozon kanserojen maddeleri her gün hepimiz solumaktayız. Sadece 10 dairelı bir apartmanın bacasından çıkan 4 kilogram a yakın sülfirik asit, 40 bin metreküp havayı kirletmektedir. Başka illerde olsa alarm verilir. Ama bizim ülkemizde hiç kimsenin kılını kıpırdattığına şahit olmuyoruz."

"Maksimum seviyede"

İstanbul'un hava kirliliği ile mücadele komisyonunda koordinatörlük görevini üstlenen vali yardımcısı **Remzi Gürsu**, kirlilik oranının en yüksek seviyede seyrettiğini, süratle kamuoyu oluşturma ya yönelik çalışmaların başlatılması gerektiğini bildirdi.

"Toplu ölümler mi bekleniyor"

Öte yandan Yeşiller Partisi Genel Başkanı Prof. Dr. **Cahit Ezreg** da, yıllar öncesinde Londra'da kirlilik sebebiyle meydana gelen toplu ölümlerin benzeri bir durumun İstanbul'da da olmasından korkuyduğunu belirterek, zaman zaman çıkan rüzgâra bel bağlamanın yanlış olduğunu vurguladı.

Hangi hastalıkları yapıyor?

Yoğun olarak kömürden ve egzoz gazlarından çıkan zehirli dumanın bol miktarda azotoksit, kükürt dioksit ve burgunoksit taşıdığını bildiren yetkililer, bu zehirli gazların şu hastalıklara sebep olduğunu açıklıadılar:

Astım, bronşit, direkt olmasa da solunum yollarını etkilediğinden kalp yetmezliği, solunum yolları enfeksiyonları ve zehirli tanecıklerin akciğerlere yerleşmesi ile kanser.

Gün geçmiyor ki, gazetelerde çevre sağlığının tehdit altında olduğunu gösterir haberler çıkmasın. Bu haberler, özellikle kış aylarında artık kirlilik iyice gözle görülür hale geldiği için, artıyor. Yanda Kasım ayı gazetelerinden bazı haberler...

Artık soluk almak bile zor ve sağlığa zararlı hale geliyor. Dünün yeşil Bursa'sı şimdi gri-kara Bursa olmuş durumda. Ve pislik giderek birikip artıyor.

Ülkemizde de çevre sağlığını korumanın taşıyıcı olarak işçi sınıfı soruna sahip çıkmak zorundadır ve çıkacaktır. Kâr hırsı ile çevre sağlığının yanyana yürümesi mümkün değildir. Ama kapitalizmin temel yasası kâr, daha fazla kârdır! O halde, yaşamanın temellerini korumak için tek yol kapitalizmin egemenliğine son vermektir. Bunu yapacak olan sınıf ise işçi sınıfıdır.

Okuyucu Mektupları

Yoldaşlar,

BP son sayıda (Örgütsel Konferans kararı ile ilgili tartışma) makalesiyle ilgili biz BP Paris taraftarları ilk görüşmemizde diğer grupların tavırlarından bağımsız olarak, makalede iddia edilen örneğin D. Karataş'ın (polis te 120 sy. ifade verdiği) vb.nin ispatı gerektiren, belgelere dayanılması gereken şeyler olduğu, ama makalede somut bir belgenin vs. verilmediği, (ispatsız belgesiz görüşlerin ciddiye alınmaması gerektiğini) BP'nin bizzat kendisinden öğrendiğimiz için bu nokta eleştirimiz konusudur.

Yetkili kademenin bu konuya en kısa zamanda resmi tavır takınmasını talep ediyoruz.

Ayrıca makalede hedeflenen parti, örgüt(ler)den DS örgütlenmesinin sorunun çözümüne ilişkin şiddet kullanma şeklinde tavır belirlemesine karşın, devrimci örgütler arasındaki sorunların çözümüne ilişkin bu ilkesel konuda devrimci sorumluluğumuzun gereği, sorunun şiddetle çözülemeyeceğini ve gene sorunun iki örgüt arasındaki bir sorun olmadığını, bir bütün olarak dev. hareketinin sorunu olarak kavrадığımızdan, biz şimdilik (devrimci örgütlerle temsilciler düzeyinde tartışıyor durumdayız.

Gelişecek yeni durumlarla bağıntılı BP Paris taraftarları olarak bir bildiriyle devrimci kamuoyunu bilgilendireceğiz.

20 Eylül 1989
BP PARİS TARAFTARLARI

Tavır istenen konuda, Bolşevik Partizan Yazı Kurulu olarak tavrımız şudur:

Bolşevik Partizan Sayı 53'te ileri sürülen iddialar, "ispatsız, belgesiz görüşler" değildir. Bu bağlamda önemli olan, "ispat ve belge"den ne anlaşıldığıdır.

Biz, Bolşevik Partizan'da yayınladığımız yazıdaki tüm iddiaları ya elimizde var olan bir takım yazılı belgelere; ya da bunun olmadığı hallerde, değişik ve güvendiğimiz devrimci kaynakların aynı biçimde aktardığı, birbirini doğrulayan *tanık ifadelerine* dayandırıyoruz.

Bolşevik Partizan Yazı Kurulu olarak yazıyı yayınladığımızda, Dursun Karataş'ın polis ifadesi yazılı olarak elimizde yoktu. Biz buna rağmen yazıyı, yayınladığımız biçimde yayınlamayı doğru bulduk. Çünkü, elimizde ifadenin kendisi doğrudan yazılı belge olarak yoktu; fakat kendisi o dönemde Metris'te olan bir yoldaşımızın, doğrudan kendisinin yaşadığı olaylar hakkında verdiği güvenilir bilgiler vardı ve bu bilgiler, yine aynı dönemde Metris'te bulunmuş, dışımızdaki bazı devrimci örgütlerden olan kişiler tarafından da aynen, olgu bilgisi olarak doğrulanmıştı. Bu durumda biz, söz konusu bilgiyi aktarmakta bir sakınca görmedik, görmüyoruz.

Bizi tartıştığımız bağlamda ilgilendiren iki temel sorun vardır:

a) Dursun Karataş'ın polisteki tavrı nedir? Dursun Karataş çözülmüş müdür? Bu olgu mudur?

Biz, bugüne kadar ki değişik devrimci kaynaklardan elde ettiğimiz bütün bilgilerden yola çıkarak, –derecesini tartışmadan– Dursun Karataş'ın poliste başarılı bir sınav vermediğinin, çözüldüğünün olgu olduğunu söyleyecek durumdayız.

Bu olgu olduğu kadar, bu başarısız tavrın; açlık grevleri sırasında, grevi kırmak amacıyla hakim sınıflar tarafından kullanılmaya çalışıldığı da Metris'te yaşayan yüzlerce devrimcinin tanığı olduğu bir olay, –olgudur.

b) Dursun Karataş'a karşı Devrimci Sol adlı örgütün tavrı nedir?

Bu bağlamda da olgu şudur: Gerçek kademesi, örgüt içindeki gerçek yeri ne olursa olsun, Dursun Karataş, *dışa karşı* Dev-Sol davasında yargılanan tüm kişiler adına savunmayı, son sözü, vb. sunan, en azından Dev-Sol davasından yargılanan devrimciler *adına konuşan*, onların *sözcülüğünü yapan* kişidir.

İşte bizim karşı olduğumuz ve söz konusu yazıda da açıkça ifade ettiğimiz; bu iki olgunun yanyana getirilmesi pratiğidir. Ve bu yapılırken, devrimci kamuoyu önünde, sanki böyle bir sorun yokmuş gibi davranılması pratiğidir. Bu tavır, derecesinden bağımsız olarak, çözülmenin ihanet olduğu komünist tavrına taban tabana zıt ve sonuçta çözülmeyi meşru görüp göstermeye hizmet eden bir tavır, bir pratiktir.

Gelinen yerde, açıktır ki, belli bir süre Dev-Sol'un kendisinin yayınlamasını bekleyip, bunun olmadığı ve gerekli gördüğümüz şartlarda, yazılı belgeleri devrimci kamuoyuna açabiliriz. Ama bu, hiç bir şekilde, bunu yapmadığımız sürece ve ölçüde "ispatsız, belgesiz görüşler" ileri sürdüğümüz anlamına gelmiyor.

Biz, bu bağlamda, "ispatsız, belgesiz" demagojisinden etkilenen tüm devrimcileri, Dev-Sol'un elinde olan ifadeleri neden devrimci kamuoyuna sunmadığı olgusu üzerine düşünmeye çağırıyoruz.

Eğer bizim söylediklerimiz yalan ise, demagoji ise, vb. vb. bunu ispatlamak çok kolaydır.

Dursun Karataş'ın örnek, devrimci polis ifadesi yayınlanır! Bizim iftiracı olduğumuz belgelenir!!! (Bu bağlamda gizlilik, vb. gerekçelerin öne sürülmesi karşısında diyeceğimiz şudur: Yayınlanmasını istediğimiz belgeler, polisin, hakim sınıfların elindeki belgelerdir. Bu anlamda, artık onlara yeni bir bilgi sunmayan belgelerdir. Bu yüzden, söz konusu belgenin gizlilik, vb. gerekçelere dayanılarak yayınlanmaması, gerekçe yerine bahane sürmek anlamına gelir.) ■

BP Yazı Kurulu'na!

Değerli Yoldaşlar,

BP No. 54'de AEP 9. PK'nin eleştirildiği makalede, bir bağıntıda "terör-terörizm" sorununa da değinilmekte ve şunlar yazılmaktadır:

"Biliyoruzki, burjuvalar, reformistler, modern-revizyonistler, vb. devrimci şiddete karşı çıkarken, sürekli bu işi "terörizme karşı mücadele" adı altında yapmaktadırlar. Komünist ve devrimcilerin görevi, bireysel teröre karşı çıkarken, devrimci şiddetin önemini ve gereğini her zaman ilk planda açıklamaktır."

(BP No.54 s.15 abç)

Burada, devrimcilerin ve komünistlerin görevinin; bireysel teröre karşı çıkmak olarak belirtilmesi kesinlikle yanlıştır. Komünistler ve devrimciler ilke olarak teröre karşı çıkmazlar, çıkmamalıdırlar.

Komünistler ve devrimciler terörizme karşı çıkarlar, çıkmalıdırlar. Bu iki şey birbirinden farklıdır.

Birincisi ilke olarak reddedilmezken, ikincisi reddedilir. Lenin ve Stalin'de sorun böyle konmaktadır, doğrudur. (*)

İkinci yanlış, aynı yerde terör ile devrimci şiddetin karşı karşıya konmasında yatmaktadır. Somut uygulandığı anda, terör (suikast, saldırı vb.) haklı ve gerekli ise neden devrimci şiddet kapsamına girmesin?, devrimci şiddet kapsamında ele alınmasın?

Sorunun eleştirdiğim temelde düzeltilmesi gerektiği görüşündeyim. Aksi taktirde sorun üzerine ciddi bir tartışmanın yürütüleceğine inanıyorum.

Yukarıdaki sorundan bağımsız olarak dikkat çekmek istediğim sorun, TDKP ve TKP/ML H'nin "genel grev" çağrılarını ele alan makaledir.

Bu makalede, bir çok yerde TKP/ML H'den bahsedilirken/yazılırken TKP/ML H'nin K (komünist)'i " " içine alınmakta, ML " " içine alınmamakta! Ya ML de " " içine alınmalıydı ya da hiçbiri " " içine alınmamalıydı. Doğru olan budur. Yoksa, TKP/ML H Komünist değilde ML mi kabul ediliyor görünümü veriyor.

Bir diğer önerim de, bu bağıntıda şu; Yazıda, hemen hemen her paragrafta "revizyonist, oportünist" vb. terimler kullanılmaktadır. Bu terimler onların niteliklerine mutlakaki uygun; yalnız, aynı ve benzeri terimleri o kadar fazla kullanmak gerekli mi? Bence gerekli değil! Onların tabanında etkilemek istediğimiz unsurların yaklaşımının da hesaba katılmasıyla, gerektiğinde gereken sıfatları yapıştırmak doğru, bu sıfatları çok tekrar etmek gereksizdir. Önemli olan içeriktir.

(*): Bunun için bkz. Parti inşası üzerine derleme broşürümüz, sayfa 45-47 ve 69'a. Ayrıca "Partizan savaşı"nda "Silahlı mücadele" üzerine bölüm ve tartışma sayfa 81-91, Yar Yay.

Bir BP taraftarı.
30 Ekim 1989

Yoldaşın getirdiği **birinci** eleştiriyi haksız buluyoruz. Şöyle ki: Yoldaş yanlış bir temelde eleştiri getirmekte, bizim pozisyonumuzu, sanki biz "Komünistler ... teröre karşı" çıkarlar demişiz gibi yorumlayıp, eleştirmektedir.

Halbuki kendi yaptığı alıntıdan da açıkça görüldüğü gibi, bizim komünistlerin karşı çıktığını söylediğimiz şey, genel "terör" değil, bizim "bireysel terör" dediğimiz şeydir. O halde, asıl tartışılması gereken şey, komünistlerin "bireysel terör" konusunda tavrı ve "bireysel Terör" ile terörizm arasındaki bağdır.

Şimdi bu bağlamda, önce yoldaşın atıfta bulunduğu Lenin alıntılarına bakalım.

Lenin, "Nereden Başlamalı" başlıklı makalesinde "terör sorunu"nda, komünistlerin görüşleri konusunda şu tespitleri yapıyor:

"Biz, ilke olarak, ***terörü*** hiç bir zaman red etmedik ve red edemeyiz de. O, meydan savaşının belli bir anında, birliklerin belli bir durumunda ve belli koşullarda son derece uygun ve hatta zorunlu olabilecek bir mücadele edimidir. Ama meselenin özü şudur ki, şimdiki durumda terör hiç bir şekilde savaşan bir ordunun bütün savaş sistemi ile sıkı sıkıya bağlı ve eşgüdümlü bir harekat olarak önerilmiyor, tersine kendi başına bağımsız her türlü ordudan kopuk tek tek saldırı(ların /ÇN) aracı olarak öneriliyor. Aslında merkezi bir örgütün yokluğu ve yerel örgütlerin de zayıflığı şartlarında, terör bundan başka bir şey olamaz da. Ve biz bu yüzden, verili durumda böyle bir mücadele aracının zamansız ve elverişsiz olduğunu ve onun en aktif savaşçıları gerçek, tüm hareket açısından en önemli görevlerinden saptırdığını ve hükümetin değil, devrimin güçlerini dağıttığını kararlılıkla açıklıyoruz."

(Lenin, "Ne İle Başlamalı", cilt 5, sayfa 5. /Bkz. Bolşevik Partizan Yayınları Derleme Dizisi 1, sayfa 46)

Burada şu açıktır: Lenin, "savaşan bir ordunun bütün savaş sistemi ile sıkı sıkıya ve eşgüdümlü bir haraket" olarak önerilmeyen ve "kendi başına bağımsız ... tek tek saldırı aracı" olarak önerilen teröre "kararlılıkla" karşı çıkmaktadır. Bu tip "terör"ün adı,

"bireysel terör"dür. Bir terör eylemini "bireysel terör" yapan, onun kaç kişi ile yapıldığı ve hangi hedefe yöneldiği vb. değil; ***hangi ortamda***, hangi anlayışla, neyin parçası olarak veya olmadan yapıldığıdır.

Bunu açıklamak için yine Lenin'e başvuralım. Lenin, "Partizan Savaşı" başlıklı makalesinde, 1905 Devrimi sırasında ortaya çıkan ve yaygınlaşan, hedefi "bireyleri, örneğin askeri ve polis hizmetlerindeki şefleri ve yardımcılarını öldürmek, hükümetin veya özel kişilerin para fonlarına el koymak" olan eylemlerin "Blankizm, anarşizm" vb. olarak değerlendirilmesine karşı çıkarak şöyle diyor:

"Kimse Letonyalı sosyal-demokratların faaliyetini anarşizm, blankizm, terörizm olarak nitelendirmeye cüret edemez. Niçin ? ÇÜNKÜ BU YENİ MÜCADELE BİÇİMİYLE, ARALIK'TA MEYDANA GELEN VE ŞİMDİ YENİDEN HAZIRLANMAKTA OLAN AYAKLANMALAR ARASINDAKİ İLİŞKİ, *AÇIKÇA* GÖRÜLÜYOR. Rusya'nın tümü için bu ilişki, o kadar açık değildir, fakat yine de vardır. "Partizan" savaşının tam da Aralık'tan beri yaygınlaşmış olması; onun yalnızca ekonomik değil, siyasi krizin de şiddetlenmesi olan ilişkisi, kuşku götürmez gerçeklerdir.

Eski Rus terörizmi, komplocu aydınların işi idi. Şimdi Partizan savaşı, kural olarak mücadele gruplarından işçiler veya şu anda işsiz olan işçiler tarafından yürütülüyor. Şablonculuğa eğilimi olanların aklına, kolaylıkla bunun blankizm, anarşizm olduğu gelebilir; fakat Letonya bölgesinde apaçık ortaya çıkan ayaklanma ortamında, bu ezberlenmiş sloganların hiç bir işe yaramadığı kolayca görülebilir."

(Lenin, cilt 11, sayfa 206-207)

Görüldüğü gibi, Lenin, "eski Rus terörizmi" ile, ayaklanma ile bağ içindeki "Partizan" eylemlerini, "Partizan" savaşını net olarak birbirinden ayırmakta; birincisinin "terörist", "Blankist", "anarşist" olarak adlandırılmasına karşı çıkmazken; ikincisi için bu kavramların kullanılmasını red etmektedir. Soruna, kaç kişinin yaptığı, hedefin ne olduğu vb. açısından yaklaşıldığında, bu ayrım anlaşılmaz olur. Çünkü, soruna böyle yaklaşıldığında, Letonya sosyal-demokratlarının yaptığı ve burda savunulan eylem de, az kişinin gerçekleştirdiği kamulaştırma eylemidir.

"Eski Rus terörizmi"nin eylemleri, bu eylemler "savaşan bir ordunun bütün savaş sistemi ile sıkı sıkıya bağlı" olmayan, kendi başına bağımsız, "işçi hareketinin koşulları gözönünde bulundurulmaksızın", "geniş kitlelerin ruh hali hesaba katılmaksızın" gerçekleştirilen eylemlerdir. Bunlar bu yüzden, "bireysel terörist" eylemlerdir. Bireysel terör ile "terörizm" arasında Çin seddi yoktur. Terörizm, bireysel terörün sistemli uygulanmasının adıdır. Eleştiren yoldaş, bu bağı görmemektedir.

Lenin, 1905 Devrimi sırasında, Riga merkezi hapishanesinin 70 kişilik bir grup tarafından basılması ve iki devrimci önderin kurtarılması eylemi üzerine yazdığı, "Savunmadan Saldırıya" başlıklı makalesinde de –diğer şeylerin yanında– şu tespitleri yapıyor:

"Bu, artık nefret edilen her hangi bir kişiye karşı girişilmiş bir komplo değildir, bir intikam eylemi, bir umutsuzluk eylemi, yalnızca bir "gözdağı verme" değildir. Hayır, burda sözkonusu olan, iyice düşünüp, taşınılmış ve hazırlanmış, güçler dengesini gözönüne alan bir devrimci ordunun müfrezelerinin eylem lerinin başlangıcıdır.

...

Ne mutlu ki, devrimci halkın yokluğu şartlarında, tek tek devrimci teröristlerin devrim "yaptıkları" zaman geride kaldı. Bomba, tek tek "bombacıların" silahı olmaktan çıktı. O, şimdi halk silahlanmasının vazgeçilmez parçası haline geliyor."

(Lenin, cilt 10, sayfa 279 / Türkçesi için bkz. "Partizan Savaşı", Yar Yayınları, sayfa 97)

Sorun, "terörizm", "bireysel terör" vb. konusunda görüldüğü gibi, eylemin biçiminden çok, yöneldiği hedeften çok; eylemin hangi ortamda, neyin parçası olarak vb. yapıldığına bağlı bir sorundur.

Kısaca biz komünistler "bireysel teröre", "terörizme" karşıyız. Komünist Partisi'nin önderliğinde, belirli bir savaş ortamında, devrimci bir savaşın tüm sistemi ile bağ içinde yapılan silahlı eylemleri, bunlar küçük gruplar tarafından gerçekleştirilse de "bireysel" olarak değerlendiriyoruz.

Bizim terörizme ve bireysel teröre eleştirimiz; onun terör –yani şiddet– kullanılmasına değil, terörü zamansız ve elverişsiz bir biçimde, kitlelerin eyleminin *yerine* kullandığına yöneliyor.

İkinci eleştiri doğru bir eleştiridir. Bu dikkatsizlik sonucu yapılan bir yanlıştır. Açıktır ki, eğer " " içinde yazılırsa ML'in de " " içine alınması doğrudur. Buna ilerki sayılarımızda dikkat edeceğiz.

Üçüncü eleştiri bağıntısında da düşündüğümüz şu: Biz oportünizmle uzlaşmazlığı, şekilsel bir sorun olarak görmüyoruz. Ne kadar çok sövülürse, o kadar uzlaşılmaz olacağını, vb. düşünmüyoruz. Eğer yazılarımızda, yer yer rahatsız edici, yazıya bir şey katmayan tekrarlar varsa, bu böyle bir anlayışın ürünü değil. Bu bağlamda okuyucularımıza önerimiz, rahatsız edici ve yazıya bir şey katmayan tekrarlar konusunda somut eleştiri getirmeleridir.

■

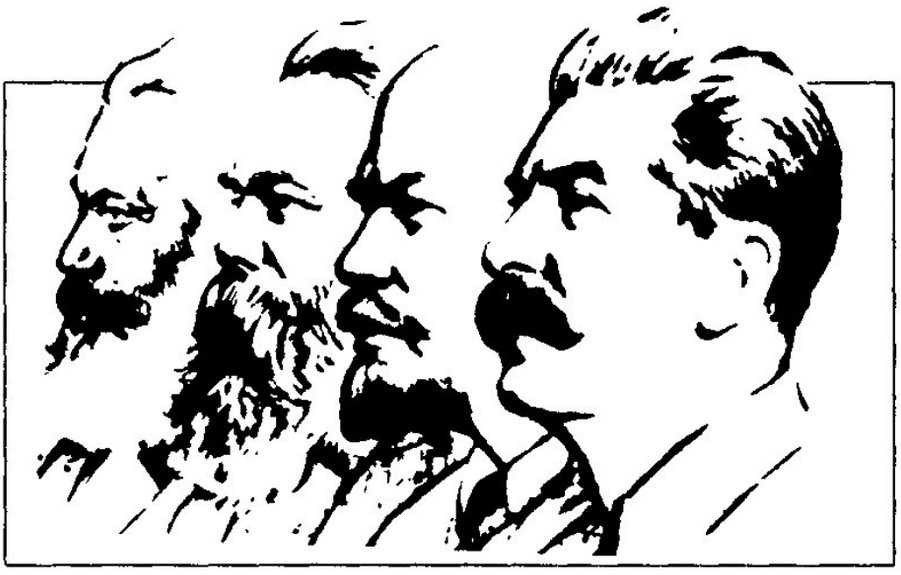

Qatê jêr tirk û kurd
Tev birçîne, tev zigurd
Divê ew dest bidin hev
Xebat bikin roj û şev
Bixin destê xwe ew dar
Herdû bibin xwedî par
Yanî bibin du dewlet
Dostê hev bin du milet

Bibin bi dost û heval
Xwedî zêr û xwedî mal
Destûr bibî dîmuqrat
Dîmuqrata Rojhilat
Qad û xwendin tevayî
Wekhevî û birayî.

Ez bilûra Marksim
Dengê rista bêkesim
Ji hêvîyan avisim
Ez nizanim çi bêjim

Cigerxwîn
ZEND AVISTA
Dîwana 5'a
Rupel 25-26

BIBIN MARKISÎ

Hevalê delal zû bibin markisî
Bibêjin, bixwênin, bidin her kesî
Xebatê bikin da bibin têr pere
Were da bi hevre herin, ka were!
Mebêje tenê kerdewarî bese
Ewê ko li xêra meye Markise
Bixwêne, bizane hela ka çiye?
Heçî tiştê gotî hemî qenciye
Dibêjî: bibin yek hemî wek bira
Li hev parvekin win zevî û pera
Bi hevre xebat û bi hevre xelat
Ji bo me tevan kar û mal û welat
Di nav xwe mehêlin çi zor û setem
Ji xwe dûr bikin tev kul û derd û xem
Heçî dewlemendbin, hemî karbikin
Hebûnê bi hevre li xwe parbikin
Mehêlin kesek parsek û bêqeram
Tu serbest here London û Misir û Şam
Çine gumrik û deskere, paseport
Bi serbest herin, bên hamî qîz û xort
Bibin wek welatê te her qad û cî
Bere kes nebêjî bi kûve diçî
Xebatker û karker bibin sermiyan
Ji bo me tevabin çi kar û ziyan
...

Bizane dema markisî hatiye
Bi ristin, bi hûnan me ev patiye
Nikarim bibêjim ji bo te hemî
Di virde dibêjim bi kurt û kemî
Dixwazim şiyarbin, bibin rêçevan
Ji bo ko nebin em pezê bê şivan

CİGERXWÎN
ZEND-AVISTA
DÎWANA 5'A
Rupel 137-138/144

BOLŞEVİK PARTİZAN YAYINLARI
TEMEL BELGELER DİZİSİ: I
Oku! İncele! Araştır! Tartış!

STALİN'DEN ÖĞRENMEK YENMEYİ ÖĞRENMEKTİR!

"... Emperyalizmin çanına ot tıkayacak teori ve pratik, Marx, Engels, Lenin, Stalin'in ölümsüz eserlerinde; başta Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ve Sovyetler Birliği'nde Stalin önderliğinde sosyalizmin kuruluşu olmak üzere, tüm dünya halklarının devrimlerinde vardır. Mesele öğrenmeyi ve uygulamayı bilmektir. Stalin bağıntısında sorun, "STALİN'DEN ÖĞRENMEK, YENMEYİ ÖĞRENMEKTİR!" şiarını güncel pratiğin şiarı haline getirmek, anti-Stalinist anti-komünist kampanya karşısında saldırgan bir biçimde Komünizmi, Stalin'in şahsında da savunmaktır!"

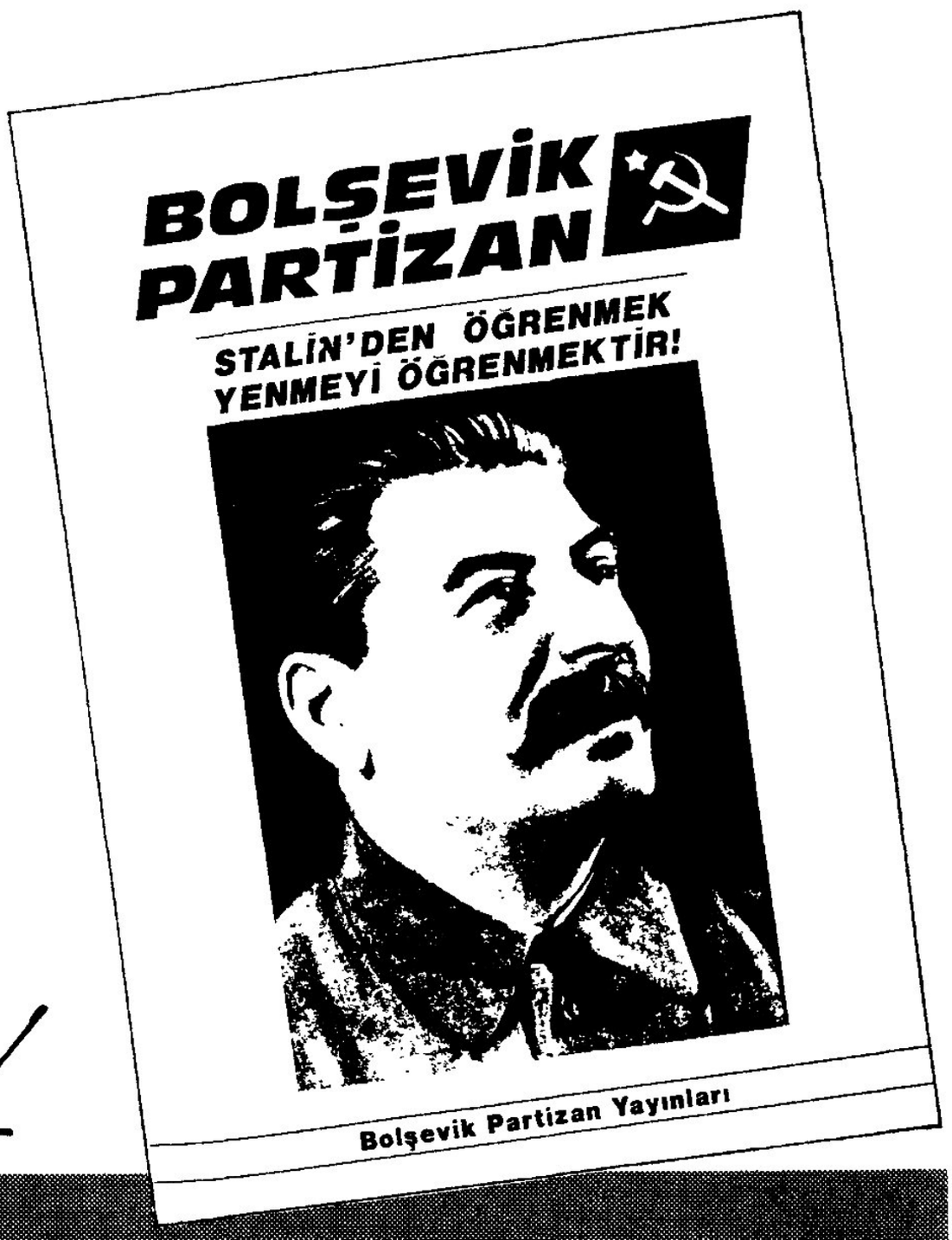

ÇIKTI!

BOLŞEVİK PARTİZAN'ı

Oku !

İncele!

Araştır!

Tartış!

Destekle!

Geniş çevrede dağıtımını sağla!

Hiç bir güç **BOLŞEVİK PARTİZAN**'*ın savunduğu komünist düşünceleri engelleyemez!*